

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY 2792
KESANT NAGAR, MADRAS 600 090.
திருச்சிற்றம்பலம். (1943)
சி வ ர ய ந ம :

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இஃது,

ஸ்ரீமாத் - சிவஞானசுவாமிகளது பாதசேகராகிய

தற்புருஷசிவன் என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

முத்தமிழ்ரத்நாகரம்

ம - தி - பா நு க வி ய வ ர் க ள ா ல்

ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த

மூலகலோகங்களுடன்

வேதாகமாத்ரி பிரமாணங்களையும் சேர்த்து

த மி ழி ல இ ய ற் ற ப் ப ட டு,

தர - கு ப் ப சா மி நாயகரவர்களது

சென்னை:

ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

All Rights Reserved. *pub. 10/1/43*

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவா

ம. கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவிருந்தம்.

சேடன் புகன்று நாப்பினந்தான றிங்கள் புகன்று கலெகுறைந்தான
நாடி யயனு மலரோனா நண்ணிக கிடந்தா னெனப்பெரியோ
கூடி யுறாகக நின்றவரி யராகள் தகமை குவலயத்தி
லீடில் பாதுகவி யென்னு மெங்கள் குரவ னிகைத்தானே.

முகவுரை .

சிவபாத சிரோன்மணிகளான மேலோரூட சாதகர்களுக் கு அன்ய தேவதாபரதவபராதியை யொழிப்பதும், ஸாத யாகளுககு மனபகிழ்ச்சியைத் தருவதுமான ஹரிஹரதாரதம் மியம் என னும் அரிய நூல் நாராபணமூர்த்தியின் அவதார ரான ஸ்ரீஸுந்தரஞ்சாரியசுவாமிகளென் னும் ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால் ஆரியபாஷையில் பண்டேதானே அமைக்கப் பட்டுள்ளது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவதாகப் பலா பிரசுரஞ் செய்திருந்தனா. பிரசுரமாதிரமேயன்றி நூலை வெளியிட்டாரில்லை.

சொன்னசொல் தவறுதவரும், ஸட்டா ஆப இரதியா என் னும் அச்சயந்திரசாலைக்கும், பிரபஞ்சமித்திர னுக்கும் தலை வரும் ஆகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ, தா - குப்புசாமிநாயகா அவர்கள் என் னை இந்நூலைத் தமிழிலாகக் குமாறு தூண்டினமையால், நான் இது நமது சைவரண்பர்களுக்குறநாகததையும், நமக்குப் பதி புண்ணிபததையும், நாயகா அவர்கட்கு கீர்த்தியையும் விளைப் பது என்று துணிந்து சிவபராக்கிரம மெழுதி முடித்ததற்குப் பின்பு இந்நூலை எழுதி முடித்தேன்.

இது ஒரு அரிய பெரிய நூலாதலால், வேண்டிய இடங்களில் பிரமாணங்களுடனும், பதம்-பொழிப்பு-விதப்பு-தாற்பரி

(சு)

யம்-தாரதமமியம் - மொழிபெயர்ப்பு என்னும் பகுப்புகளுட
னும இப்பறையிருக்கின்றேன்; இந்நாலாசிரியரது சரிதமுணர்ந
தாலன்றி, இந்நூலின் மகிமை நன்கு விளங்காதென்று கருதி
நாராயணரான கிரந்தகாததாவின் அவதார சரிதத்தையும்,
சிவரக்ஷயத்திலிருந்து எடுத்து இதி லெழுதியிருக்கின்றேன்.

சரிதம் தெளிவாய் விளங்கும்வண்ணம் எட்டுப்படங்க
ளையும் அமைப்பித்து இந்நூலை அச்சிடுவித்திருக்கின்றேன்.
இந்நூல வேண்டியவர்கள் மேற்குறித்த நாயகரவாகட்கு
எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

தப்புநுஷ்சிவன்

என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

 ம - தி - பா நு க வி

உ
சுவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

ஸ்ரீ ஹர தத்தாசாரியசுவாமிகள்

ச ரி த் தி ர ம்.

இவரது சரித்ததைச் சிவரகசியமானது இவ்வண்ண
முனாக்கின்றது.

“முன்னோர்கால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச் சபித்த
மையால், அவர் மனம்நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ்
செய்தாரென்று உபமன்னியமுனிவன் சொல்லத் தொடங்
குமபோது, முனிவர்கள் அரிபிருகுசாபம் அடைந்தபின்
னர், மந்தரமலையை அடைந்தாரென்று கேளவியுற்றோம்;
அதனையும் எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டும என்று கே
ட்டப, உபமன்னிய இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபி
த்தபோது திருமால் நடுநடுங்கி உருத்திரரும், மகேசுவர
ரும், கணங்கள் புடைசூழப்பெற்றவரும், புதல் அடைந்
தோரைக் காப்பவருமாகிய அம்பிகாசமேதாவரைத் தமது
இருதயகமலத்திலே சிந்தித்து, கருடன்மீதிவந்தது தேவ
ர்கள் வாசஞ்செய்வதாயும் மனோகரமான குகைகளையுட
யதும், கின்னரர்கள் உறையும் வனங்களை யுடையதும்,
ஒலிக்கின்ற பற்பல அருகிகளையுடையதும், பற்பல கண
ங்களுக்கு உறையுளாகிய உத்தியானங்களை யுடையதும்,
சப்திக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை
வீரகும் கொடி செடி என்பவற்றை அளவிய பரிமள

வாயுவ்யுடையதும், மனதிற்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைப்பனவாகிய பாரிசாதங்களையுடையதும், பற்பல அரசு தனக்குவியல்களையுடையதும், சுவர்ணபிரகாச தோரணங்களையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசமபோல இலங்கும் அநேகாயிர பிராசாதங்களையுடையதுமாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவாணக் குகையொன்றிலே சடையுடைய ராயும், முண்டிதராயும், மேகலையுடையராயும், பஸ்மநிஷ்டராயும் அமர்ந்து, அக்கினிபை ஒம்பி, தினந்தோறும் திரி காலங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருசகிரசாந்திராயண விரதாதிகளை அதுஷ்டித்துத் தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவாராயினார்.

இவ்வாறு இருக்குங்கால், சிவபிரானாத வாயிற்காவ லாளரும், கபிமுகத்துக்குச சமானமாகிய பிரகாசத்தை யுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சாலங்காயனகோத்திரருமாகிய நந்தியெம்பெருமான் கொடுத்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப்பார்த்து வந்து, சிவ பிரானா நமஸ்கரித்து, சுவாமி! உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் “நான் என்செய்வேன்! என்று மனசிலே மெ விவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசு செய்துகொண்டிருக்கின்றார்” என்று வினாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், இட பாருடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வணங்க, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ் விஷ்ணுவை நோக்கி, “குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தேம், எமது பத்தருக்குத் துரோகஞ் செய்தவை சந்தேகமில் லாது எமக்குச் செய்ததுபோலாயிற்று. இப்போது நீ செ

ய்த தபசிஞலே எமக்குச்செய்த துரோகம் நீங்கிப்போயிற்று. எமது அனபராகிய பிருகுவுக்குச் செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீ தபஞ்செய்து அத்துரோகத்தை நீரகுதறஞரிய ஸ்தலத்தை இப்போது சொல்கின்றேம கேள் பூலோகத்திலே காவேரிகு வடகனாயிலே கஞ்சாபுரம் எனப் பெயரிய பாம்பாவனமாகிய க்ஷேத்திரம் ஒன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத்தேசித்து நெடுங்காலந் தபசு செய்வாயேல், உன் சாபம் நீங்கிவிடும் என்று திருவாய் மலராதருளி அநதாததானமாயினார்.

விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினோடு அடைந்து அப்பிருகு முனிவரிடம் சாபம் நிவாரணமாகும்பொருட்டு, திரிகாலமும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப் பூசை செய்து, பஞ்சயஞஞங்களை யுஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வறகலையை உடுத்தவராயும், சடாதராராயும், விபூதியை உததுள்ளமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுத் தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷரெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்களையும், ஜீர்ணப்ர்ணத்தையும், சாகைகளையும்; சலத்தையும், வாயுமுதலிய வறறையும், பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜீதேந்திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும், சூரியனைப்பார்த்த பார்வையுடையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், மழைக்காலத்திலே வெளியிலே நிற்பவராயும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரிநதியிலே கழுத்தளவினதாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங்கொண்டு, கைகள் இரண்டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சவாசமினறிக் கஞ்சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினார். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு செய்யுங்கால் நெடுங்காலஞ் சென்றுபோய்ச் சிட்டிது. அந்நாள்

பிரமரந்திரததின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையுந் தகிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகததுமுள்ள தேவர் அசுரா மனிதராயினோரெல்லாம் அவ்வசகினிச் சுவாலையினாலே வருந்திக் கவலையுற்றார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமனை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித் தங்கள் விருத்தாரதத்தை விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து, விஷ்ணுவடைய தபாடகினிச் சுவாலையினாலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. “சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க” என்று வேண்டினான். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாருடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்து ரெல்ல விஷ்ணுதவஞ்செய்யுந் தானத்தை அடைந்து “விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன்தபசினாலே பிரிதிகொண்டப, உனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேள்” என்று அம்பிரமாசிய திருவாக்கினாலே உரைத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சிகோஷ்டப் பிரமாணமாயுள்ள சுருதினை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோததிரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சகம் கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக் குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான இந்திரனுடைய சொல்லுக்கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வலுதத்து விட்டேன். அப்பததினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை உணர்ந்த பிருகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு பற்ச, வராச, கூர்ம் முதலிய அநேக சீழ் யோனிகளிலே நானபோய்ப் பிறகுமாதும், அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்து மாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார். சுவாமீ! அந்தப்பிருகுமுனிவரிடம் சாபத்தினாலே மீதவும் சஷ்டம் அடைந்தவிட்டேன். இதுவன்றி,

பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியு
 மாம இரு சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிக
 ளாய்ப் போமாறு சபிததுவிட்டா. அரஞ்ச சந்நியாசிகளுக்கு
 குச சயனம் ஆரனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆகரிக்கின்ற
 வர்களையும் மகாரௌரவாதி நரங்கனிலே போமாறு சபித்
 தா. பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவனையும் நான பத்து
 வகைப்படும் கொடிய நரகவேதனை அடையுமாறு கோபா
 வேசத்தோடு அதட்டிச் சபிததுவிட்டா ஆதலால் யான்
 வேறுகதி ஒன்றும் காணேன். உமது பாதார விநயங்களை
 யே சரணென்று அடைந்தேன். இன்று என்னை இந்தத்
 துன்பாகரத்தினின்று சனாயேற்புறி யருளல் வேண்டும்
 என்று விருஞாபிரகும்போது, சிவபிரான அவரை அணை
 தது மீட்டும் மீட்டும் உச்சிநீமாநது அஞ்சுக! அஞ்சுக !!
 எனது பத்தனுடைய ராபத்தைக் கடத்தல் யாவாகும்
 அரிது, எமமாலும் மாறுதல் அரிது, அவ்வனமாயினும்;
 எமது அருளிணல் உனக்கு அநேக செனமம் எய்தாதொ
 ழிக. மாரம, கூர்மம், வாகம், நசிககம், தன்வந்திரி,
 மோகினி, நாரதா, பிருது, சனமுகுமாரா, விராட்டு என்
 னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிரப்பாவமாகுக.
 பார்க்கவா, ராமா, பரகாமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பல
 பத்திரா, கபிலா, நாராராயணா, யருஞா, வாமனர், தத்தா
 ததிரேயர், விருஷபா, புத்தா, கற்கி, சுதாசனர் என்னும்
 இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு போனிசமாகுக. அம்
 முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று
 கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். எமது ஆச்சரமத்துள்ள
 சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்
 களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்
 பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந்தோ
 ஷமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும்.
 சிவாகமங்களை யுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானுப்பிர

கா

ஸ்ரீஹரத்தந்தாசாரியசுவாமிகள்

ஸ்தன், சந்தியாசி எனனும் நான்கு ஆசகிரமத்தானாயும், பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரா என்னும் நான்கு வருணத்தானாயும் துவேஷிக்கின்றவாகள நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவாகள. அபபடிப்பட்டவாகளபொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாமபலிலே இட்ட ஆகுதிபோலே நிஷ்பலமாயப்போம். எமது ஆசகிரமத்துள்ளவர்களை நிர்திப்பவா எமமையே நிர்திப்பவராகின்றோ. நம்முடைய ஆசகிரமத்துள்ளவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்பவா நமமையே தோத்திரஞ் செய்பவராவாகள என்றோ.

இவற்றைச் கேட்ட திருமால், சுவாமி! நாலவகை ஆசகிரமங்களிலும் உமது பக்தாசன உளா என்று திருவாய் மலர்நதருளினீரன்றோ, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்ன? பெருமை என்ன? அவை இவை என்று என்று பக்தர்கள் அறிந்து கோடற்பொருட்டு எளது பாமநாதரும், பரமாசாரியருமாகிய நீவினோ சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று வேண்டினோ. அப்போது சிவபிரான நான்கு ஆசகிரமத்துக்குத் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறும். இந்நான்கு ஆசகிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவாததகாசன ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியா, துருவாசா என்னும் நான்கு இருடிகளேயாவா. பிரமசரியத்தை நிறுத்தினா ததீசி முனிவா. கிருகஸ்தாசகிரமத்தை நிறுத்தினா கௌதமமுனிவா. வானபபிரஸ்தாசகிரமத்தை நிறுத்தினா அகஸ்தியமுனிவா. சந்திரியாச ஆசகிரமத்தை நிறுத்தினா துருவாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் என்னும் முப்பாசத்தை நீசகுலதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய திக்ஷயைத் தவிர்மணிதர்களுக்கு எந்த ஆசகிரமத்திலிருந்தாலும் உதகிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆசகிரமத்திலிருந்தாலும் சிவநீக்ஷயினாலே தான் பாசவிமோகனம் எய்துவதாகும்.

எவ்வெவருந் தாநதாம் விரும்பியபடி அநதந்த ஆச்சிரமத்
தைப் பூரவோததரமாக அதுஷ்டிக்கலாம். அங்கனம்
அதுஷ்டிக்குமிடத்து திகையினுறான் மோக்ஷம் எய்தும்.
ஆச்சிரமங் களிநுலும் மறறைச் சுருங்குகளிநுலும் மோ
க்ஷம் இன்றும். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிக்ஷாகாரஞ்
செய்து, கௌபீனநதரித்து, கிருஷ்ணாசினந் தண்டம் என
பவறறைத்தாங்கி, சிவாக்ஷினி பூசைசெய்து, வேதாந்தியய
னம்பண்ணி, குடும்பியோடு இருப்பவன் பிரமராரி என்பபடு
வான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புலநது, ஒழிந்த
காலங்களிலே சலநது, தெய்வம், விருநது, யாசகா என்
பேரணா உபசரித்து எவாசுகும் கருணைபாவிப்பவன் கிரக
ஸ்தன் என்பபடுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ்செய்து,
பாரியோடுகூடி அததியனஞ் செய்து, பஸமுல் ஆகாரம்
பண்ணி திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வறக்கலை உடுதது
உறைபவன் வானபிரஸ்தன் என்பபடுவான். திரிகாலமும்
ஸ்நானஞ்செய்து கௌபீனதாரியாய், கிஷ்கன் சிவத்தியா
னஞ்செய்து, தண்டம் பஸம்ம சடை என்பவைகளைபுடை
யனாய், அக்கினியையும் பாரியையும் விடுதது, பிக்ஷாகாரஞ்
செய்து, கோத்திரம் சநதானம் என்பவறறை விடுதது, அவ்
வாறே சாவகர்மங்களையும் விடுதது, அபேசசிய அன்னம்
தாரித்து, சிவயோகஞ்செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசா
யுச்சியம் அடைபவன் சநநியாசியாவான். நான்கு ஆசிரம
த்துள்ளாரும் சாவாநுககிரகிகளாயே யிருப்பார்களா ஒகே
சவ' அதிகஞ் சொல்லியாவதென்' சமுசாரசாகரத்தைக் கட
த்தறகு வாயந்த ஓரபுணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பை
த்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும்
எத்துஷ்டனாயினும், "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச்
சிறதை செய்வானாயின, அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக
அறிகுதி, அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம்;
இதிலும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினுலேனும் ஒரு

அ

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

வன் பிரணவதேவோ டிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கற்பாலனே பாவான. ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமாதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நமமைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆளுஞ்ஞயிலுல யான் என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார எமது பக்தருள்ளே சிரோஷ்டர். அவரிடம் சாபத்தைக் கடத்தல யாவாங்கும அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தாறுத்து அவதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரமாயிருக்கும். கவுதமர், தரிசி, கண்ணுவா, சயவனா, பிரமா, நந்தி என்னும் ஷண்முனிவர்களும் ஒவ்வோர் ஏதுவினால் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்சனை வைதிநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெறியிலே யோனி முத்திரையுடையவர்களாயும் போமறு சபித்தார்கள். சமலககண்ணா! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியபகோத் திரத்திலே எக்காலமும் வேதநிரதை செய்பவரும், விபூதி ருத்திராக்ஷகளை நிரதிப்பவரும், நமமை நிரதிப்பவரும், வைதிசர்க்களையும் நமது பக்தர்க்களையும் நிரதைசெய்பவரும், எப்போதுந் தப்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்சராதிரபாராயணருமாகிய வாசுதேவா என்னும் பெயரோடு இக்கலியுகத்திலே ஒருவா பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராதிரி-6-ளில் லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும்பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்யப் போகின்றார் அப்போது நமது ஆளுஞ்ஞயின்படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறக்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்தது நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை வினைபாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டு ஒருங்கால், ஸீந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்தவித்தைகளையும் மனோரதபோகங்களையுநதது, இறுதியிலே எமது சாயுச்சிப்பதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதார

ங்களுள்ளே ஐந்தாறு அவதாரங்களில் உனது கருவததை நாசஞ்செய்து, மறையை இருபது அவதாரங்களினும நீ நமமைப் பூசிப்ப, நாம உனக்கு விருமபியது கொடுப்பேம்; அதனால் நீ திருபதி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனங்களெல்லாம் வழிபடுவாராள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதத்தை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொல்கின்றேன் கேள். அஃதாவது உனது செனமம் ஒன்றிலே நீ உனபாரியைப் பிரியப்பெறுவாய் என்றா. நமமை விவகரூபமாகவைத்துப் பூசித் தப, துதித்தும், புகழ்ந்தும், நமஸ்கரித்தும் வருபவர்களுக்குப் போசமோக்ஷவண்ணைச் சந்தேகமின்றி யருளவேண்டும் தேவ கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாழ்ந்தபது, சிவபகதாசனாகிய பிராமணர்களைப் பூசை தாபபணங்களால் வழிபட்டு, மாமரத்திராகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்டரத்தைச் செபிசகினைவாராள் ரோடிசென்மங்களிலே செய்த பாபங்களும் நாசமாக தேவநதத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினா. விஷ்ணு இவற்றைக்கேட்டு, தேவ தேவனோ! மகாதேவனோ! சந்திராதத தேவனோ! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உமமைப் பூசைசெய்துகொண்டிருக்கிறேனாகால், எனது மனோபீஷ்ட மெல்லாம் முற்றுமாறு வரந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி, அதற்குச் சிவபெருமான அவ்வனமாகுத என்று திருவாய்மலரந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஸ்ரீநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடமையாராய் வைதிக சைவப்பிராமணர்கள் அவர்களுணைக்குப் பாததிரராயினார். இவர்களை நினைக்கும் நினைவே மகாபாதகங்களையும் நாசஞ்செய்யும் இவர்கள் சாபாலோப விஷதங்களை உச்சாரணஞ் செய்து, வைதிக சைவ விபூதி

கொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களினும் பக்தியோடு சிவராசனை செய்பவர்கள், சிவ விரதங்களையும் நகத விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள், வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள், சிவோத்தாகினி வளாப்பவர்கள், ஒவ்வோர் கிரந்ததிலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூயமை வாயந்தவர்கள்; ருத்திராக்ஷதாரணர்களையும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர்களையும், சிவபூசாபராயணர்களையும், சிவபுராணாததங்களை ஆராய்பவரையும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்களையும், சிவபக்தாசனம் து எக்காலமும் அன்புடையவரையும், சிவ்தரிசனம் - சிவநமஸ்காரம் - சிவபூரை முதலியவைகளிலே ஓகாலும் வருவாதவரையும், சிவபூராவியம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நன்கு ஆராயந்தறிந்தவர்களையும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் மறறைய திருத்தொண்டுகளையுடன்க்காலமும் செய்பவர்களையுள்ளவர்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப் போற்றி ருத்தொண்டு செய்பவர்களும், தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசை செய்தும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்தும், சிவனை விரியங்கள் செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினையுடையார். அங்கே எக்காலமும் வேதகிரிகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷ தாரிகளாயுள்ள பரமஹம்சஸந்நியாஸிகள் அந்நினை சுவரப்பெருமானைத் தலையனபினாலே எக்காலமும் சேவிக்கும்வாறு வாடிஞ்செய்கின்றார்கள்.

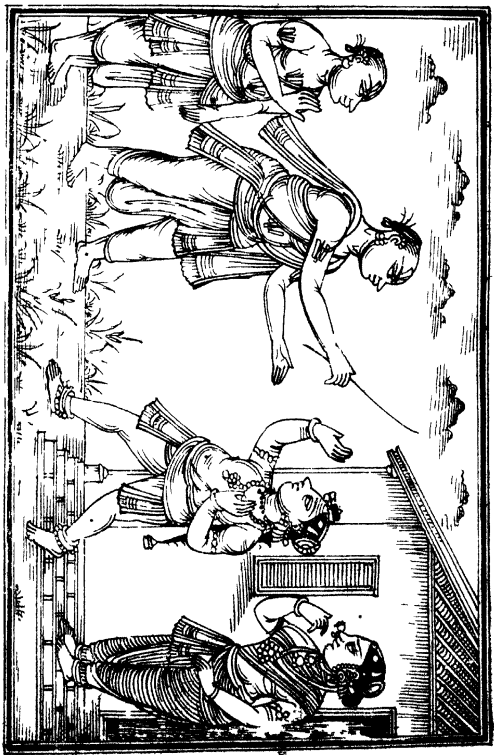
பின்னர் அந்த கஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தினொருட்டு அக்கினிசுவரப் பெருமானைப் பூசித்ததுக்கொண்டு வந்தார். இந்தத் தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன அரி இந்நிரன் அக்கினி என்போர் தத்தம் நாமங்களிலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்

தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டு வருகின்றார்கள்.

கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசரராலும் சபிக்கப் பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணாகளிற சிலா கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள் அவர்கள் வெள்ளை மண பூசுபவர்கள், வெள்ளைத் தரம் உடுப்பவா, யஞ்செருப்பவீத தாரணர்கள், தபதமுத்தினை தரிப்பவர்கள், வேதசார விழுநாடன, பாஞ்சராததிர பராயணர்கள், சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள். வைதிகப் பிராமணாத துஷிப்பவர்கள், விபூதி ருத்திராக்ஷர தரித்தவர்களைக் குஞ்சுநதிருஷ்டிகொண்டு பாப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாகுதேவா என்பவா ஒருவா இருந்தாா. இந்தப் பிராமணா ஓரபுத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி மெய்யன்போய் உபாசித்தாா. சுப்பிரதீகா என்பவா ஒருவா ஓர புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தாா. அப்போது விஷ்ணுவானவா அவ்விருவாமிதம் பிரீதிக்கொண்டு இலக்குமியை யழைத்து, பிராணநாயகியே நீ பூமியினகண்ணே சென்று சுப்பிரதீகருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச் செனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அதுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சாப்படியனரும் உலகரக்ஷகருமாகிய தாம் அருள் நோக்கஞ்செய்து, வைதிகநெறிககண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கமசாகரப் பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருவகி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிறறிலே உற்பத்தியாயினாா. ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல, சிவபிரானா திருவடித்தாமனையை மறவாத அப்புதலவனை அவள் பெற்றாள். அப்போது புஷ்பமழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பை

யர் நடித்தனர். சிவபத்தர்களுக்கு வலத்தோளும் வலக்கா
லும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இட
ப்புயல்களும் இடர்கால்களும் இடக்கண்களும் துடித்
தன இனிமையோடு தெனறல் வீசிறது. அக்கினி களங்க
மின்றிச் சொலித்தது திகளுகொல்லாஞ் சந்தோஷம் மலி
ந்தது. இவ்வனம் புதலவனுடைய சன்னததைக்கேட்ட
பிதாவானவா மனமகழ்ந்து சுருதிராஸ்திரமறிந்தவாகளோ
யும் வேதபாபராயணையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோ
தானம் பூகானம் இரண்ணிபதானம் எனபவைகளைச் செய்
தாரா. பின்னர் ஜாதாமந்த்ரெயதாரா. பதினோராம்கள்
ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளைகளு வாய்ப்பாக சுதாசனா என்
னும் நாமரணஞ் செய்தார பாலரும் வளாபினைச்சந்திரன்
போல மெல்ல வளாவாராயினார். தமது இரண்டுகைகளினு
லும் தமமிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களுமும் வாயிலே வைத்
துச் சுவை பார்ப்பார். பின்னாத தொட்டிலின்கண்ணே
ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வாரா. ஆரம்மாசத்
திலே அவா பருதுமித்திராகள அவருக்கு அனைப்பிராச
னஞ்செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்
டினாகள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வாராதகையினு
லே தந்தையாரைப் பிரீதிசெய்தாரா. சிவபத்தா வழியிலே
போம்பொழுது அவர் ஓடுத்த விபூதியை வாவகி அப்பா
லர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதலவ
னுக்கு ஸநானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபர
ணம் அணிந்தது, அரி சூர்ணத்தையும் வெள்ளைமண்ணையும்
பூசினாள். அப்போது அப்புதலவனார் வீதியிற் போந்து
கஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி
என்பானா விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பி
னோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்
வெண்ணைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்க
மும் விபூதி உத்துன்னஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து,

ஹரிதத்தனா சிவாதநதயா, சிரேஷ்டதீப

உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவ பெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனநகனெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்சரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரோ, முன்னே மகாதேவரை நேததிர் சமலத்தினுலே பூசித்த மாதவனோ இப்போது சனநகளை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். மூன்றாமவயசிலே இவருக்குச் சௌளசுருமமும், ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரணமுதலியன ரெய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்துகொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, ‘சூழநதையே’ நீ சிவன கோயிலுக்கு ஓகாலும் போகாதே, ஓர் காலும் விபூதிமொண்டே உதனுள்ள திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தரோ டினைவாதே, அவாகளோடு பேசாதே, உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின சுதந்தமாகிய பாதத்தையே சேருததெய்” என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படி சொல்லியும் பாலனைவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய் சிவபக்தரை வணங்கி அவா பாதநுளிரியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அகிகனீசவராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பனபுறையும் வலமவந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்து வருவாராயினா. இவ்வொழுக்கத்தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான புத்திபுகட்டியும் என் வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே” என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினுலேகட்டி, கசையினுலே பின்னும் அடித்துத் தம்மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்று விடுபட்டவுடனே புறந்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை

அடைந்து, மனோவாக்குக்காயங்களினாலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். பிதாவானவன் தன் மனைவியை நோக்கி “என் புதல்வன என வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே” என்று சொல்லிப் போயினான். அவன் போன பின்னர் சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலா விபூதிருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்ததுகொண்டு போசனம்செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டு வந்து தமது தாயை நோக்கி “என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகமாக வாட்டுகின்றது எனக் கன்னமிடுவாயாக என்று கேட்டுத் தந்தாயின கையைப் பலமாகப் பற்றி யிழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள் பாலனைப்பார்த்து ஐயோ பாலா! நீ தமமுடைய வார்த்தைக்கமைநது நடக்குமவரையும் அன்னமிடவேண்டாம்” என்று உனபிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உனபிதாவின் சொல்லைக்கேள். உன்பிதாவின் வார்த்தையை என கேட்கின்றாயிலை; உன்பிதாவே உனக்கும் எனக்கும்தெய்வம். இப்போது நான் எனசெயவேன்” என்று தனபாலனோடு அதுதரப் முற்றுக் கண்ணீர் வார்த்தாள்.

இங்ஙனம் தாயார்சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரனையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று “சமபுவே நீ விரோ என்பிதா, உமாதேவியாரே என் தாயா, உமது புதல்வர்களாகிய விராயகர் சுபபிரமணியர் எனனும இருவரோ என் சகோதரர்கள், உமது ஆபதர்களை எனது பரிசாரகர்கள். அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங்கிடையாமையால், இவ்விடத்தே அடியேன் நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத் திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே வழுவின்வனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவா

மூர்த்திதருகட்டுதலுக்கான முயற்சி உட்படுத்தம்.

கிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷணுமூர்த்தியினாலே உமது திருவடிசளும், பிரமாவினாலே உமது சரசும காணப்பட்டிலவாயின, அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிச்சுவலலேன ' அடியேனை கிய என்னை விசாரித்துக் காத்தருளலவேண்டும். மழையில் லாது வாடிப்போன பயிர்போல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன கிருபாநிதியே' அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுகா. இன்று கொசுவடுபாவிருக்கு மடியேனிடத்துக் கிருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில் லாப்பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்து கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன்மீது மிகுநியும வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்களையே சிறதைசெய்தேன். உம்மைக்காண்டறகு இசைப்பட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர்; அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும் அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை, மிகுகியுந் தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில் அஃது அநீதியாமன்றோ. பின் எது தான் உமக்கு நியாயமாய் முடிபுமென்று இரதப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாருடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க" என்று தமது திருவருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மித் மடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தும் பேரானந்தக்கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தமடித்தம் தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆறாத பேரன்புடையை உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதற்குப் பாலர் சிவ

பிரானேநோக்கி, சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்
கரிய உம தருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமா
ங்கால முடிக்கக்கூடியதாயும், முடிகக்கூடாததாயுமுள்ளது
யாது என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்
ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனார்
கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாம் பெருமை
கொண்ட நிவிரோ ஆனமாக்களுக்கு அருள்புரியுமாறு அணு
ணுரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டிராதலின், எம்மிருவர்
வினை வெலாம உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர்
ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபெரு
மான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிசனைய படிப்பாயாக என்றார்.
அதற்குப் பாலர் படிக்கதபாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள்எண்
ணில்லாதனவன்றோ! அவற்றைப் படித்ததற்குள்ள காலம்
அற்பமன்றோ படித்ததற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்
ணிநாதனவன்றோ. பாலும் நீரும் கலந்தவிடத்து அன்ன
மானது பாலேமாததிரகு கொள்ளுதலேபோல, சுவாமீ சார
மாயுள்ளதையே அடியேற்கு உபதேசியும் சசல வேதபுரா
ணங்களினாலும் அறியற்பாலர் நீவிரோயாம். ஆதலினால் உம்
மை ஒருநெறியாய்ச் சிந்தைசெய்தல ஒன்றையனறி மற்
றென்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான்
சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளி னன்றி எனது சொருபத்
தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்புசெய்யவு மியலாய என்
றார். அதற்கு அவர் “சுவாமீ! என்னைப் பாலனென்று ஏய்
ககப்பார்க்கின்றீர்” ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடை
த்தபின்னர், பலகொக்கு ஆசைப்படுவானு எனறார். அப்
போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரமலத்திலே ஓர்
புந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய சிரசிலே அமைத்து,
எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளை
யில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் கைதழுந்தவிய கலைகளை
ல்லாம் அப்பாலுக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர் தாம்

தக்ஷிணமூர்த்தியாய எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, வைதிக சைவ விபூதிபை சாபாலோபநிஷத மந்திரங்களினாலே பாலாமேனியிலே பூசி, அதனபின்னர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷ மாலையணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதே சஞ்செய்து, உத்தமமாகிய வ்படிகனிகதத்தை அவர்கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசாவிதியும் உபதேசித் து, சுதாசனாசாரியர் என்ற பெயரைமாற்றி, அரதத்தாசாரி யர் என்ற பெயரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தா சாரியர் சிவபிரான திருவடித்தாமரைக்களைத் தமது கண் களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினூடடி மயிர்ப் புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தாரா. உடனே சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே அப்பாலரை எடுத்தது யாமப் போதிலே தானே ஆசீர்வதித்தது, நீ போசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆஞ்ஞஞ்செய்து தாம சிவலிங்கத்திலே அரதர்த்தானமாயினார்.

அரதத்தாசாரியர் இங்ஙனம் சீவபெருமானிடத்திலே மகாமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசமபெற்று, அவைதி கர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ்செய்யும் பொரு ட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஓததாரா. குருமூர்த்தியாய்ப் போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்தது, அவரைத் தமது இதய கமலத்தினகண்ணே இருத்திக்கொண்டு வீட்டுசுருப போ யினார். அவவேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபரதனஞ்செய்து சபனித்திருந்தான்; தாயானவள் பாலனுடைய பசிரோயை நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந் தாள். சிவபக்த சிரோனமணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கத விலே தட்டிப் பசியினால் நொந்தேன், அன்னமிடுதி என்று உரத்தது அழுதார்; உள்ளே நித்திரைசெய்த பிதாவானவன் சிவபாதாபஜஸ்மரணாகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது அவர் வார்த்தையைக் கேட்டபோது தண்ணினை வெப்பேறக் கோபத்தோடு விழித்து இவ்வளவு சொல்லாண்

நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்
 னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெ.
 ய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப் படியாதிருந்தால், வெள்
 ளேறு ஏறுவோன கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான்
 தண்டிப்பேன்; இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன்
 கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னான். இதைக் கே
 ட்ட பாலா சிவநாதையில் விருப்புற்ற திருகுலபாலராகிய
 தந்தையாரைப் புன்கிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவ
 ராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உப
 மன்னியுமுனிவராலும், பிரமனாலும், நந்திகேசரராலும்
 சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்
 றோ வாதலின், நினக்கு பரமபதியான மஹாதேவருடைய
 உண்மை யொன்றுந் தெரியாது சொல்வேன் கேள் அந்
 தத் தத்துவப்பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர்
 நேத்திராகமலங்களினாலே பூசித்து வழிப்பட்டமைபால்,
 சிவபிரான் அவருக்குச் சாவஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்
 தார் என்றறிகுதி. நீ யென்னை வேதமுதவிய வித்தைகளி
 லே பரீக்ஷித்துப் பாககுதி; பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்
 ணுவானவா நேத்திரத்தினாலே அர்ச்சித்தாரோ, அன்
 றோ? கொல என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையான
 வன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்
 பூசையதார்த்த பூசையாகாது என்றான். அதுகேட்ட சிவ
 பக்தசிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொ
 ல்லிய பிதாவைப் பார்த்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுர
 த்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுகி என்று வாதி
 த்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும்போது,
 அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்க
 ளும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

(உடனே அகர்த்தாவான அரியைத் கர்த்தாவாகக் கரு
 திய பாஞ்சராத்திரிகளின் மனத்திருநிறுத்த அஞ்ஞானமிரு

ளகலுமாறு எழுந்தருளிய ஸ்வாமி யரதத்தரைப்போல சூரியனுதையமாயினான். தந்தைக்கு மைந்தனுக்கும் அரி அரர்களைப்பற்றிய தாரதம்மியவாத நடக்கின்றதென்று பிரவித்தியாயிற்று. இதனால் சைவர்களும் வைணவர்களும் திரளாகச் சேராதார்கள். அன்றியுள்ள மதவாதிகளும் வந்து நெருங்கினார்கள். திணைதிணை வாதம் விருத்தியாகியது. இதைபுணர்ந்த ஊராள்வோனும் பிறருங் கூடினார்கள். பின்னரொருநாள வணைவராதியா இவ்வனம் தந்தையும் மைந்தருமாகிய நீவிர் வெறுமவாதஞ் செய்வதாற் பயனில்லை; தீயிலிட்டுப் பழக்கக்காய்ச்சிய இரும்புபரீடத்திலேறி சின்னு அரியையேனும் அரணையேனும் நிபாயமுசத்தால் கிறந்த பொருளென்று தாபித்தால நாங்களாத மதத்தை யடைகின்றோமென்றார்கள். உடனே மஹாப்பிரபுவான அரதத்தர் யானவ்வணனமே செய்கின்றேனென்றார்; இந்த அரிய விடயத்தைக் கண்டு களிக் அனேகர் விடுமபுவார்கள்; அதனால் பலதேயத்தினரும் உணராதுவரததக்க ஒரு நன்னளமைப்போமென நாளமைத்தனர்; அததினத்திற் திரண்ட சனங்கள் வந்து நெருங்கினார்கள்) உடனே வணைவர்களைப் பார்த்து, வைதிக சைவவேதியா முதலியோர் பாஞ்சராத்திரியர்காள் வம்மின் எமமிறைவனாகிய அக்கினீசுரன தாலயத்திற்கு அங்கே எங்கள் வைதீகவாரணா உங்களாவிடப்பட்ட ஒழக்கக்காய்ந்த இரும்புபரீடத்திலேறியிருந்து சிவ பெருமானே பரமென்று தாபிப்பாரென்றனர். அதற்கப் பாஞ்சராத்திரிகள் கோபத்துடன் நாங்கள் ஆனை தூத்தினும் ஆலயம் துழையேம் என்று நியமம்பூண்டவர்கள்; ஆதலால் அவ்வரஞலய மடையேம்; எங்கள் பகவானான ஸ்ரீஹரியின் ஆலயமும் அதிவிசாலமானதே, அதற்குள் வந்திச்சிறுவன் சிவனே பரமென்றுரைத்துத் தாபனஞ் செய்வானாயிற் சரி தானென்று—'வயங்குந்தருமம்சுவாமி நமச்சுமாததாசு' என்பவனவாதி வாதத்தின்கண் துணைத்தனர், உடனே அரதத்தர்

அதற்குஞ் சமமதித்து, அவ்வூரிலுள்ள வரதராஜஸ்வாமி ஆஸ்தானத்துட்கொண்டு, அங்கு வீற்றிருக்கும் சுவாமியான வரதராசனாயன்புடன் வணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து துதித்து, —

“ தேவதேவஜகந்நாதஹரபாதாப்ஜிந்தக |

ஸ்ரீவபூஜாஸகதசித்தசிவபத்திசீரோமணே ||

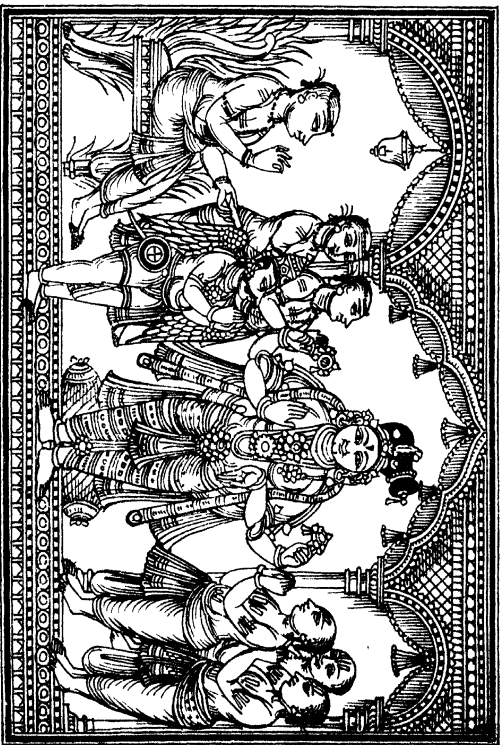
மஹாவிஷ்ணுமஹாபாகசரணாதவதஸல |

ஸ்ரீவோபநிஷ்டாமசாரம்சித்ததயவேதயதி ||

ததாதவதஸநிதௌதத்தலோகபீடமிதமவிபோ |

இமாம்புசிதௌமபூயாதியுத்த்வாததபரதக்ஷிணம் ||

கருத்வாதயாதவாமஹாதேவமபாவதிஸஹிதமவிபும் | ” என
றுநாததாங்கு தேவதேவஜகனனாதிவாக்கியங்களால ஆரியை
வணங்கி நினசநதிதியிலிருந்து சாவஸாரமான உபநிஷ்தாத்
தங்களால சிவபரததுவஸதாபனஞ்செய்யப்போகின்றேன்.
‘ஹேஸ்வாமி’ யான் ஏறப்போகின்ற காய்ந்த இருமபு முக்
காலியானது குளிராத ஜலத்தைப்போல ஆகவேண்டியது.
எனறுநாதது நின்றனர். உடனே வைணவர்கள் தியிலீட்டு
உருக்க காய்ச்சிய பெரிய இருமபு முக்காலியைக் கொண்டு
வந்து தருடனுக்கும் வரதராஜஸ்வாமிகும நடுவில் இட்டா
ர்கள். உடனே அரத்ததாராரியசுவாமிகள் அதனைப் பிரதக்ஷி
ணஞ்செய்து, உமாதேவி ராமேதராகிய சிவபெருமானைத்
தியானித்து, அந்த அயபீடத்திருந்து, ரைவ வைஷ்ணவாக
ளுள்ளே சிவநிந்தகாரளாகிய வைஷ்ணவரங்கோநோக்கி தத்
துவார்த்தமாகிய சதுரவேத தாற்பரியரங்கிரகம என்னும
சுருதிசூக்திமாலையினாலும், அன்றியும் மந்திரசிக்ஷைமான்
கத்தாவாக இருத்தலினாலும், தசரதன் பிள்ளையான இரா
மன் இலிங்கம் தாபித்துப் பூசித்தமையானும், கண்ணை
ஸ்ரீகைலாயத்தையடைந்து துதிக்க அவற்குப் பிள்ளையை
அளித்தமையானும், நூற்றிதழ்க் கமலமலர்களாலும், தங்
கண்மலராலும் பூசிக்க வவற்குச் சக்கர மீந்தமையாலும்
புகழ்தி சகல தேவர்களுக்கும் முதல்வனுள்ளும்; மன்

மெரிதததா எரிதிருகுமபு நாறகாலிளியிதுலீறறிருந்து ஸைவஸதாபளந் தெய்தல. க.உ.நெர்

மதனை யழித்தமையாலும், ஆலத்தை யுண்டமையாலும், எமனுடைய கர்வபங்கஞ்செய்தமையாலும், அசுரர் வாழ்ந்த முப்புரங்களை யழித்தமையாலும், தக்கனுடைய யாகத் தையழித்தமையாலும், அருட்சுன னுச்சு தனபெயருள்ள அம்மினை அளித்தமையாலும், நாசுங்கத்தை வதைத்தமை யாலும், சுண்ணன்கொண்ட (மோகினி) பெண்ணுருவைக் கலந்து சாததனைப் பிள்ளைபாகப் பெற்றமையாலும் பசு பதி சகல தேவர்களுகு முதல்வனாகின்றான்.

காசியில் வியாசருடைய தோள்களைத் தம்மிக்கு மாறு கெய்தமையாலும், முனனர் திரிபு ஜபகாலககி லரியால் இடப்படுஞ்ச்கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிரமதபா லாதிகுளாவை அலங்கரிக்கப்படுதலாலும், பசுருவாகஞக் கு ஞானோபதேசஞ்செய்தலாலும், உலகிலுந்ரசித்த வனை கருக்கு வேண்டிய அபிஷ்டங்களை அளித்தமையாலும், பெண்ணுடம்பு கொண்ட அரிக்குப பாதிரிபு ஸீரதமையா லும், இன்ன மனைக காரணங்கனாலும் அானே முதல்வ னென்று குறிக்கின்ற பஞ்சாததின மாலையினாலும்,—

காமனீலவலபதவாதசரசதநயஸதாபிதாராகிததவாச் |
சௌளோகைலாஸயாதாவரதமுதிததயாபீஷ்டஸநதாநதாநத |
நேதோணஸவேநஸாகம் தசசதகமலோவிஷ்ணுநாபுதிததவாத |
தஸ்மைசக்ர்ப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸ்ஸாவதேதவப்ரக்ருஷ்ட: ||

கந்தாப்பத்வம்ஸகதவாதகாளகபளநாதகாலகர்வாபஹதவாத் |
தைதேயாவாஸபூதததிரிபுரவிதளநாததக்ஷயாகேஜயதவாத |
பார்ததஸ்யஸவாஸத்ரதாநாந்நஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்தீசரீளோ |
சாஸ்தஸம்பாதகதவாதபிசபசுபதிஸ்ஸாவதேதவப்ரக்ருஷ்ட: ||

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமிபுஜஸ்தம்பநாதப்ராக்ரபுராணம் |
ப்ரதவம்ஸேகேசவேநாச்சரிதவ்ருஷ்வபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாத் |
அஸ்தேகாகைப்ரம்ஹசுரீஷ்வநிசகளக்ருதாலங்க்ருதாபூஷிதத்வாத் |
தாநாத்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிசபிசுபதிஸ்ஸாவதேதவப்ரக்ருஷ்ட: ||

பூமௌலோகைரநேகைஸ்ஸததவிர்சிதாராதத்வமீஷா |
மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத் தசவிதவபுஷாகேசவேநாச்சரிதத்வாத் |

ஹம்ஸகரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹராவ்விஷ்டசீர்ஷாங்கரிக தவா
ஜம்மதவம்ஸாதயபாவாதபிசபசபதிஸஸாவேதவப்ரக்ருஷ்டஃ॥ [ஜ்]
வைசிஷ்ட்யேயோநிபிடாயிதமுரரிபுசலிஷ்டபாவேநசமபோஸ்|
ஸதீர்கா ததபரதிகாயிதஹரிவபுஷாலங்கிததேநயதவா|
அப்ரதாநயாதவிசிஷ்டாதவயஸமதிகமேதாநவாநாமராதேச|
சம்போருதகருஷ்டபாவாதபிசபசபதிஸஸாவேதவப்ரகருஷ்டஃ॥என்
னும பஞ்சரததினததாலும,

விஷ்ணுவாதி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச்
செயிகக வனமையிராய, சிவபிரானைச் சரணடைந்து
வணங்கி, சுவாமீ' நாங்களுெல்லாம் பசுக்கள எங்களுக்கெல்
லாம் ஈசுரர் நீநீரே; அதனல் உமமைச் சரணடைந்நீம.
பசுபதியே' முப்புரத்தசுரரினின்று விரைநது காததருள்
வீர் என்று துதிக்கப்பெறற அம்பிகாசமேதராகிய சிவ
பிரானிடத்தில என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்
ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போநத காலத்
திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும்,
பிரமன சாரதியாகவும், மகாமேரு விலலாகவும், நாணி
சர்ப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரா சக்கரங்களாகவும், பூமி
ரதமாகவும் அமையக்கொண்டருளிய அம்பிகாசமேதராகிய சிவ
பிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்
ச்சி பூண்பதாகும். ஓர்காலத்திலே நாராயணர் பிருகுமுனி
வருடைய மனைவியீது தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செ
ய்து கொன்றுவிடுமபோது, அப்பிருகுமுனிவரானவா சிவ
மந்திரங் கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன்
மனைவியைக் கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அநத நாராய
ணரை எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் தம சாபத்து
க்கு இலகரக்கிஞ்ஞரோ, சந்திரசேசுரராகிய எந்தப்பெரு
மானை ஆதமார்த்தங்களை உணர்ந்தவர் விசுவாதிகா என்று
புகழ்கினாருர்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரா
னிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி

12792 (6403)

ச ரி த் திர ம்.

உரு

பூண்பதாகும்; எண்ணிலலாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர், ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசா சநதிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும கேசவனோ உயாநதவொன்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அநதக்கை நின்றபடியே நிறகுமாறு எந்தப் பெருமானுடைய அருளிற்ற சபிக்கப்பட்டாரோ, அநத அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமியைப் படைத்தவராகிய பிரமனுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவரோடு ஓர்கால யுத்தஞ்செய்து, வினாவிலே (எந்தபெருமானுடைய பகதராகிய) ததீசியினால் அபசயப்பட்டாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; காதி முதலிய அசுரர்களை அசுசுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லுமபொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்றதோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தபெருமானுடைய அம்சரும லோகேஷருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிக்ஷிதது அடக்ககூரோ அநத அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; வைகுண்ட லோகத்தின் முதலவாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிசூலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவாசுனிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிசைவாக கப்பெற்ற பிரமகபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தபெருமானுடைய அம்சராகிய பைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அநத அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மனமதனை நெற்றிக் கண்ணினுற் பொடிசெய்து அவனது 'சாம்பபாத்' தரித்த

வரும், பிரமனது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைச் சபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணுமூர்த்தியுடைய சண ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதாாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகாலவிஷத்துகளுகி விஷ்ணு பிரமன முதலாயினோ பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை யடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சுறக என்று அபயஸ்தமகூறி, அவர்களைத் தததம் ஓடம் சாரும் படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது சுண்டத்திலே அடக்கி அருள் செயதவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; சிவ பெருமான ஓர் கால சாததுவிக ராசச தாமசகுணம் எனப் பவறறைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை புவாக்கும் அருளிச் செய்ய, சாததுவிக குணம் ராசசகுணம் எனப் பவறறை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும் பிரமாவும் தாமசகுண ருத்திரரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராய்ப்போக, தாமசகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப் பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; என்னும்—

விஷ்ணுவாதயாச்சபுரதயம்ஸுரகணஜேதுநசக்தா: |
ஸ்வயம்சமபுமபரணதாபுயநதுபசுவோஸமாகநதம்மேவயேஹேஸ்வர: |
தேநாஸ ிஞ்சரணசதாந்பசுபதேதபாஹீதயவோசநத்ருதநதஸமிந் |
மேஹ்ருதயம்ஸுகேநரம்தாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: ||

யஸ்யேஷு: கமலேக்ஷண: பசுபதேதர்ப்ஜோதபவஸஸாரதிர் |
யஸ்யஜ்யாபணிநாமிநோரதபேதயஸ்யேநதுஸூர்யாவுபெந் |
மேருர்யஸ்யசசராஸம்ரதவரோபூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸமிந் |
மேஹ்ருதயம்ஸுகேநரம்தாம்ஸாம்பேபரப்ரஹ்மணி: ||

யத்ப்க்தோப்ருருரிந்தராபகிமஹோசாபஸ்யலக்ஷய: [ஸுபி:
ப்ருசமக்ருக்ஷாஸ்வாநதயி க்வாமமிருதாமஸவமதுபிசசேசைவரயுங்க்தா
யதாராதிபருடமாகமசிரோவிசவாநிகமகாயதேதஸமிந்|
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

கோவிதாததகிதமகதைவகமிகிபரோசகாரயஹஸதாவுபா|
வுதருதயாததிவஸயநநிசிகேகாவயாரேஸாமுநிநாமபுர:
யஸயஸ்தமபிதபாணிராதநிகருதாநநத்சவனோணுபவததஸமிந்|
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

விஷ்ணுஸதாவரஹகமா கமநஜுததஸவாமிவிநிஞ்சாதிகோ|
யதபகதேகஸஹாஸுரோசவரரிபுயுதததத்சேசநஸ|
கருதவாநேகரமஹோதவிநாதஜபயநதஸமாதகதோபுபருசநதஸமிந்|
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

காதீநாஞ்சபயவகாஸவஹஸகருநாசநகருதஸய|
பருசமகோபாநதோஸிசகதாநவோநரஹ்ரிநாயஸயாமரபூதேதநஸ:
லோகேசசகரபேணசிநிதமதோபுலலீலயாரததகிணைததஸமிந்|
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

விஷ்வக்ஸேநமநீநசிராபகிஸமநதாமகதபிக்ஷாசசலாத|
ஸம்ஹ்ருதயாதஸபைரஸசசிகரோயஸயாமசபூதேதாஜஸ்த்
பரஹ்மாதயாமரகிக்ஷஸ்யபலிகோவிஷ்ணுமதஞ்சாஹகரததஸமிந்|
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

யேநாபாகிதாமகஞாங்கபகிதம்திவயாங்கராகைஸஸம்|
யேநஸ்விக்ருதமபஹுஸமபவசிரஸஸௌவாணபாதஸஸமம்|
யேநாங்கீகருதமசபுதஸ்யநயநமபூஜாரவிநைதஸஸமத்தஸமிந்|
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

விஷ்ணுபரஹ்மஸுராகிப்பரபருதயஸஸநவேபிதேவாப்ருசம்|
ஸம்பூதேதாஜஸ்தலேதாவிஷ்ணாதபரிபவம்ப்ராப்தாயமேதயேச்வரம்|
ஸ்வஸஸதாநநியோஜிதாகதஸுசஸவஸதாபபூவுர்தருடாஸ்தஸமிந்|
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

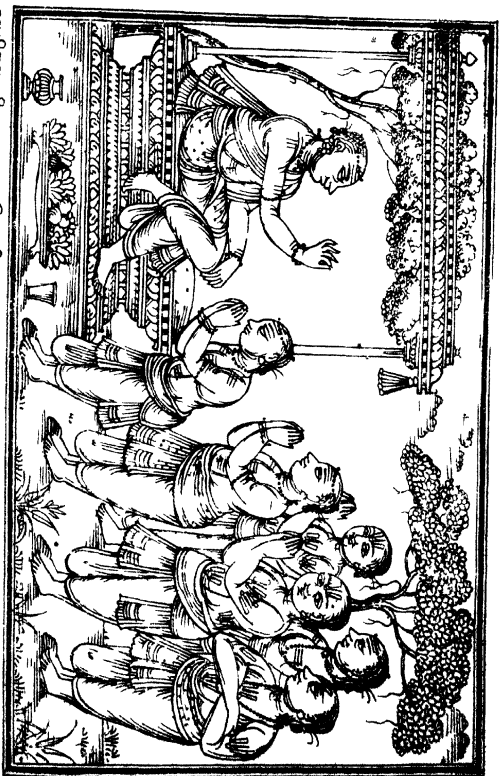
ஸர்ஷ்ட்வாயஸ்திரிகுணைவீதா கருமதுபிச்சுலாயுதப்யஸுஸிவோ|
ததத்வைதாநததாநகரஹீதுமநயோஸுஸ்த்யாபுநாஹீநயோ:
தாப்யாம்ஸாகமஹோகுணத்ரயப்ருதேருத்ராயஸாம்யம்ததௌதஸ்யி
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: || [க்]

என்னும் பொருளைத் தருகின்ற இந்த பததுசுலோகங்களா-
லும், அரிஹரதாதமயிமென்னு நூலாலும், சிவபரத்துவ
ஸ்தாபனஞ்செய்தனா. இதுநிற்க,

ஸ்ரீசுருதிசுசக்திமாலை முதலியவைகளால் மகாதீராகிய
அரத்ததாசாரியா சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதி-
த்தபோது, அவருடைய திருவருளிணலே ஒழுகச்சாய்ந்த
அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேறறை ஒத்துக்-
குளிரந்தது. அவா இவவாறு வேதப்பிரமாணங்கொண்டும்,
புராணப் பிரமாணங்கொண்டும், ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொ-
ண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து,
பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாக்கிராய பிரகாசித்தார்.
சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர்குமாரராகிய
அரத்ததாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து,
அவருடைய திருவடித்தாமமாகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்-
துத் தத்தம் கிரகம் சாரந்தா. பின்னா அரத்ததாசாரியர்
காவேரிலே பேரய் ஸ்நானஞ்செய்து, வைதிக் சந்தியா கரு-
மங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலும் சூழ்ந்து நிற்-
ப, அனபிஷேகஞ் சிவராசனைச் செய்தாரா. அதன் பின்னர்
தாயான்வள தனது புதல்வரைக் கிடடித்தழுவி உரசிமோ-
ந்து, தின்பத்தினாலும் தின்பத்தினாலும் நோந்த கண்ணீ-
ரினாலே தனகுமாரனை அபிஷேகித்து, பாலனே 'நீ மிகுதி-
யும் பசியினாலே வாடினே' என்கணமணியே 'வீட்டுசகுப-
போசனஞ் செய்யுமாறுவருதி' என்றான். இங்ஙனங் கூறிய
தம்மினிய தாயாருடைய வரனத்தைச்சேட்டு, அவா வீடு-
சார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவநிலேதன-
த்தை அயினரார் அக்காலந்தொடுத்தது எக்காலமுந் திரிகா-
லமுஞ் சிவபூசைச் செய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து தின்ப-
த்தோடுவசுத்தாரா. அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதே-
வர் தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை விய-
ந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினாலே செய்த

ஹரித்தத்தரிவா த நனாத முநல னோ அபரிம உபதேச மபெறுகா ககா ண - 1

வைகளைக் கூமிக்குதிர் என்றா. தபத முததிகைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும, ஊரத்தவ புண்டர முடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள், அவரை நோக்கி காருண்ணிய மூர்த்தியே 'எங்களுக்குப் பிரயாசசித்தம் எனனை, எங்களுக்குப் பரலோகத்தி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலாஸ்மிருதிகளும் பெரியோர்களுக்கு சொல்லிய பிரயாசசித்தமே உங்களுக்காகும். எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுததிகைகளினாற் சுட்டமைக்குப் பிரயாசசித்தம் விபூதி உததுள்ள திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணாமுதல் சண்டாளர் இயுதியராம எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முததராககுதற்கும் விபூதியே சிறந்த சாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தரர் என்று திருவாய்மலாநது, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்தாமுகங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோர முகத்தைத் தியானித்தது, முனனோ தமது பிதாவுக்கும், பினனர் வைஷ்ணவப் பிராமணார்களுக்கும் சிவததுவப்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுநதரித்தது, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசாவிதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணாசுல்லாம அரத்ததாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உததமோததம் சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசைசெய்யும் பெருமபாக்கியம் படைத்துக் காலங்கழிப்பாராயினார்.

அரத்ததாசாரியார் பால்பருகிவரும் பாலியாவஸ்தையிலேதானே சிவபெருமாதரிடத்திலே திருவருட்பிரசாதம் பெற்றமையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப்பிரசாதத்தினாலே சகலவேதசாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூதி என்னும் அரசன் கேள்

வியற்றின. கேட்டபோதே சிவபத்தனும், சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமனாபேயனறி மறநென்றனையும் மறந்து கீனயாதவனுமாகிய அவ்வரசன் விமதிமடைநது, அரசத்தாராரிய சுவாமிகளை அடைநது, அவரது திருவடித்தாமனைத் தமது சரசினுறையுங்கி, எனது நாதோ' மதுரா புரிநாயகாகிய சுந்ததோசபபெருமான் பாண்டிநாதனாகிய என்னைக காகுமபொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு பாண்டு எழுந்தருளினாரோ என்று சொல்லித் துதித்தான் அப்போது அவருகின்ற விததுவப பிராமணாகள் அரசனேநோக்கி, அரசனே! நீவிர் சொல்லியது ஓசகும் அங்ஙனமில்லையாயின், வேதாதிருளையெல்லாம் ஒதாதுணாநது எல்லோராயும் வாதினே ரெயிகக, அரத்ததாசாரிய சுவாமியருக்கு வணமை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள் அநத வித்துவான்சர் இங்ஙனம் சொல்லியபோது, "நேதாநமலத்தினுலே சிவபெருமானே முன்னரே பூசுதத மதா விஷ்ணுவே லோகத்தைக காகுமபொருட்டும், சிவபகதியை வினைக கும்பொருட்டும், வைதிந நெறியை நிறுத்தாமபொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரத்ததா என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரநு செயதா" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினுலே அசரீரிவாக்கு அவரு எழுந்தது. சனங்கள் அநத வாரததையைக்கேட்டு ஆசாரியமும் மகிழ்ச்சியுமெய்தி வேதசொருபியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்கிலே வணங்கினார்கள். அந்நகரத்துப் பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியொன்று வணங்கினார்கள். அதன்பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே என மதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபசரித்து, சுவாமி! உம்மையன்றி எனக்கு மற்றொர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன்மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாவித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரிய சுவாமிகள் அவனைநோக்கி, "அரசனே! உம்மை. ஒத்தங்கள்

திரிபுவனங்களிலும் இல்லை. நீலிர் சிவகிருபையை எய்தப் பெற்றீராதலில், சைவராதமகுரிய அருள்பூண்டிராயினீர் என்று திருவாயமலாநது, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிக விங்கபூசை யெழுந்தருளச்செய்து கொடுத்தாரா. அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டியமட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான குபேரனோடு சினேசம பெற்றும்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவவிங்கபூபதி எனலும் அரசனோடு சினேகமுறறிருந்தாரா. ஆசாரியர் அரசனுக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்தது, அரசரோ! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவகைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருக்குகிறொன்று ஆளுஞ் செய்தருளினா. அரசனும் அதற்கையெடுத்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்தது அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தனது சேனையோடு அரசன் மனை சாரந்தான்.

வெள்ளிய பல்லும, வெள்ளிய கோவணமும், வெள்ளிய பூணூலுமுடையராய், தண்டமண்டலம் - கிருஷ்ண சனம்-மௌஞ்சிமாலை-உருத்திராக்ஷர-தாபபை - பவ்திரம என்பவைகளைத் தரித்தது, அரசத்தாராயிசுவாமிகள் பிரதமாசகிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அதுஷ்டிப்பாராயிலார். கால மாலைகளிலே சமிதாதானஞ் செய்வாரா. தமது லோக குருவாகிய தக்ஷிணமூர்த்தி சநந்தானத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்தி, வேதாத்தியயனத்திலுலே முனிவா கடன் கழித்தாரா பிதூடகடன தீர்க்கும் கிரகஸ்தாசகிரம விரதந தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ் செய்து பிரமசரியவிரதங்களைச் சமாபதிசெய்தார். இதுநிற்க,

அநதக கமசாபுரத்திலே சதாசாரீமுடையகும், சாந்தரும், பஞ்சயஞ்ஞம் செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினுலே உத்தானஞ் செய்பவரும், உருத்ராஷ்டாநஞ் செய்பவரும்,

பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செப்பவரும், சிவசந்திதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செப்பவரும், சிவனடியார்கருத் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுபபிரதீகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோததிரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகரை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனகுபை என்போர் கற்பினிற்சிறந்து, அதி செளந்தரியமுடையராய் நாயகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையராயொழுகினர். பூமிதேவியானவள் இரத்தினன் தரிததாற்போல, இவ்வமமையார் திருவயிறறிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதரமானது பெருககு மியலபு பூண்டது; அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிக கனமங்களைச்செய்தார். பின்னர் மகா செளந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப் பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுபபிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர் சிவபக்தாசுருக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியாரை வளர்த்துச் சாதகருமம் நாமகரும முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ்செய்தார். அகமலவல்லியும் பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்துசென்றும், சிறுபெண்களோடு மணவியைபாட்டயர்ந்தும், மழலை வார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தாள். இரத்தின மாணிக்க மேகலைபினாலும், பலவித சித்திரமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிறந்து, கண்டோராரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தை விளங்கினாள்.

அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு வந்தேனென்று ஸ்ரீஹரத்தாசாரியசுவாமிகள் நமஸ்கரித்து கிடைத்த

திரஞ்செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவனாரோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுப்பிரதீசர் அரசினை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரினை விவாகஞ் செய்து கொடுப்போம் என்றும், அதுநோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாக மனோர்சுவஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் சிசுசயித்து, பிதாமூதலாயினரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகப்பத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விதாதிகளையும் கோதானாதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளை வாழைகழுதுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடியகளையும் தூக்கி அலங்கரித்தார். அன்றியும் கம்சாபுரத்தார் தததம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுகளையும், சீதாம்பாங்களையும், விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையும் கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நானூதேசங்களினின்றும் போந்தவந்த ஜனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரவந் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாண மண்டபத்தைச் சிவலிங்கபூபதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ் சிறப்பினால் வாய்ந்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழியிய விடத்திலே விவாகத்தின் பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராப்பணஞ்செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரை யெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

சுப்பிரதீசரும் புதல்வியின் விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்கரித்தெய்து முத்தஞ்சாங்களினாலும், திபஸ்தம்பங்களினாலும், பூண்கூம்பங்களினாலும்,

சந்தன அகிறபுகைகளினாலும், விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச சிறப்பித்தாரா. இவருடைய பந்துக்களெல்லாம் நானாவித வஸ்திராபரணதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். விவாகசாலையின்கண்ணே பலவகை வாததியங் களும் வேதங்களும் கோஷக்க, வேதோகதமாகப் பிராம ணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

விவாகத்துக்கு முதறறினதிலே ஆசாரிய சுவாமிக ளுக்கு இரகாபநதனமும், அங்குரார்ப்பணமும், சமாவர்த் தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணாசனங்களுக் திர வியங்களை இறைத்தாரா; விவாகசபை மிகவும் பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஒம்ப, அது வளர்ந்து வலஞ்சுழித்து ஒங்கிவா ய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெல்லாம் மலிந்தன. விபூதி ருத்தி ராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபகதர்கள் பிரகாசித்தார்கள். தென்றலமந்தமாய் வீசிறது. பிராமணாசன அறுசுவையோ மும் போசனஞ் செய்து வந்திருந்து, இதற்கு முன்னர் இப் படிப்பட்ட இனியரசங்களை புகித்தேமில்லை என்று புகழ் ந்து பாராட்டினார்கள். அவரெல்லாம் மிக திருபதிகரமு டையராய் அர அர அர என்று முழங்கினார்கள். சிவபக் தர்களை உபசரித்தார்கள். வதுவரன் எனனும் இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச் சல முத வியபிரயோகஞ்செய்து வளாததார்கள். வாசுதேவரும் சுப பிரதிகரும் முறையே தததம் புதலவர் புதலவியருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக்கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசி தமாகிய உயர்ந்த வஸ்திரங்களினால் அலங்கரித்து, கல்யா ணவேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத் திருத்தி, பரி மள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதி புஷ்ப மாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிஞுத்திரம் முததாரம நக்ஷத்ரிராகர மாலை என்பனவுகளால் அலங்கரித்து, அவர்ன் மும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராக்ஷமாலை

களைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணி
 நது, விரல்களை மோதிரங்களினாலும், காதுகளை இரத்தின
 குண்டலங்களினாலும் அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல
 வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னாற்
 செய்து முததுக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீட
 த்தைச் சிவபெருமானால் ஞானபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட
 ஆரத்ததாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்
 வாறு மணக்கோலஞ் செய்யப்பட்ட ஞானமூர்த்தி அழகு
 க்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பரதுக்க
 ளானோரொல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால்
 திருஷ்டி தோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவரு
 க்குப் பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசா
 ரியருடைய திருமேனியை தரிசித்துப் பல்லோர பணிந
 தார்; பல்லோர துதித்தார், பல்லோர சேவித்தார். இங்ங
 னம் நிகழ்; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசி
 க்குமாறு பாதசாரியாய்ச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷி
 ணஞ்செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரத்தது
 க்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப் பின்னர முததுச்சி
 விகையில் எழுந்தருளச்செய்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்
 யத்தொடங்கினார்கள். அப்போது பரதுக்களாயினோரொ
 லாம் தத்தம் வாகனங்களிலிவாநது சென்றார்கள். சங்கம-
 காகளம்-பேரி-மிருதங்கம்-சின்னமுதலிய வாததியகோஷ
 ங்களால் திகடுகளெல்லாம் நிறைந்தன; பட்டுக்கொடிகள்
 ஆகாயத்திலே மலிந்தன; அநேககோடி சாமரங்கள்
 யாண்டும் அசைந்தன; சோமயாகிகளெல்லாம் அக்கி
 னிகோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள்;
 அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து
 சுவைத்தன; புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விள
 ங்கினார்கள்; சிவசிங்கரர்களும் ஆண்டே குழுகினார்கள்;
 சீமரங்களும் விசணிகளும் சிமக்க நாங்கவாங் திதிமீது

வெண்சொற்றககுடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது; வெண்சாமரங்களும முத்துமாலையும பல்லங்குச சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன; ஆசாரியசுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளுமபோது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும நாளிகேரங்களுங்கொண்டு உபரித்துச் செலவித்தார்கள்; ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாகசாலைப் போக்கி எழுந்தருளினார் அப்போது சுப்பிரதீகரும தமது பந்துசனங்களுடைய அவரை எதிரொண்டு உபசரித்து, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அரவை விளைக்கும் பிரமாசுத திருமேனியையுடைய அவவாசாரியர் முதலுபயஸ்க்கினின்றும் இழிந்தருவி, பட்டுடைப் பாவாடையினீது நடந்து போந்து விவாசமண்டபத்தை அடைந்து, வேதிகையி லிடப்பட்ட சுவாணானத்தின்மீது எழுந்தருளினார்.

சுப்பிரதீகரும தமது புத்திரியைச் சுவாணபூஷணதிகளால் அலங்கரித்து ஊருசல் மஞ்சத்திலிருந்ததினார். வதுவரா இருவரும் தமமுன் மாலை மாற்றிக் கொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரசெய்து இருவர் வமராவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊருசல் ஆட்டினார்கள்; மாமி முதலாயினோர் வதுவரா பாதுகளைப் பால் கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராருசனஞ் சமர்ப்பித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தார்; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாததிறங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ்சாரந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரத்தினின்று தீர்த்தஞ்சொரிய, பழ முதலியவற்றோடு

தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக் குத தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச் சொல்லி ஆசாரியா கையிலேகொடுத்தது, அவா வலப்புறத்திலே கமல வல்லியை இருத்தினா. பவளக்கொடி கலெல்லாம நாட்டப் பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாததிய கோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குதள எங்குந் தொனித் தன. வேதங்கள் கோஷித்தன வரா அக்கினியிலே ஓமஞ் செயது அதனை வளர்த்தார். வதுவரா இருவரும் தமமிரு கரங்களினால் பொரியை அங்கினியிலிடடார்கள். வரா தம து கையினால் வதுவின கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியா கிய சிவாகசினியைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, பின்னரும் தம து பாரியரோடும் சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத் தோடு எஞ்சிய கனமங்களை யுழுடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய அரத்ததாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முடிந்தது.

கல்யாணத்தாகு வந்தோர் அனைவரும் இரதப்பெரு மான் ரமஸ்த லோரத்தையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே. எழு ந்தருளினானென்று கனிபடுதோடும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந் தார்கள். பின்னா வதுவரா இருவரும் வீதிவலம் வருவா னென்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்க ரித்தார்கள். கன்னியா காப்பூரம் பசரைக்காப்பூரம் பொ ரிமுதலியவற்றைகொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மைசெய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்தது, சூரியகிரணங் கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர் கள் பூஜ்யமழை வருஷித்தார்கள். வாயு சந்தனப்பூஜ்ய சுகந் தங்கொண்டு பாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல்போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமி களை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரத்ததாசாரிய ரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலை க்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவந்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ்

செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை 'வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாசனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்க ளோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத னிரிகம் நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஒளபாசனங்களினி யோடு கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு விரு ந்து முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிடப்படி சுவானதாலூதிகளைக்கொடுத்தது மகிழ் வித்தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியா கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடும்ந்நது சிவாராதன முதலிய செய் து இல்லறம் நடாத்துவாராயினார்.

அரத்ததாசாரியா உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தி யானஞ்செய்து, தந்த தாவனமுதலியனபெய்து, ஸ்நானஞ் செய்து, சாதியாவுபாசித்து, காயத்தரி ரெபம் ஓமம் சிவ பூசை முதலியன செய்து, கிரகஸ்தாசகிரம் விஷயத்தை விசாரித்துச்சொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசு வரனார் வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடி கா, திருவாலங் காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபதச்சகாயேசுரம், பிரானேசுர லயம், ஆம்மிரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழுஆல யங்களையும் வணங்கி, மாததியானனிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடி த்து, மத்தியான சிவபூசைசெய்து, வைகவதேவஹோமஞ் செய்து, துவாரத்து அத்திதானை நோக்கி உபசரித்து, பிரா ணுகுதி வாயிலாகச் சிவநிவேதனம் அயினறு, பிராமணர் களுக்குத் தாமபூலம் அளித்து, சாத்தனிக சிவபூராண்ங் களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிலிருந்து, அக்காலே யில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் முதலி யனசெய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்து ங்கு வந்து சிவபூசை வைகவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர் களுக்குத் தாமபூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவ

கரிதது, சிறிதுபோது பிராமணாகனோடு சிவததைகளைச் சொல்லி ர சிதனை செலுத்தி, இதபத்திலே உமாதேவியா ரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்தது, இராததிரி சூக்தத் தையும் படித்தது ச ரயனஞ்செய்வார். இருது காலங்ஙனிலே பத்தினி கமனஞ்செய்து, சிவ பாவனை யோடு கிரகஸ்தாச் சிரமத்தை நடாதுவாராயினா.

இதுநிதர, ஸுநநா அககினைவார் ஆலயததுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகைபா ஸுநா இராத் திரி சோஷிதறிருத்தொண்டுக்கு வராமையால கோயிலதி காரிகள் அவர்களை மறுநாடகாலையில் வருத்தித் சோஷில் மண்டபத்தின்மேலே வெப்பிலிலே நிறுத்தி மலசல மோ சனமின்றிப் பசியோடு வருந்தாபடி பிடித்தாராகன. மத் தியானமாயும் வீடுபோகப்பெறாமல இங்ஙனம் பிடிக்கப பட்டு அவர்கள் அழமபோது, வழங்கமாய்த் தாம வரும் காலநதபி மத்தியானததுக்குப்பின் அரதகதாராயிர் ஆலயசேவையினபொருட்டு அவகே ஸ முந்தருளினா அந் தகணிகையர் ஆசாரியதை தரிசித்தது அததுன்பத்தினி னறு தங்களை விடுவிககுபொருட்டு அழுது பிரார்த்தித் தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினின்றவர்கள் வாயி லாக அக்ணிகையர் கரு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் தாம பூமியிலே வீழ்ந்தது தம்முடைய வயிறறிலே அடிக் கடிமோதி, சிரசிலும மோதி அழுது முாசசையினுலே நில த்திலே வினாவில் வீழ்ந்தா. சிலா அவர் நிலைமை நோக் கிப் பரிசுகித்தார். வேறு பலர் இவர் இங்ஙனஞ்செய்தலை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்கு வன்மையில்லை எனறார்கள். அப்போது கோவிலதிகாரிகள் அவருவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்குவந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக் கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலயசேவைக்கு என்னை வந்திலை என்று

பீடிதது என்னை? கண்டிக்கு எனக்கு அதிகாரி ஒருவரும் லேயே என்று வருந்தாதின்றேன் என்றா இந்த வராததையைக் கேட்டு அதிகாரிகள் அக்கணிகையரை விடுதலை செய்தார்கள். அக்கணிகையரொல்லாம் அரத்ததாசாரியரை மிக மகிழ்வித்து வாழ்த்தினார்கள். ஆசாரியரும் சுவதரிசனருடையதுகொண்டு கீரஞ்சாரத்து சிவபூரை ரெய்ய ஆரம்பித்தார்.

அப்போது இருஷிகள் உபமனய முனிவரைநோக்கி, அரத்ததாசாரியசுவாமிகள் பிராதககாலத்தில் சிவசேவைக்கு எழுந்தருளியிருப்பாரோ, கணிகையா தம் விருத்தாரத்தத்தை அவருக்கு விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருப்பாரோ. அங்ஙனம் அனதைக்கு அவர் வாராமைக்குக் காரணம் என்னை என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக் கணிகையா சரலைப் போதிலே தரிசித்தும் தங்களை அதிகாரிகள் வினாவிலே விடுதலை செய்வார்களென்றெண்ணி அதைதாருறித்து அவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்திலா என்று முனிவரொன்றா அவ்ங்ஙனமாயின திருவிடைமருதூரைத் தரிசித்ததுகொண்டு சீக்கிரத்திலே அக்கணிகைவர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவர்காலந் தாழ்த்து மத்தியானத்துக்குப் பின் வரவேண்டிய காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவர சொல்வாராயினார்.

பொன்னமாசைகாலத்திலே அரத்ததாசாரியர் பிரமசத்திநிவாரணஞ்செய்யும் காவேரி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ் செய்து, மத்தியார்ச்சனேசுவரையும ஆஞ்ஞா கணேசனையும் கற்பநாயகியையும் பிறரையுந் தரிசித்துக்கொண்டு மத்தியானப்போதிலே தமது கிரகத்துக்குவந்தது, மத்தியான நிகஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசையெய்தத் தொடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்போது, நாயொன்று தாகமேஸீட்டினாலே அந்தத்தாராபிஷேகசலத்தை வந்திச்சாப்பிடுமாறு நாகை நீட்டிற்று. அப்போது ஆசாரியர்

அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்தநாயின நாவிலே விட்டு
எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய சேசனமீது
அபிஷேகஞ்செய்தா சம்பந்தமில்லாதே. அசாரியத்
தோடு அந்நேரோகசி இங்ஙனஞ் செய்வாமா? இங்ஙனஞ்
செய்தற்குச் சாரணாயாது என்று தோடாரான அதற்கு
ஆசாரியா எனமாட்டுளை அனாரினுடைய சிவபெருமானே
இந்த நாயுருவத்தோடு முடிபுடையான் என செய்
ததககது' என்று சொல்ல. அவரான ஆசாரியருக்குச் சிவ
பெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்
னை' எனவே " என்று சொல்லி சிவபுராணநினைவு செய்து
கொணரித்ததா விடு சாந்தாரான.

அரணியில் அங்கினி அமைந்தாற்போல அவருடைய
பத்தினியா சாப்பமுடையாயினா. அகநுப்பமாந
தோலம் விருத்தியாக, ஆரூபமாததிலே சிவநாதிகரு
மங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியா சுப்பிரமணிய
ஸ்தாப பெற்றாற்போல, அவா பத்தினியா ஓர் குழந்தை
யைப்பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அகநீசுரன் என்று
நாமகரணஞ் செய்தா. அதன்பின்னா அவருக்குப் பின்ன
ரும் எழுபத்திராகன பிறந்தாரான அவாளுக்கு முறையே
மகாதேவா, சீலகண்டா, சங்கரா, ரத்திரசேகரா, சமபு, மத
தியாசசு சீனசுவரா, சோவடு நாயகா என்று நாமகரணஞ்
செய்தா. அவர்களோடு கற்பகை மீனாசு எனனும் இரு
புதல்விகளும் பிறந்தாரான. அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச
செல்வாசளாய், விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணாகளாய், சிவலி
ங்காசசனாசளாய், சதாசாலமுமருத்திரசெபஞ் செய்பவா
களாய், பஞ்சாக்ஷர செப்பபிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு
செய்யுங் காதலுடையராய், சறகன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்
த்ர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர்
கரகஸ்தாசசிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திராகளை வைதிக நெறி
யிலே சிவாஞ்ஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களை

யும் விவாகஞ் செய்துகொடுத்தது அன்பினோடு மூன்று கால முது சிவராசசனை செய்துகொண்டு வந்தார்.

ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமாபிசகும் பொருட்டு மிக விலையேற ப்பெற்று பிரதாமபரம ஒன்றை ஆசாரியா சமூகத்தாக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினார் பிராமணர் பிரதாமபரங் கொண்டுவந்த சாலம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய் புந் சமமமாபிநுந்தது; அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயுகளவசனிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்கு மாறு சொல்லி ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆரண் ரொடுத்தார். அவர் ஆசனத்திருந்துகொண்டு பிரதாமபரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்தது, ஆரண் இதனை அக்கினீசுவரருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யச்சொ ன்னர் என ஹதைத்தீர்த்தனா அப்போது ஆசாரியர் அக் கினீசுவரப் பெருமானை அவவக்கினியிலே தானே சிந்தித் துக்கொண்டு அதனை அவவக்கினியிலே அருதி செய்து விட்டார். அவவக்கினியிலே இடம் கணப்போதிலேதா னே பிரதாமபரம் பஸ்மீகரமாயப் போயவிட்டது அதைக் கண்ட விபபிரர் அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்தது நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார் இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித் தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொரு ட்டு ஆசாரியரிடத்திலே வந்து, அவருடைய திருவாடாளிலே சுவர்ணபூஷ்பங்களினால் அரசசித்து, ஆனந்தபாஷ்பம் வாரா நிற்ப விழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசனா ஆசாரியர் தம் முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தமமைப் பூசி த்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக் கெல்லாம் பயனாயும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்ப

தாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணைராதையில் அமிழ்ந்தின;
 எனக்குத் துக்கமென்னது! அடியேன கொடுத்தனுப்
 பிய வஸ்திரம், ரோமானாது அப்பணஞ் செய்யப்பட்ட
 கா என்றா. அதற்கு அநாரிய நூ, பரமேசுரனுக்கு அர்ப்
 பணஞ்செய்தேமென்று அரசநஞ்சு சொல்லி, அவனைக்
 கொல்லுகது அமைந் துக்கொன்றிப்போயச் சிவலிங்கப்
 பொருமானீது அவா வஸ்திரம் தரிக்கப்பட்டிருந்தலை
 அரசநாடுக கரிசிப்பித்தாரா. அந்நூம் தான கொடுத்த
 வஸ்திரமே அவ்வளவம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று நண்டு
 அரசரிய முறறு, அநாரிய நுடைய பாதுகங்களிலே விழ்ந்து
 வணங்கி, என்ன அபராதத்தை ஈமித்தநா வேண்டும்
 என்று பணமுறை பிராநகித்தாரா. பாலிய தரைபிலே
 கங்களுடைய மகிமைபரதாண்டிருந்தா மயங்கிப்போ
 னேனே என்று அநாகதாண்ணீரோடுபாராட்டினா. அப்
 போது அநாரியா அநாளை ரோக்கி, நமசு அநாரியமீதும்
 சிவபிரான மீதும் அன்பானது சமமாய் உளகாத என்று
 ஆசிகூறி, அவா ரொன்றிலே விடசி நரிக்கு, நீவிா நுமது
 பட்டணஞ் சொல்லீரா என்று சொல்லி விடைகொடுக்கதார்.
 அப்போது அந்நாம மகிழ்வினேறி குருவினுடைய பா
 தாரளிதங்கலிலே அநேக திரதகிபாணங்களைபும் வஸ்
 திரங்களைபும் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரித்து விடை பெற்றுத்
 தன் நகரமடைந்தார் அநாரியர் கணபதி சுபபிரமணிய
 ரோடு, அம்பிகாபதியாகிய சிவபெருமானைச் சிவபூசாதி
 சந்தருமங்கலினுலே வழிபட்டுக்கொண்டு வருவாராயினார்.
 பின்னா சிலநாட்கழித்து, ஒர் பிராமணன் அக்கிராமத்
 திலே பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவா
 னாயினன். ஓர்நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக்
 கொண்டு வந்து உட்புறத்திலே அதனைப் போடும்போது,
 அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்
 கோற்கட்டு அபுத்திபூர்வமாக இளங்கன் றென்றின்மீது

வீழ, அநதக கன்று இறந்துபோயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிரம்மனை துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிராதது மதற்ப பிராமணரனைவரும் வந்து பராதது. அவன கோகத்திசெய்தானென்று அவனைத் தூஷித்தது, அவன் முகாவலோகனஞ் செயதல கூடாதென்று தவிராததார் கள். தான் செய்த நிச்செயலை நோக்கி வருந்திநின்ற பிராம ணனுக்குச் சனங்களாக ம சிந்தாவாததைகள் புண்ணிலே உப்புரோ சொரிந்தாற்போல் விருந்தை தனது பாவநீவார ணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிச் சந்தியா செபம் செய்யும் மடத்துக்குப்போய அபுத்திந்ருவமாகப் பசுவின் கன்றைக்கொன்ற பாவத்தை அடைந்தேனே' இதற் குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராம ணர்கள் உதாசினமாக அவனைப்பராதது உன்முக்கதை நாம பாககமாட்டோம், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப்போகக், உரைத்தது அவனைப்பராதது தோ ஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தனனைப் பிராமணர்கள் குறசித்தமாக நிந்தித்தமையால், அவன அநிக துக்கமடைந்து பிராசு பிடித்தவன் பாலாரினான் அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அககினீகவரா ஆலயத்தைத் தரி சித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெரு மாணுரைத் தரிசித்த விடேடத்தினாலே கலங்குண்ட அவ னது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நிராமலபுத்தி யுடையனாய், அரத்தாசாரியரைச் சரண்புகுவேனாயின், உறு தியாக அவர் தனது பாவநீவாரணத்திற்கு ஓவழி காட்டு வாரென்று கொண்டு, சிவபிரானிடத்திலே பாஷியாவஸ்தை யிலே அவர் ஞானம் பெற்றமைபுற, ஒழுக்ககாசகிய அயா சனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்த ற்கு எளிபனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோ

து, துவாரதது வாசுதபடி அவன் தலைமீலே இடிக்க, உடனே “சிவசிவ” என்று சொல்லியிருந்தான். “சிவசிவ” என்று சொல்லிய சபதம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரத்ததாசாரியசுவாமிகள் திருச்செவியில் எய்திற்று எய்தியவுடனே, தாமசெய்த ராரியத்தை விடுதது ஆனந்தசாகரத்திலமுழுகி, யாரோ பெரியவா இவ்வேளையிலே சிவநாமத்தை உச்சரித்ததுகொண்டு வந்தானென்று நினைந்து வரவிலே வந்து அவனை எதிரகொண்டா. அவா எழுந்தருளி வந்தபோது, அபபிராமணன ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கினான். அப்போது ஆசாரியா அவனைத் தமது திருக்கரத்தினால் எடுத்தணைத்து ஆவிநகனஞ்செய்தா. “சிவபகதகிரோட்டோ” நீயா எனது கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமையால், நான தன்னியனாயினேன்; எனது கிரகமும் தன்னியமாயிற்று” என்று இவ்வனஞ்சொல்லி, அவரை ஆசனத்தின்மீதிருத்தி உபசரித்தா. ஆசாரியா தமக்கு இததுணை மரியாதை செயதமையால் மிகுதியும் ஆனந்தமடைந்து, அபபிராமணன பின்னா இவ்வனம் ஆலாசிப்பானாயினான். நீயா! நான இருமுறை “சிவசிவ” என்று சொன்னமையால் இந்த மரியாதை கிடைத்ததே! என்னிடத்தில் மறஞ்ரோ துக்கம் நிகழ்ந்துசொண்டிருக்கின்றதே! அதனை இவரிடம் விஞ்ஞாபனஞ் செய்யாதொழியில் தனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாதெனமெண்ணி, ஆசாரியசுவாமிகளே! அடிபேன் அபுத்தி பூருவமாகக் கோகத்தி செயதுவிட்டேன உமது பாதங்களையே சரண் என்று அடைந்தேன் அடியேனைப் பாதுகாத் தருளுதா என்று வேண்டி, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அவா திருவடிகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். இப்படிச் சொல்லிய பிராமணனைக் காருண்ணியசாகரராகிய ஆசாரியர் நோக்கு, “நீர்செய்த கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் முடிந்துபோய்விட்டது. உமக்கு மோக்ஷமும் எய்தியது”

என்றார். சுவாமி! அடியேனுக்குப் பிராயசசித்தம் எப்படிப்போகிறது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திறது? திருவாய்மலர் நதருளல் வேண்டும் என்றான். அப்போது அவர் நீதிர் முத்தமொல்லிய “சிவ” சபதத்தினால் சோகததிருகுப் பிராயசசித்தம் எய்திறது; இரண்டாவது “சிவ” சபதத்தால் முத்தியும் எய்திறது என்றார். கிருபாமாததியுடைய அமிரதவாரததையைக்கேட்டு, இருநிதியடைந்த வற்போன போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிரதவாரததையைக்கேட்ட ஆராமையினுடைய மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூததாடினான். இதயத்திலேயுள்ள தாபம் அவனுக்கு சாந்தியாயிற்று. அவனது முகமுட பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு சிதமுந்தவனைத்தையுங்கண்டுரொண்டிருந்த பாபபான ஒருவன் அப்பிராமணனை நோக்கி, அதிகஞாமாகிய சோகததிபாவா சிவநாமத்தினாலே நிவாரணமாகுமா? இராமபததின்று சுக்குஷாயஞ் சாப்பிட்டால் சோணமாயவிடுமா? பாவஞ்ஞெய்யாதவரில் சிவன் துதிக்கற்பாலா பாவின அந்த நாமத்தினாலே எப்படிப் பரிசுத்தராவா? என்றான் அதைக் கேட்ட ஆசாரியா தமமோடிருந்த பிராமணனை நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம் விஷ்ணுகரையும் மயக்கிவிட்டே, இவனையா அது தப்பவிடும் என்றா. சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்கத்தக்க பாவத்தைச் செய்பவர் இவவுலகிலே இல்லையாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயசசித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது; அவ்வப்பாவங்ளுக்கு இயைந்த பிராயசசித்தங்கள் ஆங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசபதாஸ்திரத்துக்குக் கொக்குகள் இலக்கிலையாமாறு போல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாவசமூகங்களும் இலக்கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமுளதோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம் சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ் செய்பவனைப்

பார்த்தல் பாவமாய முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்திலே யாதும் அறியாது குதாக்கஞ்செய்கின்ற உன்னை நோக்கஞ்சல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று சொன்னா. சிவநாமத்திலே சந்தேகங் கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப் பட்டு, அவன் அதிக பாவமும் பயமும் எய்தி தன் வீடு நோக்கிப்போயினான். கோகத்தி பாவத்தினின்று நீங்கிய பிராமணனை நோக்கி, நீ எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனைச் செய்யுமென்று சொல்லி, அவரை கிரகத்துக்குப்போகுதிர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனஞ் சந்தோஷத்தோடு சிவநாம கீர்த்தனைச் செய்துகொண்டு போகும்பொழுது, அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவனுடைய கிருபையினாலே சர்வஞ்ஞாதி குணங்களுடைய அரந்ததாசாரியர் எனது பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்த பாவவிடமென என்று சொன்னான் என்று. அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவநாமஞ்சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பந்தருடைய பிதையைப் போக்குமா சிவனுடைய நாமம் இருமுறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்தி சந்தேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும் சமசாரத்தினின்று, முக்தராயினீர் என்று சொன்னான் என்று. இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாதிரித்தினாலே மகாகொடிய பாவம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிசு சித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்தது அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவனைப்பார்த்து, ஓ பிராமணனே! நீ அந்தப் பிராமணனிடத்திலே மீட்டும்

போய் என்னசெய்தால் பாவம் நீங்கினமையென்று அவருக்குத் திருபதியுண்டாகுமென்று கேட்டுவந்து எனக்குத் தெரிவி என்றா அப்போது அவா பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்களு மனது திருபதியாதற்குத் தாம யாதுசெய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அகக்கீசுவரா சன்னிதானத்தி லுள்ள சலாவிடபதேவா நீர் கொடுக்கும் அறுகம்புலையை சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயசகிருதம் எய்தியது நிச்சயந்தான என்றார்கள். அப்போது அவர் வினாவது ஆசாரியரிடத்தில் வந்து சிவசொற்பமாய விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வாழ்த்தையைச் சொன்னா ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீயிர சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அறுகிருக்குமிடஞ் சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகத் திரித்தன்கொண்டு கழுவிக்க கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதிர, சந்தேகங்கவேண்டாம என்று ஆளுஞ் சாப்பிடு, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்த அத்தை நன்றாகக் கழுவிச் சத்திரெயது அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அகக்கீசுவரா ஆலயத்துக்குப் போந்து, அகக்கீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்புறத்திலே அறுசரப்புலையை பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அவுடமுாததியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவனோ! தயாநிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினால் என பாவம் விமோசனமானால், இந்நதப் புல்லைச் சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்விர்ஷபதேவர் தமது நாகக்கை வலப்புறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்து சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலிட்டினாலே அரதத்தாசாரியனாத் தோத்திரஞ் செய்து, அவரைநோக்கி பிராமணனோ! இப்

படிப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாவமெல்லாப் போய்விட்டன, நீர் கிருதார்த் தராயினீர் எனஞ் சொன்னார். அந்தப் பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரரொருபி என்றும், அவருக்கும் சிவனுக்கும் பேதமில்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் சாணக கல்லானைக்குக் கரும்பு கொடுத்ததுண்பித்தானொன்று சொல்லப்படுமாறு போல, உமது ஆளுனையினாலே இந்த இடப்பழம் புலகை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புக்கழந்து முடித்தல் கூடுமென்று துதித்தார்கள் அப்போது சுவாமியை அவர்களைத் தத்தமக்கிரகத்துக்குப் போமாறு ஆளுனையெய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இததுணை மகிமைபுனதோ என்று வியந்து வீடு சாரத்தார்கள் அறுகூட்டிய பிராமணர் தேர்த்திரங்குளிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பனஞ் சொரியச் சமாரபந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆராரியர் கந்தியிலே நமஸ்காரஞ் செய்து, சுவாமீ! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாததிரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆராரியர் அவரைநோக்கி, இன்று முதல் சிவநாமோசாரணஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதினொன்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர் நெறிபற்றி ஒழுக்குவாராயினார்.

பின்னர், அந்த கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பிடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ்செய்யும் சந்தியாமண்பதத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்

மேன என்றா. அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்களாயினா தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தானங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணானாக குருசெய்கின்றானோ, அவனுக்குச் சகலசம்பத்துகளும் எய்தும்; அதற்குச் சகதியில்லையாயின், இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இதைக் கேட்ட பிராமணா இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற் கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாக்கிராசிய அரத்ததாசாரியருக்குத் தானசமாபபணம் பண்ணுவதினாலே புண்ணியம் அக்யமாய்ப் பலிக்குமென்று நினைத்து, 'இந்தச் சதாசிவா எனனும் பிராமணா அரத்ததாசாரியருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தாரா அதற்கு ஆசாரியர் "ஓம் வருகின்றோம்" என்று உத்தரமளித்தாரா. அந்தச் சதாசிவா தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகா யஞ்ஞமுதல்பன ரெய்து, சிவாரச்சனை செய்து, ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்துவந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தை உள்ளும் பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷித்து, ஆசனங்கொடுத்து, அவர் முன்னே கதலிபத்திரத்தை யிட்டு, அதிலே மிளகு-சாலியனம் - பருப்பு-வியஞ்சனம்-சாகபாகாதிகள் - அபூபாதிகள் - ஸ்ரீரான்னம் - பாயசம் - பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினார். அரத்ததாரா 'சிவபாதாபஜ கிருதகாரா! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து ரக்ஷிக்க என்றுவேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபேதாரா, ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாக்ஷதையும் விபூதியும் கொடுத்து அனுக்ரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ்சார்ந்தார்.

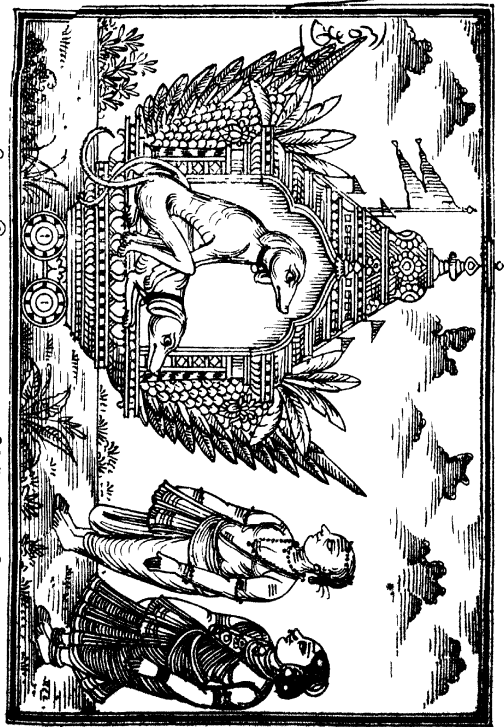
அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசா யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்! யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்துகொண்டு போனார் அரசா இப் பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானே யாமென விளங்கக் கண்டு எழுந்து வணங்கி, அவர் காலைக் கழுவி, அததீராதத்தைப் புரோகித்ததுகொண்டு அரக்கியங்கொடுத்தது, சுவர்ணமுக குங்குமமுங்கொண்டு அவர் பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, தீவ்ய வஸ்திரங்கள், மீதாம்பரங்கள், தனூதிகள், தானியபூமிகளை முதலியவைகளையும், பாலகறகருங் கோசங்களையும் கொடுத்ததுபசரிக், அவர் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சாராதார்.

ஒருகாலத்தில் சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறுதானிய அரிசிப்பொதிகளை இருநூறுகாளைகளை மேலிட்டித் தமது குருவாகிய அரசத்தாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள்ளே பசுபதி என்னும் பிராமணர் சிவபாதசிகோஷ்டர் ஒருவர் அரசத்தாசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்குறெல்லுத் தானியங் கொடுத்திருந்தார் அவ்வமையாரா அதனை வாங்கி வெய்யிலிலே உலருமாறிட, ஓர் காளை புறப்பட்டுவந்து வழியிலே கிடந்த அரசு நெல்லை சாப்பிட்டது, அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரசத்தாசாரியர் அந்தசகாளையின சமீபத்திலே போய், நெல்லைக் கூட்டிகூட்டி அரசுக்காளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்தது உண்பித்தார். அதைக்கண்ட தாயார் ஓடிவந்து தண்டத்தினாலே காளைபைப்புடைத்து அதனை வெருட்டி யோட்டினாள். அவ்வாறு ஓட்டிய தாயாரை அரசத்தாசாரியர் பார்த்தது, பசியோடு வந்த காளையை நீயின் அடித்து ஓட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் வெய்யிலிலே நெல்லைகளுக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொள்ளீடு அது நீட்டத்தில் வேண்டுமெனில், அங்கனஞ் செய்து

தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளா
 விருந்தானா. இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப்
 பட்ட பிராமண தூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமஸ்
 கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமி! சிவலீங்க
 பூபதியானவா தங்களுக்குக் கொண்டு அனுப்பிய அரிசிமூட்டை
 கள் நானூற்றிலே இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்தி
 லே போய்விட்டன. இருநூறுமூட்டைகள்தான் வந்து
 சேர்ந்தன என்றார்கள். அதைக்கேட்டுப் பின்னர்த் தமது
 தாயாரை அழைத்து, நீ காணையை உண்ணவொட்டாது
 அடித்து ஒட்டிய தாசசெய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசி
 மூட்டைகளுள்ளே பாதிமூட்டைகள் சேதமாயின என்றார்.
 இதைக்கேட்ட தாயார் வியாசுலமூடையராயினா.

அரத்ததாசாரியருடைய மனைவியார ஓராளா அரிசி
 கழுவுர்போது நெருப்பணைந்தது கண்டு அதனை எரிககப்
 போயிருந்தாள். அந்தவேளையில், நாரொன்று வந்து அந்த
 அரிசியைத் தின்றது. இதைக் கண்ட மனைவியார் அரி
 வானை யெடுத்து எறிந்தாள், அதுபோய் நாயிது விழ்
 நது, அதன் சழுத்தை வெட்டிவிட்ட, நாய் பூசையைப்
 விழ்ந்தது. இது தெரியாது நோந்ததே என்று பஞ்சா
 ஷ்ரத்தைச் செய்ததா. அப்போது மாததியானவர்களு
 செயதுவந்த அரத்ததாசாரியர் இது மூசையைப் கிட
 தக்கைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்று
 கேட்க, அவர் நடந்த சமாச்சாரஞ்சொல்ல, அதனால் சிறிது
 வருத்தமுற்று அவனாரோடு நீ வாயிலே அடைத்துவை
 யாமையினால் இது நோந்தது, அதனால் இது உனமேற்
 றோஷமெயன்ற இந்நாயின்மேற குற்றமில்லையென்று உண்
 டித்துச் சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடு
 த்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை
 அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாஷ்ரோபதேசஞ் செய்
 தார். அப்போது கோடிகுரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொ

12792(6403)

ன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய தனது பூதசரீரத்தை யொழித்தது, தேவசரீரத்தை பெடுத்துக் கொண்டு கைலாசத்தை அடைந்தது. அதற்குச் சிவபெருமான கணுபத்தியத்தைக் கொடுத்தாரா. அந்த நாய் கைலாசமடைந்தமை அறிந்து அரத்ததா மிகவும் களிப்புடையராயினா.

நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியும் காணைய அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற புடைத்தும், நாயை அரிவாளால் வெட்டியும் துஷ்டகாரிய மிரண்டு செத்தார்களே. இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல் வேண்டுமென்று வகாந்தத்திலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஓர் பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்துத் தெரிந்து தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுக்கு—

ஞாநாஞ்ஞாநபரபுகதாநாமபாநாமமஹதாமி|

என்னும் கருததையுடைய இப்பாபிசு சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்துவிட்டு, மனுடாகளுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருஜீசுவர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அக்கினீசுவரபெருமான அரத்ததாசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் ஊட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மணியியர் வாயிலாகப்பெற்று வகாந்தத்திலே யிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்தலே பிராயசசித்தமாம் என்னும் கருததையுடைய—

வகாந்தநிஷ்கரதிசுமபோஸஸகிரதேவஹிகீதநாத|

இந்த மறறைப் பாதிசுசுலோகத்தை எழுதிப் பத்திரிகை அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தானமாயினார். அரத்ததாசாரியர் ஸ்நானஞ்செய்துவந்து சிவாராதனம்பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞம் வைசுவதேவம் முதலிய செய்து அதிதி பிராமணர்களுக்குப் போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்

களோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருநது பத்திரிகையை எடுத்துப்பார்த்தார், பார்த்தபோது உததரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யாகையிலெடுத்ததுக்கொடுத்தனை எனறா. அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீலிமீண்டு வந்து பத்திரிகையைக்கேட்டு எழுதித் தந்துவிட்டுப்போயினார் எனறா. சுவநாமத்தின மகிமையறிந்த அரத்ததாசாரியர் நாட இருதயத்திலே சிந்தித்தபிரகாரம் சங்கரரோ இங்ஙனஞ் செய்தானென்று கண்களிலே நின்று ஆனந்தபரவ்ம பொழியப் பரவாராயினார்.

ஓநாள அவர் வைகுந்தவஞ்செய்து தமது கிரகத்து வாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களா வென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் ஆங்குவந்தார். அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ் செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாமஸ்ரஞ் செய்துகொண்டிருக்குவதால், அந்த அதிதிப் பிராமணர் ஆசாரியரைநோக்கி, சுவாமி! தங்களுக்குக்ஷேத் திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபாரம் ராஜோப சாரமாயிருக்கின்றதே' என்று கேட்ப, அதற்குசேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ளக்ஷேத்திரம் உழப்படாததும், சலம் பாய்ச்சப்படாததும், சிாவைக்கொடுக்கப்பெறுததும், இரு போகமின்றி ஒருபோக முடையதும், குளிரசகியாகிய முளையுடைய நதிப்பிரவாக முடையதும், எப்பொழுதும் உபாதியின்றி போகமுடையதாயுமுள்ளக்ஷேத்திரமேயாம். என்று—

அந்நேரக்கேதமர்க்கிஷ்டபசவநர்க்கபாகதவித்யோபபந்ம்)

ஊஷ்பெனஷதேசாம்ருமுந்நீகமதயத்ஸதாபோகமுபாதிருந்யம்॥

என்னும் இந்த சுலோகத்தை சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சாரியமஹத்து. பின்னரும் அநேக இவகதைகளை ஆசா

நியர்வாயிலாகக்கேட்டி, தாம் கிருதார்ததராயினேம என்று சந்தோஷத்தோடு விடைபெற்றுக்கொண்டு தம் வீடு சார்ந்தார்.

அரத்ததாராயியா ஓநாள் சிவத்தியானபராயணராய் பிரமயஞ்ஞத்தின் பொருட்கு காவேரி தீரத்தத்துக்குப் போயிருந்தார் அப்போது அவசுவநத சண்டாளன் சண்டாளி என்னுடைய இந்நவநாடீய சண்டாளியானவன் காவேரியைப் பரிசுக்குமபொருட்டுப்போக, புருஷன் அவனைநோக்கிக் காவேரி சலத்தைத்தொடாதே எனமுன். அதைக்கேட்ட நாயக ஸநானஞ்ஞத்தலினும தரிசித்தலினும காவேரி மகாபாபங்களை யெல்லாம் போகக்குளறுமென்று சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரோ' இவ்வன்ம நீவிர் சொல்லி என்னைத் தடுக்கவேண்டியது என்னை எனமுன். அதற்கு அவன் அவனை நோக்கிக் காவேரி தீரத்திலே எவ்வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கரூபமாக நாம் கையினுலே பரிசுக்கப்படாது எனமுன் இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட ஆசாரியா சம்பந்ததிலே நின்ற அசண்டாளனுடைய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி, அவன் கழறறிவிட்ட செருப்பைத் தமது தலைபிலேவைத்து, ஆனந்தக்கூத்தாடி, உலகத்திலே சிலா ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்கின்றா, வேறுசிலா கனமத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ சிவபக்தருடைய பாதரகையை அவலம்பிக்கின்றோம்,—

ஞானாவலம்பிகேசிதகேசிதகாமாவலம்பிந் |

வயந்துசிவபக்தாநாம்பாதரகாவலம்பிந் ||

என்னுங் கருத்தையுடைய இந்த சுலோகஞ் சொல்லிச் சமஸ்தப்பிராணிகளையும் சிவசொரூபமாகப் பாவித்து வருவாராயினார்.

ஓநாள் இவருக்குப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட சாலையினுள்ளே நாயென்று பிரவேசித்து அன்னத்தை உண்ண,

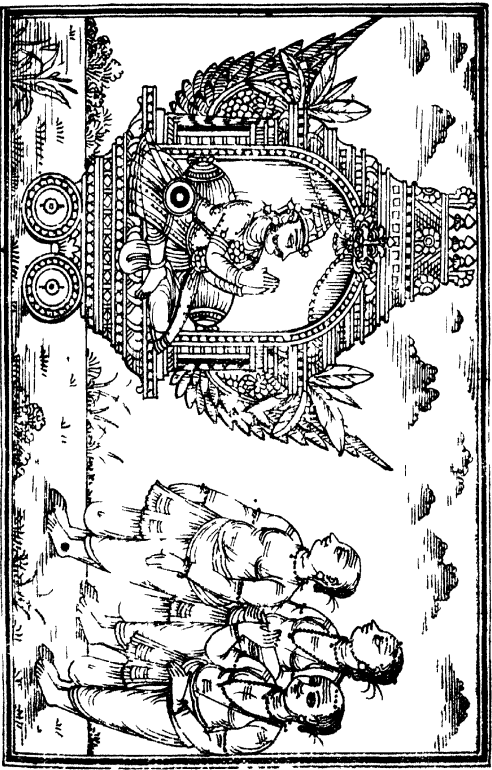
இதைக்கண்ட அரதகதாராரியா சிவபிரானே நாய்நுபமாய் வந்துண்டானொன்று நீனைநது, அதனால் அதனைச் சிவனின் மாலையமாய்கொண்டு சிவகுதியானததோடு பந்துக்களுடன் அதனைப் புச்சுததா.

மற்றொருநாளான அரதகதாராரியா அபயியங்க ஸ்நானஞ் செய்வுவிட்டுக் காலைவிட்டுப் போயினான். அடிநீர்நீர் பாதகிர முதலிப்பா எடுத்த அபொண்டு போகுமா போது சிவபிரானை நினைந்து, தானடாவனுபத போலை யூன்றிக்கொண்டு நினைவாததைப் பேசி அவனைப் பார்த்தது, நாதோ! தாககதுக்குப் பாலமிலை' பசி என்னை வாட்டுகிறது. அதற்கொரு வழிசாட்டல் வேண்டுமென்று சேடப, உடனே அவா தமது கிரகத்துக்கு வந்து வடித்ததரநீசி கொண்டு வந்தது அவருக்கு வாந்தினிடை, அவருடைய அனைந் குடித்துப் பசிநீர்த்தா.

போழாஜாவாவ வா தசுநியை வுத்தராயண புண்ணிய காலங்கலிலே சிவபிரானைத் தயிரிட அன்மை பாலதயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷைகளுசெய்து வருவாராயினா. அப்போது சிவபிரானும் அவ்வரருக்கு அபிஷேகஞ்செய்த அனநீரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி, அன்பவே! நீசெய்த மகாபிஷைத்ததினால் மிகவும் உவந்தேதமென்று திருவாய்மலநதருளுவாராயினா; ஓநாள் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்கு மிர விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவனியம், மாமபழம், பலாப்பழம், இளநீர், கருமபிரசம், சர்க்கரை, தேன, சந்தனம், எலுமிச்சம்பழம், வலம், இலாமிரசைநோநத சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசா மகோசரமாக அபிஷேகஞ் செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்குள பதக்கங்கள் முதலிய கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, தூபதீபாதிகளி

னால் ஆரதித்து, சிறுபருப்புப் பொங்கல, சாக்கரைப் பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேனா அன்னம், பாயசம், சுத்தான்னம், திலோதனம், பாலன்ன முதலிய அன்னபேதங்களை ராநாஸித பதார்த்தங்களோடு படைத்து, கட்டித்தயிர், புத்துநக்குடுப, வாழைப்பழம், பேரீசமபழம், வடகம், அதிரசா, இளநீர் முதலியன கொண்டு வாக்குநகடங்காத பிரகாரம் " பாரிததா, நீராஞ்சனம், தாமபூலா, சத்திரசாமம், நவரத்தினக்கண்ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், மந்திரபுஷ்பா, ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் " வடபித்தம், பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேத்யங்கொண்டுபசுரித்ததா. இரத்திரியிலே பின்னருளு சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ் செய்து நித்தினைக்குப் போயினா நித்தினையிலே அவருக்கு சிவ பிரான் ஒன்றுஞ் சாதிகரணம் சண்டி, சுவாமி வந்திலனோ! என்று விராசமுடிக் கழு முற்று, பின்னநா நித்தினைசெய்ததா. அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக அங்குக் கனவிலவந்து, உனக்கு முதலறினததிலே ஒருவா செய்த உபராததுக்கு நீசெய்த உபராமெல்லா மீடாநா! திருபதியுமின்றும். புருவதினததிலே சண்டாளனாய்ப் போன போது அரத்ததாராரியா எனக்கு என்னுபபிண்ணுக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினால் மிகத்திருபதிகரமாயினேன் என்று திருவாயமலாரதருளினா. உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரத்தத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவா பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி சொப்பன விருத்ததார்த்ததால் தங்கள் பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினா. அக்கிராமத்தாரொல்லாம் இதனைக் கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து தோத்திரஞ்செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரத்தத்தாசாரியர் சிவபிரசாத மிங்ஙனமா என்று சொல்லிப் பேராணந்தழுந்தார்.

துஷ்ட நிககிரக சிஷ்டபரிபாலகராய்ச சமஸ்த தருமங் களிநூலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்துவந்த சோழமகா ராஜா அநேக தீர்த்தயாததினா செயது, பல சிவஸ்தலங் களைப் பணிநதுகொண்டு (அக்கினியின் சாபந தீர்த்தமை யால் அக்கினீசுரனைப் பெயாரொண்ட) அக்கினீசுவரத் துக்கு வந்தது, சங்கையின் பாபத்தைப் போகக்குகின்றதும் நிர்மலமாயுமிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கற பக விநாயகரைத் தரிசித்தது, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து ஆஸீ யத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத்தூளான திரிபு ண்டரதாரியாய உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திரு வ்டியோடு நேரிய சிரத்தோடுகூடிய சரீரத்தினராய், சிவ் தேஜசினுலே சொலிக்கின்றவராய், பதுமாசனத்திருந்து சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப்பிரசித்திபெற்ற அரதத்தாசாரியரைச் சோழராசாவானவர் தரிசனஞ் செ ய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க ளன்றா. அப்போது ஆசாரியரும் அவனாரோடுகி தமது ராசசியம் தனக்கோசம் பந்துவாசகமெல்லாம் கேசுமமாஸெ ன்று வினாவ, அதற்கு அரசா சுவாமிகள் கிருபாதிருவ்டியி னால் எல்லாம்கேசுமமே என்றார். இங்ஙனஞ்சொல்லி, பின் னரும் அவரை நமஸ்கரித்தது, சுவாமி! இந்தச் சரீரத்தோடு நான கைலாசதுககுப் போதல்வேண்டும், அதற்கு வேண் டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிர ர்த்தித்தார். அப்போது அரதத்தாசாரியா நீவிர் இவ்வக் கினீசுவராலயத்துக்குச் சம்பத்திலேயுள்ள ஏழு தலங்களை யும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்தது வருவீனோல உமது மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசா அதற்கியை நீது சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசத்திரத்தோடு குதி ணாமேற்கொண்டு அரையாமத்துக்குள்ளே ஏழுதலங்களை யுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். குதினாயையும் சேவகர் களையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகு

வெங்கடநாதேசாமிமகாராஜானை உயிர்ப்பணைசுவாசகததிறகடு அனுப்பினது

ந்தபோது, ஓடிவந்த வேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்த வன் குதிநாயோடு கீழேவிழுந்து முாச்சையாயினான் குதிநாயும்* குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்கு வந்த விமானத்திலேறி ஆகாயமாகக்கமரக்கை வலாரத்தாகுப் போகும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செயதுவந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் ரோபுவாயிலுக்குவந் து, அரசரியமுற்று அவனிமானத்தின் மீது ரென்ற குதிநாயையும் குடைக்காரனையும் சோமுராஜாவுக்குக் காண்பிந், அரசர் தமமை மிகவும் நொந்துகொண்டு, ஆசாரியரைப் பார்த்து தமக்கு விமானம் வராமையுக்குக் காரணத்தை வினாவினார். அதற்கு ஆசாரியர் நீர்ப்பெயிப் பிரதக்ஷிணஞ் செயதுவந்தீரானைக் கேட்டார். நான் குதிநாய்தேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக்கொண்டுவரப் போய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன் என்றா சீரமடைந்து வந்தபடியால் குதிநாயுக்கும் குடைபிடித்தவனுக்கும் விமானங்கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அனாயாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கையாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அதுகேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழுதலங்க னையும் தரிசித்துக்கொண்டு அங்கனீசுவரா ஆலயத்தை வலம்வந்து புறத்தேபோந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்துவணங்கி, சுவாமீ' நீர்சொல்லிய பிரகாரம் செயது முற்றியது என்று சொல்லி முடித்ததற்கு முன்னே, கோடிசூரியப்பிரகாசத்தோடு நானாததினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய், அநேக வாததியகோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆநாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விராயகா சுப்பிரமணியா நந்தி முதலியோசேவிக்க பிரமவிஷ்ணுக்கள் சயசப்தம் செயய, உமாதேவி சமேதராய் இடப்பவாகன மேற்கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரசத்தாசாரியரும் சோமுராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசரைமாத்நிரம் இறைவர் விமானத்திலெடுத்துவைத்துக்

௩௮ ஸ்ரீஹரத்தாசாரியசுவாமிகள்

கொண்டு போம்போது; அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து; கைலாயத்தகுப போயவருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

மஹேஸ்வரன் சிவபிரான் ஓர் பிராமணவடிவம் பூண்டு, அரத்ததாசாரியர் வீட்டுக்குவந்து, ஒரு ரத்திரிகளே' என்று உரகவரத்தோடு அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம கவியுமல்லேம, ராஸ்திரியுமல்லேம, பெளராணிக நாடக சமர்த்தருமல்லேம, பின்னை சிவநாமவாரசியராகிய சிவானந்தத்திலே அமிழ்த்தினைமைபற்றி சிவானந்திகளென்று அழைக்கப்படுவேம்.—

நவயமநவயோகசாஸ்திரிடுணுவாகசபௌராணிகநாடிகபரவீணை!

சிவநாமநிதேசுவதாவிசேஷபரமானந்தபயோநிதௌகிரகா ||

என்றுரைத்தார்.

அந்நேரம் ஓர் புத்திலே மஹேஸ்வர தேவதாசுப் பிராமணன் போய்து விலைமாதொருத்தியின் வீட்டிலுள்ளே புத்தரது, தான் அவளை சுகூட நினைந்து, தான் அரத்ததாசாரியர் புத்திரன் என்றார், தான் அவளுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவவிலைமாத் அவளைத் தன் செயற்கையினால் பிரதிபெய்தாளா; இப்படி நெடுநாட் கலந்திருந்தாவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுங்கொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போயவிட்டான். அவள் பின்னா அரத்ததாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து சுவாமீ' தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னைக் கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுங்கொடாது போயவிட்டார் ஏனென்று ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்து போயினொன்று கொண்டு, அவளுக்குத் தமமிடத்துள்ள ஆயிரமகழஞ்சுள்ள சுவர்ணபரணத்தைக்கொடுப்ப, அவளும அதனை வாங்கிக் கொண்டுபோயினாள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்க நெறிபூண்டவர்களென்று முன்னரே அறிந்த அக்கி

ராமத்தார் அனைவரும் அவளிடத்திலேபோய், “ஐ ஆசாரியரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்ச் கொடுத்து விடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவளறிந்து பயந்தது, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீள் வெடுததுசெய்கொள்ளுப வண்ணப் பிரார்த்தித்தாளா அப்போது ஆசாரியர் ‘ஒருமாரி’ நான் உனக்குக் கொடுக்கும் போது சுவாபரணமென்றே கொடுத்தேன், நீயே கொண்டு போவாயா; அதனை நான் மீண்டு வடுதகமாட்டேன்’ என்றார். அதனை உடேட்டபோது, அவளுக்குத் தித்தகத்ததி சிறந்து அவள் அவவாபரணங்களுள் சுவாபரணத்தையும் சுவாபரணப்பண்ணி கோயில மண்டபம் விமான முதலி பணவகளுக்குத் தொலவுபெய்தாள்.

ஓகாலத்திலே அசுதினீரவர ஆலயத்திலே சர்வசுவைநாருங் கூடசி கொடுத்தும் பொருட்டு இரதோதார வமிதிகந்தது சிவபிரான் இரதாருடராய எழுந்தருளினார்; அப்போது பேரி முதலிய வாததியவர்களும் முழங்க, நானாவித கொடிவள சலிப்ப, அநோரணங்கள் குழும், சுகந்தது பமநறுமணங்கமழ, வீதிரனிலே புரோஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விளங்க, மாலைநளினிலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் நாகம், ஆசகிரமிகளெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சபரிமணியரும் விராயரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவராதருளினார்கள்; கஞ்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதிரவத்தினபொருட்டு நானாவித ஆபரணங்களால் ஆலங்காரஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரத்தத்தாராயருடைய புத்திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுதற்கு மறறைப் பெண்களுக்குப் போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இன்மைபால், பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத் தரித்தற்கு ஆபரணமின்மைபால் வீதிர் ஆபரணம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி

னார்; துகத்ததோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த குழந்தைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சிவனாருடையபூசிவநாமமே காதுக்கு அலங்காரம், நீர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்காச்சரணையே கர்ப்புஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கபிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணம், ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப் படுகின்றீர்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன; இருந்தும் எங்கனையொத்த தோழியர்கள் மிகுதியும் நிரதிகின்றார்களா, ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமுங்கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவா சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி முறசென்னத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவாடருக்கன்றி மற்றவாடருக்கொப்படி வாய்க்குமென்று சொல்லக்கேட்ட புதலிள்ளி பிதாவை உமக்கு அவை வனகிட்டா; ஆவசியம் கொடுத்த நான் வேண்டுமென்று கேட்டாள். அப்போது அரத்ததாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபாராயணராயிருக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குளமடிகளிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அடக்கபடும. அவ்விடத்தே போய் விடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றார் குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது காலவைத்துப்போன குளாபிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச் சமீபத்திலே வந்து அவர் எவை எவை என்று கேட்க, அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகங்கணிமாலை, மேகலை, கடிஞந்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், விரல்

மோதிரம், சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகிய பொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அசுப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அநதத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அவங்காரஞ்செய்யவேணுமென்று தம் தாயா னாவேண்டி னார்கள்; தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ் செய்து முடிந்தபின்னா, அவர்களுக்கு அணிநது எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரா கற்பகநாயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும்பொருட்ப பழம் காப்பூரம் தாமபூலமுதலிய கொண்டு சகிலோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய் நிவேதிப்பனவறறை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபெருமானுடைய திருவருளையும் நினைந்து சந்தோஷமுடையராயினார். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களை யெல்லாக் கண்டு யாவும் அறிந்து அரதததாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

ஒர்நாள் இராததிரிப்போதிலே கோவடு எனப்படும் திருவாடுதுறை பாலயத்திலே அரதததாசாரியா சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காறும் உண்டாகி இருநா மிகுந்தபோது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபாலவேஷந தரித்துக்கொண்டு அவருடன் சென்றா. ஆராரிபர் அவ்வா நோக்கி நீ ஆர் என்றா. அவர் நான் கோவடு கூத்திரததினுள்ள கோக்களை மேய்க்கும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ்செய்யப் போந்தேன் என்றா. இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக் கொண்டு வந்து, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என்கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின், நான் என்விட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இஷயந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமுங்

கொடுப்ப, அவா அதை லாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்தாக்கும் இட பதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அரத்தமண்டபத்திலே அவதாரை சித்தரிவிட்டு லிங்கத்திலே அநதாததானமாயி னார். காலைமீலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிறதுண்டு கிடந்த கற்ையையும் அன்னததையும் பார்த்து, இஃதெனனை ' என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னாக கோயிலதிகாரியான வர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைகாரரானெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இநதக் காரியம் செயதேம் இலலை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப் போம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றாப பரிசோதித்தது, திருக் காபரிடமிட கொண்டு போகினும் என்றும், இதுசெய்தார் மறறியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலைகுனிந்து சுமமா ளிருந்தார்கள். அப்போது முதறறினதது இரத்திரியிலே அரத்ததாசாரியா தரிசனததுசகாக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று; அதன்னால் அவருக்கு சகாயமாக போடுவதாதா கோபாலவேஷத்தோடு போயினார் அவா தமது கிரகஞ் பார்த்த போது ஆசாரியா அவரைப் போரனத்தின பொருட்டித் தடுப்ப, அவா அதற்கு உடம்படாமைகண்டு பாகற்காயக் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப, பாலந்திர சிகாமணியாகிய கோவடு நாதபபெருமான இடைய ரூபத்தோடு அவதாரைவாங்கிக் கொண்டு வந்து, இநதபரிசாரகருடையது வினை யாடினார் என்று ஓர் அசரீரிவாகு ஆராயத்திலே எழுந்தது. அதைக்கேட யாவரும் ஆச்சரியமுற்று அரத்ததாசாரியருக்குச் சிவபெருமான இததுணைக கிருபைசெய்தாரோவென்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியர் நெடுங்காலம் அதிதிபூசைமுதலிய அநேக தருமங்களைச்செய்துகொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறந்தமது தன்னாமைப் பருவத்திலே ஏழுதலத்துக்குந் தினந்தோ

றுஞ செல்லமாட்டதவராய், தமது ஆன்மாதத பூரையிலே ஏழுதலத்துச சிவலிங்கங்களை பும ஸ்தாபித்து பூசித்து தரிசித்து மோக்ஷ பிராபதியின பொருட்டு ஒருமையோடுப் வழிபட்டுவந்தாரா

திரியகமபர் என்னும் பிராமணா ஒருவா யதீசுவரா ஒருவரை அடைந்து சேவை செயது, அநேக விததிராப பிராசமபண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமது குரு வநாதத தீவிரருந்த போது, எல்லாவிததைதானும் அபடியிசுத்தினை பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும பெற்றதேன இவற்றிற்கு மேலறி யற்பாலது யாது' என்று தமது குருவைக் கேட்ப, அவா யோசித்து ௨ லகத்திலே சுருதிஸம்ருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீபஞ் சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன் றாபிலலை, ஸ்பாபானதும் ஒன் றாமிலலை இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவிலையே ' இவன சந்தேகமில்லாமல் பூட்டுவனாறு சினைந்து சில இர சசியா இன்னும் ௨ நாட் காலாததத்திலே சொல்லுகினை யேன் என்றார். இது கேட்கக் காலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி வெகுநாளமாய ரின்னா, ஸாதான சீஷன போசனத்தின்பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுவ ருக்குத் தேவஸியோக காலம் டெடி விட, சீஷனுக்கு யாதோ சொல்லவேண்டியிருந்த தென்பதை அவா யோசி தது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினும் மேலாய அறியற்பாலது மற்றொன்றிலலை என்று சிலத்தில எழுதிச் சரிரத்திரயாகம பண்ணினார். அதனை அருகில் நின்று ஒரு கழைக்கத்திர யான தாசிகண்டு ஒலையில் எழுதிக் காத்தோலையா யிட்டுக் கொண்டு மணலெழுத்தைக் கையாலழித்து விடுசார்ந்தான். சீஷன் வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியா இறந்துகிடத் தலைக கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அவருருந்தவர்கள் உம து ஆசாரியா எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொம் பசுகி எழுதிக்கொண்டு போய்கிட்டான் என்று சொல்ல, சீஷன் அவன் விடு தேடிப்போய், அவனைப் பலவகையா

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

லும் உபசரித்து காத்தோலையை தால்வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ எனனோடிருந்து சாப்பிட்டு எனனோடு கூட உண்பையாயின, நான் காத்தோலையைத் தருவேன் எனறார்; அதற்கு அவன் உடனபட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழில்களையெல்லாஞ் செயது, அவளைப் பிரீதி செயது காத்தோலையை வாங்கிக்கொண்டான் அவன் தன குரு எழுதிய பத்திரிகையைப்பார்த்தது, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, பின்னரும் அவளை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமற பாது பிராயசித்தமாமோ என்று நினைந்து தைப்பூசத்திலே திருவிடைமருதாருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செயது, மத்தியாசகனரோடு காவேரிக் குப்போய ஸ்நானஞ் செயது, மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனஞ் செயதுபொண்டு போகும்போது, அத்ததாசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி, 'சுவாமி' எனக்கு அன்னம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஓரோ பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத்தார். போசனமுடிந்தபின் அவர் வெளியிலேவர, அதைக் கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொய்பாசி சகவாசம் பண்ணிவென்று அத்ததாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். பின்னா அவர்கள் திரியம்பலகாக்கி நீ எந்தப்பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயென்று வினாவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகங்கிய இவனோடு நீ சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றோ எனறார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களைநோக்கி, தைப்பூசத்திலே மகாகாவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமூர்த்தி தரிசனம் பண்ணி யிருக்கின்றார்; ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினான் என்றார். கோடி சென்டங்களிலே செய்த பாவம் சிவதரிசனத்தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோல நசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ்

சொல்வாராயினார். அவனோ தாசி, அகோராததிரம் அவன் அவனோடு இருந்தமையால், அவையெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். உடனே அரத்ததாசாரியா அந்தப்பிராமணாத திரியம்பக்கோ என்றழைத்தது, நீ இவர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குச் சென்று, நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்து உமமைத் தரிசனம் பண்ணினமைபால் என்பாவம் போய்விட்டதோ, சுவாமீ! ரொல்லும் என்று கேளும் என்றா. இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியா அறிவுறுத்தக்கேட்ட திரியம்பக்கா அப்பிராமணர்களோடு திருவிடைமருதூருக்குப் போயிருந்த சம்பத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது திரியம்பக்கா சுவாமியைப் பார்த்தது, தேவாதி தேவனே தபாசமுத்திரமே, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவனேயேயோடு யான் சங்கமஞ் செய்குண்டு வாழ்ந்த கோஷம் போய்விட்டதா ரொல்லும் என்று பிரார்த்தித்ததா அது கேட்ட பகதரக்ஷகராகிய மருதப்பெருமான அவரைநோக்கி, எகுழந்தாய்! நீ செய்த அந்தபாவம் நிராது போய்விட்டது என்றார். சரணாதரக்ஷகராகிய சிவபெருமானுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரொலி வாக்கியமேயன்றி, எசுவரனுடைய வாக்கியமன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக்கேட்டு திரியம்பக்கர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும் ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக்கொண்டிலா என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரத்ததாசாரியா அவனோடு தாமுங்கூட ஆலயத்துக்குப்புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்து மின்னுக் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்பேர் லவணங்கி வேண்டினார். சுவாமியும் மகாமேத கோஷம் டோல, மகாநிங்க தரிசனத்தினாலும், காவேரி ஸ்நானத்தினாலும் உன்பாவம் போயது போயது என அசரீரிவாக்கி

னா அருளிநார் உடனே எல்லாரும் ஆசசரியப்பட்டு அர தத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்தார்கள். இதுநிற்க,

அரதததாராரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முட ப்புதலவா அவதரித்திருந்தாா. இவா ஓர் நாள தமது மாம னாருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி, சுவாமி உமது அருளிநாலே காசி மசாக்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று ஆசையோடு வேண்ட, ஆசாரியா கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தாா மேன்மை தங்கிய புத்தியை யுடைய இவா உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணி கர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னா கங்காஸ்நானஞ் செய் து, விக்வேகரா தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங் கனம சிலவருஷம் கழித்தபின், ஓர் நாள் விக்வேகரா ஆல யத்துக்குச் சமீபத்திலே ஒருவா தமது பாரியாரோடு சொ ககட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தாா. அப்போது அவா இவ வரை நோக்கி, ஓ பிராமணோததமரே' நுண்ணறிவுடைய வரே' நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும், நல்லோ ரும், வைதிகருமாகிய அரதததா எனபவா ஒருவர் இருக்கி ன்றாரா? என்று கேட்டாா. அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதததா எனப பெயரிய என் மாதலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திரா க்ஷேமத்தோடருக்கின் றார் என்றாா. அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக்கே ட்டு சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது க்ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் எனார்; அவரோடு அங் கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் கீங்கள் இருவருக்கேட்ட வசனம் சொல்வேனென்று சொல்லி, நான் இனி எப்ப்படி அங்கே போகும் வன்மை யுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்ப்படி இங்

கு வந்தீரென்று கேட்ட, அவா என்கிராமத்திலே பிரமதீர் ததம் என்று ஒன்றுளது அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என மாமனா ஆஞ்ஞாபிகந், அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகாணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறுபோகச் சகதியுடையேனலேன் என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவா நீ இப்பொழுதும் போய் மணிகாணிகையிலே ஸ்நானம்செய்யும் என்றா. அவா அவ்வாறு மணிகாணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, உடனே பிரமதீர்த தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடு மாமனா அடைந்து வணங்கி, சுவாமி' உமது கிருபையினால் கங்காஸ்நானஞ் செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியர் அவரைநோக்கி, காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தார் உளரோ ? என்று கேட்ட, அதற்கு மருகனா ஆமகாசியிலே விடருபத்தோடு சொக்கட்டான ஆடிகொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் க்ஷேமத்தை விராபித்தார்கள என்று அதைக்கேட்ட அரத்ததா அவர்கள் கேட்டார்கள்! கேட்டார்கள்" என்று சொல்லிக் கண்ணீரவார ஆனந்தபரவசராயநிருத்தனஞ்செய்தார். இதைக்கேட்ட கிராமத்தாரொல்லாம வந்து ஒருங்கு கூடிச் சிவாஞ்ஞையினுலே மணிகாணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, பிரமதீர்தத்திலேவந்து தோன்றினமையால், இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகாணிகை என்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவாளுடைய பாவமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரிவாகஞ் எழுந்தது. அரத்ததாசாரியர் முதலிய பாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரத்ததாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞாயினார். இவர் தமது மாமனாச்செய்த கருதி ஞங்கி. மாலைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்து மிகக்கீர்த்தி படைத்

தார். சனகசுன் இவருடைய பக்தி விஷயத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தா என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

அக்கஞ்சாபுரத்திற் சுவபிரியமொன்னு மொரு மறை யவ ருமையாகப்பெற்ற சுமதி, தருமபாலன் என்னும் இர ண்டு சிறுவாசுளும் ஒரோதினததில் வாந்திபேதியாலும் பா ம்புகடியாலும் இறந்தமையா லவர் மிகவுந துக்கிதது இற ந்த இருமகசுளுடல்ங்கையுந தகனஞ்செய்ய இட்டமில்லா தவராக அழுதுகொண்டிருந்தனா. இதனை யுணர்ந்து அர தத்தா அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளி பிரோதங்களை வைத்தி ருப்பது சரியல்லவென றுரைத்துப் புத்திரசோகத்தா லவர் அவ்வண்ணஞ் செய்யாமையால், மந்திரவிபூதியை அவ்விற் றந்த இருவருடலின்மீது மிட்டனா; உடனே அவர்கள் உயிர் பெற்றெழுந்த அஞ்சலியன் தராக நின்று, சுவாமீ! நாங்கள் முற்பிறப்பில் இச்சுவபிரியருக்கு அடிமைகளான நந்த னும வீரனுமாக விருந்தோ, இவ்வொங்கருக்குச் சரியான கலிகொடாமையினு லிவா பகசுளாகப் பிறந்தோம், கடனெ ழுந்தமையா லுடலிழந்தோம்; உம்மாலிடப்பட்ட மந்திர விபூதியினால் உயிர்பெற்றெழுந்தோமென்று அநேக விடய ங்களைக் கூறினார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமான த்துட னாகாயத்திற்றோனறி அரதத்தருடைய விபூதிப்பே ற்றினால் உங்களுக்குச் சிவலோகங் கிடைத்தது என்றன ருடனே அவ்விருவரும் அவ்வுடலங்களை விட்டு தேவ உருவ மெய்திச் சிவலோகமடைந்தார்கள். இந்ந ஆசசரியத்தைக் கண்டவர்களுங் கேட்டவர்களு மானந்த மடைந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் திருடன் ஒரு வன் இரகசாவின் காகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டு ப்போக, காவற்காசர்கள் அவனைத் தொடர்ந்துவர, அதுக ண்டு கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து,

ஹரிநத்தா நிறந்த விளா மணவண யெழ்ப்பி சிவலோகத்திற்கு அனுப்பியது ஸ.க. வே.பி.சு.க.க.

சுவாமீ ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள்; என்னைக்கண்டால் கொண்டுபோடுவார்கள்; காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத்திருடனுக்கு விழித்தாரணஞ்செய்து யனோரோபவீததாரணஞ்செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங் கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்குமபோது, முன்னே ஓடிவந்த கள்வன் என்கே என்று காவற்காரர்கள் அரத்ததாசாரியனைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டு கொண்டிருக்கின்றான், யீபமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தும் மற்றொருவரையுங் காணாது தமவழியே போய் விட்டார்கள்.

அரத்ததாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவஞ் சீவானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுச்சிவங் கொடுக்கவேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமாவின் முதலாயினோடு வாத்தியகோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த கங்கைபிரவாகத்திலே சந்திரன்விளங்க, காதிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபோலக்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிபிம்பிப்ப, பவளக்கொடியின்மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள்போல உதிகளின் மத்தியிலே தந்த வரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகாந்தினிலே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வாதம் அபயம் விளக்க, உருத்திராஷ் மாலாதாரணாய் இடபாஸுராய் இடபத்தின் பிடரியிலே சர்ப்பக்கண்டமணித்த தாம அமர, உருகும் செங்கட்டிபோல கந்திரைக்கொண்டிருப்பவிய பிரம் அரத்ததாசாரியருக்குச் சாயுச்சிவம் கொடுத்தான்.

குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன் எழுந்தருளி போஷுங் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை ஆசாரியா நோக்கி, அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே, ஆசாரியர்மீது சிவபிரான் பிரீதிசெய்து, ஏ அரதத்த பகத கிரோமணியே ' உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்திரம் தியானப எனபனவறநூல் நமமை வழிபட்டனை; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றா. அதற்கு ஆசாரியர் உமாசமேதராகிய ரைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ! நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடுப்பது மெய்யேயானால், எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினான்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முததியிலே சேர்த்தருளும் லோகநாதரோ' உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமாகுக என்று அங்கீகாரஞ்செய்ய, ஆயிரங்கண்கிணி சாலங்க ளாலும் நவரத்தினக் காலகாளும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கிற்று. அதிலே பதினமூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்துக்களும் கிநேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அரதத்தாரா நோக்கி, பதினமூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து ஏறினார்கள். மறறோ வீட்டுக்காரா எங்கே என்று சிவபிரான் அரதத்தாசாரியரை வினாவ, அவர் பதினான்காம் வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாம் திராந்து வெளுத்து நடுங்கப்பெற்றவள், நெடுங்காலத்தாள்; ஒவ்வோர் நாளும் ஊக்கிணைசரங்குக்கு மோதகம் கிவேதிப்பவள் என்று கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு ஒருவரை அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான் விநாயக்கடவுள்பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாதமாமாறு வைத்தேன், அது கிவேதிக்கப்பட்டபின் வரு

வேன், போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முநதிப் போகலாம், நான் விக்கினேசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினான். அவர் அவள் வராததையை ஆசாரியருக்குச் சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவேம், அக்கிழவி விக்கினேசுவரருக்குப் பூசை செய்துசொண்டு வருகின்றோம்” என்றார். அப்போது சுவாமி புனசிரிபுடைநது பக்கத்திலிருந்த கணபதியை நோக்கி, அக் கிழவியுடைய பூசையை அங்குகிரிதனுகொண்டு அவளை கைலைக்கு இட்டுக் கொண்டு வருகீ என்று அவரை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரத்ததாசரியா விமானத்தில் ஏறும் பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் புசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரத்ததின மேலேறவி வைத்துத் தாழும் ஏறினார். சிவபிரான் அரத்ததாசாரியா முதலிய பக்தர்களோடு கைலையை யடைந்தார். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செய்து முடித்து, அவற்றை மறையை உபகரணங்களோடு கொண்டுபோனது, சாவகாசமாக விராயகருக்குப் பூசைசெய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி உனது பூசைகொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தைக் கேட்கின்றாள், சுவாமி! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ் நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்தித்தியராயிருந்து, உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாய பிராய்ச்சியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விராயகர் அவள் கைலாயத்தை

௭௨ ஸ்ரீஹாதத்தாசாரியசுவாமிகள்சரித்திரம்.

அடையத்தக்க சுகதியைக் கொடுத்து அவர் ஆங்கே எழுந் தருளி யிருந்தார். இரதத்தின்மீதிவர்த்து போந்தவர்கள் பாதித்தூரஞ் செல்லற்கு முன்னரே இவன் அவர்களைக் கண்டு சோந்தான். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாய் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவன் “குதிரையுங் காதம்கிழ வியும் காதம்” என்பது அறியீரர்களோ என்றான். அந்த வா ர்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் அழியாததும், பழிப்பற்றதும், ஆனந்தமே உருவமான தும், ஞானிகளுள்ளமபோல வெண்ணிறம்பொருந்தியதும், பாணிகளா லடையுக்கூடாததும்; அருவியை ஒலியாலும், ஐராவதத்தை மதநீராலும், சந்திரனைக் களங்கத்தாலும், அன்னத்தை நடையாலும் அறியவேண்டிய வெண்மையை யுடையதும், பகலு மிரவு மறறதும், பரமேசுவரனையே ஒத்ததுமான ஸ்ரீசைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா குடராகிய சம்புலுடைய சாளு பததைப் பெற்றார்கள்.

சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியரடிமலாவாழ்க.

நீர்பூதத்திநுமற்றுமாரபுடையவனே பரமேனனச்செருகதுறநோர்கள்
காரபூதத்திநதையிழிவிழுமாறு கண்ணன்கொள்கரியபொலலா
நீர்பூதத்தமிழியினமலைபடாமெனநுமுருவமுதைநீங்கியாண்ட
வோபூதத்தவைங்கரத்தபுபெயமானத்தமிழலையிதைஞ்சிவாழ்வரம்.

என்றலேகாழுதலபலவிஸங்குமெழி லுறுப்புடேனையேயததின்னை
ஒன்றியுணராதேததாபலுறுப்பாலலார்கெங்குவெனயுயாமாவகநி
நின்றுபணிநதிதிகஞ்சபுரதனிஸபாண்டோளநிமலனசெயய
பொன்றிகழுமடிமலஸாழுதமலராவெநாளுமபொருத்திவாழ்வாம.

எழிலுறுவைவஞ்சு, தமறிசேயவந, தவநெயர்மென்னவைசபடீபாசிகந்தை
வழியிலுறுமகநதைசபுடனவாழ்நாளுமகநனொழியவவியபொலலா
மொழியதனொலரிமகனையிறககுமாறுவைசய்சமுகினைமெனகூந்தற
பழிதபுநல்லுறையவடனவனசமலரழியிணையப்பணிததுவாழ்வாம.

எந்தமரியேபரமெனறிசைஃசுகமவாபொழிப்பொருளகனிலலாதோடச்
சந்தமுறுமரியகனறனறலேநானருளிகுலுங்கததட்டிககுட்டிக்
கந்தகிரியுவனகத்திற்காவலுடனெவைத்துக்கடனீவைப்பி [ம
லெந்தவயி நம்படைததவிளையபெருந்தகையழியையிறைஞ்சிவாழ்வா

ஆழிதரிததுறுசெங்கையண்ணலயனமுதலாளோரூங்கைகூப்பி [ந்தையேழிசையினறவப்பயனே யெழி லுறுமாயறைப்பொருளேயெந்தன்கி வாழுறுநல்லிறையவனேயெனவெனபைமடமாதாவருத் துதந்த காழியாகோனமுடலலையகத் துன்னிப்பவத் துன்பங்கழி ததுவாழ்வாம்.

கரியநிறத்திருபாலுந்தேவாகோனுங்காணத்திருவுருவிற்கண்மூன்றுற்ற, பெரியவனைவிடமுண்டகண்டன்றனைப்பேணாதாகொடி

யொனப்பேசுமவாய்மை, உரியமறைப்பொருளனைத்தந்தமிழிலாககியுறுவாசிகாபணிபாகியுற்றநின்ற, வரியதிருவாகீசவடிகள்கெயவடிமலனாமுடிமலராவமைத்துவாழ்வாம்

ஹ்ருதந்தரமூர்த்திகவாமிகள்.

தேனாறுவகுலலைமுடிநலலோனறனைத்தினநாடுமடியவாகளசிறதையாய், தானாறுவிழிமலரற்பூசையாற்றத்தனியாழியவற்றந்தலைவனறனை, ஊனாறியொளிரவடிவனமுருகையினறவுத்தபனைப்பத்தியுடனுவந்துபாடி, வாணாறுபுத்தபடைத்தசுந்தோசவள்ளலடியிணைமலனாவழுந்திவாழ்வாம்.

ஹ்ருமாணிக்வாகக்கவாமிகள்

பந்தமுறமால்சொற்றொல்லாக்கொள்கைபடிநெருங்குப்பத்தரினம்பாறியாட, நிறதையறுமறையிலுறாபொருளிடெங்கள்நிமலனுநவிதெனெனநினறுகாட்டி, அந்தமில்காமாணத்தாண்டமிழித்தெவங்களுண்ணலதிருவாத்தொடிகள்கெய, சுந்தமலாடியணையனமலாகவேத்தாழ்ந்தரைஞ்சியாமுத்திறப்பகற்றிவாழ்வாம்.

அரத்தாராயகவாமிகள்.

ஏறுகிப்பூணணியமெனபாகியனபாகியெழிலகொண்டேனரிநீருகிப்பூந்தொடையாநிலையாகிக்கலையாகிரிமலனபாலோகூருகிப்பள்ளவிதழக்கொம்பாகியமபாகிகுலவியீசனபேருகியுறத்தவருசெயசக்கரமாலடிமலனாப்பேணிவாழ்வாம்.

ஆசாரியர்.

பந்தவியலொடுமுத்தியியலீதெனப்பகாந்தருளரிசசிவானந்தப்பரவையுழ்கி, நந்தலிலாதிருக்குமுயாடதுவுந்தநாயேனறனுடலாகிமூனறவகொண்ட, நிறதையறுமுறுவாசிகாபணிகள்போற்றநின்றசிவஞானியெனநிலங்கூறு, மெந்தைதிருவடிமலாகடமமையென்றுமேத்தியெழிமைலந்துவியிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

அவையடக்கம்.

மந்தியும்புருந்தாரவநிகலா
துந்துகோட்டிலுறுங்கனியுண்குவான்
சிந்துநீட்டெஞ்செழுங்கரமேயென
வெந்தையார்புகழ்யான்சொலவேயந்ததே.

உ

சிவாயம்,

திருச்சிறுமலை.

சிவாய நம:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

சுலோகம்.

ஹக்ஷஸிஷு வாலிவெவடிவத்ரஸாயீ
 கூந்ஷஸிஷு ஸாயீஸ்வராப்ரஹ்மதா
 கொவா மயொராயீகூதந்நாவிந்ஷஸு
 ஸக்ஷஸுஷ்வகூதந்நிஷ்வயாஸாயீ

ஏகஸ்ஸமுத்ரஸலிலேவடபத்ரஸாயீ தவந்யஸ்ஸமுத்ரஸரதிஸ்தீ
 புரப்ரபெததா | கோவாநயோரதிகஇத்யத:சிகந்யவருததாஸ்ஸதயம
 ப்ருவந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங் கடலி னீரினிடை மருவுஞ் சிறிய வாலிலேமேற்
 றுன்னுங் கரிய மேகமெனத் துலங்கி யொருவன் றுயிலுற்றான்
 பன்னுங் கடலைத் தூணியெனப் படுத்தே யொருவன் பகையட்டா
 னென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

வடமொழி - பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்	
ஸமுத்ரஸலிலே	கடல்நீரில்	
வடபத்ரஸாயீ	ஆலிலையிற்கிடக்கிறவன்,	
அந்ய:து	இன்னொருவனானால்	[ம்
சமுத்ரஸரதி:	அந்தக்கடலை அம்புக்கடாக வுடையவனு	

எசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தரிபுரபெததா	திரிபுரங்களைப் பேதிததவனுமாக வுள்ளவ
அநயோ:	இவவிருவருக்குள [ன;
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
ஸதயம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிககினரோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன கடலின நீரிலே ஒரு ஆலிலையினமீது கிடந்தான், இன்னொருவன் அக்கடலையே அமபுகூடாக உடையவனும்திரிபுரங்களைப் பேதிததவனுமாக உள்ளவன்; இவவிருவருக்குள (யார சிறந்தவனென்று கேட்குமெமக்கு) இவா சிறந்தவனொன்று ஞானிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், உங்களாற் சொல்லப்படுபவரையே நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

கடலி லாலிலையிற்கிடந்தானென்றது-ஹரியை; எங்ஙனையென்னின், பிரமப்பிரளயகாலத்தில உண்டாகிற சமுத்திர நீரினெவிலோ ராலிலையிற் குழந்தையுருவமாக ஹரி கிடந்ததெய்யால். இதனை—

“அண்டபித்திகையினனவுநீரலதறிநதுகூறவொருபொருளிலே கண்டிபுத்தமிகநொந்தினைப்பினிருகணகவற்சியுறுபோதினிற கொண்டெலாதத்திருமேனியோடொரு குருநதுபசசையிலேமீதுவந தண்டிநிற்கவதுகண்டெனக்குமனமாதரத்தின்மகிழ்வானதே” என னும் பாரதம் ஆரணியபருவத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அக்கடலை அம்பராதனணியாக்கி திரிபுரதகனஞ் செய்
தானென்றது - ஹரணை; ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தகாலத்தில்,
மேருவாகிய வில்லில் நாரயணனாகிய அம்பினை வைத்துவிட்டனன்.
இதனை—

“மேருமாமலைவலியையோர்வில்லதாதிரட்டி.
யோருஞ்சேடனைநாரியாபுபொறிததுலகனந்த
காருலாவுடல்விண்ணவைக்கணைவடிவாககி
கேருமங்கிமாருதமுனையிறகதாநிறைத்தா” எனவும்,

“வளைததவெஞ்சிலைதாங்கிகேனன்மால்கணைசெலுத்தி
இளைத்ததுண்ணிடைபங்கர்பாரததிளநகைவிலைப்பத
திலைததமூவெயிற்றீமலிநதொருகனஞ்செலாமுன்
றெனைதததிமையோமாய்நதனாசாம்பராயொழிந்தே” என
வும் வரும் ஸ்ரீமகாபாரதங் கன்னபருவக்கவியாலுணர்க.

வ்ருத்தாவென்றது - ஞானவைவராகியதி நற்குணமுடையவர்
களை. ஒருபொருளினுயர்வையோ தாழ்வையோ கூறவேண்டுமாயின்,
ஞானமுடையோர்களாலன்றி யேனையோர்களால் ஆகா. அளவையை
முன்னே யுணரானேல், பதார்த்த நிச்சயம் எவ்வாற்றிவான்? அறியி
னும் தூலாதரவில்லாதவனதறிவு முற்றநில்லா. ஆதலாலிவ்விடத்தில்
வ்ருத்தாவென்றது - விதவான்களையே இவ்விடத்தளவையென்றது-
அட்டாதச விததைகளை. கற்றவர்களே நடுவுநிலைமைக் குரியவர்க
ளேனையரல்லா ஏனெனினி லவர்களிடத்து தூலாதாரமின்மையால்,
இதனை—

“அரங்கினிவட்டாடியற்றேநிரம்பிய
தூலினுறிக்கோட்டிகொளல்” என்றும்,

“கல்லாதான்சொற்காமுறுதன்முலையிரண்டு
மில்லாதான்பெண்காமுற்றற்று” என்றும் நாயனார் திரு
வாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலாலுணர்க.

ஸத்யம்ப்ருவந்து என்றது - தம்மதம் பிறர்மதம் என்னும் தா
தம்மியங்களினாலும், பொய்யென்றுணர்ந்தாலும் தமது மதமானால்

எஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மௌனஞ் சாதித்தலும், அவ்வாறிருக்கினும் இதுதான் சரியானது என்று கூறுதலும் ஆகிய குணங்களைச் சிலரிடத்துக் காண்கின்றோம். அவ்வாறுள்ளவர் ஒருதலையாகவே தீருமானஞ்செய்வ துலகத்திற் சில விஷயங்களிற் காண்கின்றோம், அப்படிப்பட்டவர்களையல்ல நாம் வினாவுவது எனறதாம்.

* “சமஞ்செய்துசீர்துகருங்கொலபோலமைந்தொருபாற்

கோடாமைசானரோக்கணி” எனனுந் திருக்குறளினபடி, தமதம வேறுமதமென்று பாராது உண்மை கூறும்வர்களைச் சுட்டியே யவ்வாறு கூறியது

* தமமம்வயமாசரயாம் எனறது-மெய்யறிவுடையோர்களாற் கூறப் படுவது உண்மைப்பொருளாதலால், அவ்வுண்மையினவழி நிற்பதே சக்கோருக்கழகு என்பதாம் இதனை—

“பொருளல்லவற்றைப்பொருளெனதுணரு

மருளானுமாண்பயிறப்பு” எனனுந் திருக்குறளினபடியெ ன்றுணாக.

தாத்பரியம்.

கடலினடுவிற் திருமால் கண்ணுறங்கினா, செவபெருமானவனா யே அம்பாகக்கொண்டு திரிபுரசங்காரஞ் செயதனா எனபதே.

தாரதம்மியம்.

ஒருவருக்குள்ள அம்பராததுணி அம்பு எனனும் இவைகளை விட அவைகளையுடையவா சிறந்தவனென்பது தேற்றம். ஒருவனது செருப்புக்குடையும் அம்புமெல்லா மவனிட்டீம்போல உபயோகிக் கப்படுபவை. அதுபோல திருமாலுஞ் சிவபிரானுல் உபயோகப்படுத் தப்பட்ட ஒருவஸ்துவேதவிர வேறின்மையினுற் சிவபெருமானே சிறந்தவனென்றறியப்படுவதனால்தாம் தாழ்வுபொருந்திய திருமாலைப் பொருளல்லவென்று தள்ளி உயர்வுபொருந்திய ஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

(ச)

ஸஞ்ஞகாரவதாரநநஜெவஜெக
 ஸஞ்ஞகாரவதாரநநஜெவவாநுஃ ।
 கொவாநயொநயிகஜக்யநுவிஜுவபுஜா
 ஸஞ்ஞவஞ்சஜீஜ்வயரோமுயாஜீ ॥

ஸஞ்ஞகாரசதுரநநமேவசைசஸஸஞ்சகாரசதுரநநமேவ
 சாரயம் । கொவாநயொநயிகஇதயதுசிநதியவருததாஸஸதயமபுருவந்து
 தமிமமவயமாசரயாமஃ ॥

மோழ்பேயரீப்பு.

ஐந்தி லொன்று குறைந்தமுகத் தவனை மகனா வாணனொளா
 னிரந்த வுலகி லொருவன்மற றொருவ னெழிலகொள சாரதியா
 வந்த மகனை யேபுடையா னதனா சிறந்தா றொனனாச
 சிந்தை புரிந்து பெரியவாரே செப்பி லவரைச சேருதுமே. (உ)

ஆரியத்தின் பதப்போருள்

ஏகச்ச	ஒருவனானால்
சதுரநநமேவ	நான்குமுக முள்ளவனையே
ஸஞ்ஞம	பிள்ளையாக
சகார	செயதுகொண்டான்,
அன்ய.ச	மற்றொருவனோடுவென்றால்
சதுரநநமேவ	அந்த நான்குமுகமுள்ளவனையே
ஸஞ்ஞம	சாரதியாக
சகார	செயதுகொண்டான்;
அநயோ:	இவர்களுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கொவா	எவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை

ப்ருவந்து
வயம்
தம் இமம்
ஆச்ரயாம்:

சொல்லலாம்; சொன்னால்
நாங்கள்
அப்படிப்பட்ட அந்த இவனை
அடைகின்றோம்.

பொழிப்பு.

(உ) ஒருவன் நான்முகமுள்ளவனைத் தனது மகனாய்ப் பெற்றான், இன்னொருவன் அந்த நான்முகனையே சாரதியாகக்கொண்டான்; இவர்களிலார் சிறந்தவர்கள்? அறிவுடையவர்களே கூறுங்கள்! நாங்கள் நந்தப் புருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நான்குமுகமுள்ளப் பிள்ளையைப் பெற்றானென்றது - திருமால் நான்முகனை மகனாப்பெற்றதை இதனை—

“ வெண்டிருக்கனை கடல்நெடுவெலிமூதுலகம
உண்டுபைத்தலைநாகபோகத்தினி லுறங்கும்
தண்டுழாய்முகிலுந்தியந்தடத்தினி றறுளை ததாட்
புண்டீகமொன்றலர்ந்ததுபுவிமெலாமபூடப” எனவும்,

“ நீலமால்வாநெற்றியிறபொடித்தசெங்கதோ
போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின்
மேலதாகவநதெழுந்ததுவெயிலவிரிபசுடபொற்
கோலமேவியகுலமறைமழலைவாய்ச் சூழவி” எனவும்,

“ கொங்குவிம்மியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி
யெங்குவந்தனமெவ்வழியிருந்தனமென னு
வங்கண்மாதிரியனைத்தையும்பார்த்ததுபரர்ப்பத
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகநான்செனச்சிறந்த” எனவும்
வரும் பாகவதச்செய்யுட்களா லுணர்க.

அவன்போலையொருவனென்றது - வேதாமங்களிலே கேட்கப்படுகிற ஹரினை. தனது குடும்பவழிவானந்தச் சூர்முகனென்றது-

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அக

ஹரியின் மகனாகிய சதூர்முனென் றழைக்கப்படுகிற பிரமண ஹரன் தனதிரதத்திற்குச் சாரதியாகக்கொண்டதை—

“உருகெழுநிலமொருவையமு

மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்

சுருதிகொளறுவாசியும்

மருமலரணையவனவலவனும” என்ற காஞ்சிமானமியத்தாலும்,

“மறுவிலாமறைநான்குதலவடங்களாப்பிணித்து

நிறுவியேசமயங்களாறையும்பரிகளாநிரப்பித்

தெறுவிலாபபெருங்குடிமேலுமட்கோவெனத்திருத்தி

அறிவினீண்டவமபுயத்தனைப்பாகனாவமைத்தார” என்று கூறப்படுகிற ஸ்ரீமகாபாரதத்தாலுமுணாக

தாத்பர்யம்.

ஹரிமைந்தனை ஹரன் சாரதியாகக்கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவன் தன் மகனை வேறொருவனுக்குத் தேரோட்டுமபடி விடுவானாயின், தேனாயுடையவனைக்காட்டிலும் தேரோட்டுபவனும் அவன் றந்தையுஞ் சிறந்தவர்க ளல்லனென்பது தேற்றம். ஆதலால் சதூர் முகனை மைந்தனாகவுடைய ஹரியினும் சதூர்முகனைச் சாரதியாகவுடைய ஹரன் சிறந்தவன் இவ்விஷயத்தால் ஹரிஹரனென்னும் இருவருக்குட்சிறந்தவன் யாவன் என்று ஆயுமிடத்தில் ஹரனே என்று அறியப்படுகின்றான். ஆதலால், இவ்விஷயத்திலிழிந்த அரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாவகன் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ-று.

(உ)

ஸகநீஸுநஸுநவிடியளநவநீதவணு

செந்நாடியளநவஸுநாபியவநு வணு

கொவாநபொரபிககத நுநுவிநு வுலா

ஐந்நுஸுநவணுநகீஸுநவநுநுபாரி

ஏக:புந:புவிததெனநவரீதகண்டமந்யோததெனநவஸுதாமய
சந்தரகண்டம் ! கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

வண்ணக் கடலே யுடையாகீவனீநத வுலகில வெண்ணெய்தனை
உண்ண வெடுததா நெருவனமற் நெருவ னழகா ரமுதடனே
நண்ணு மதியின் கலையொன்றை நயநது தலையின் மீதணிர்தான்
எண்ணி லிலரு ஞாயாநதவனயா ரிவசததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:புந:	ஒருவனானால்
புவி	உலகத்தில
நவரீதகண்டம்	வெண்ணெய்ததுண்டை
ததென	தரித்தான,
அந்ய:	மற்றொருவன்
நவஸுதாமய	புதிய அமிரதமயமான
சந்த்ரகண்டம்	நிலாத்தண்டத்தை
ததென	தரித்தான,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சீறந்தவன்
கோவா	எவன்
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவாகன்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை
வயம்	காங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆசியக்கின்போகும்.

பொழிப்பு

ஒருவன் (புதிய) வெண்ணெய்த் துண்டை (கையில) வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் புதிய சந்திரகலையைத் (தலையில்) வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவரை பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுலகிற் புதுவெண்ணெய் யுறுதுண்டெடுத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரிஅவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி துவாபாயுகத்திலு மதுராகரத்திற்பிறந்து, கஞ்சஞ் சூழ்ந்து, தனது தந்தையாலிரவிலாயர்சேரியிற் கொண்டுவரப்பட்டு, அசோதையின் பிரசவீட்டி லவனை யறியாதிடப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண்குழந்தையை யாதவ கூத்திரியராகிய வசுதேவா தனவீட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டதற்குப்பின்பு, அசோதை தனது குழந்தையே இது என்று கருதி எடுத்ததுக் கண்ணென்று பெயரிட்டி ளளாததுகொண்டேருங் காலத்திலு, இக்கண்ணன் வெண்ணெயுண்பது லதிகவிருப்பமுள்ளவனாய் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை யுண்பதுவுமபோதாமல், அயல்வீடுகளிலுஞ்சென்று வெண்ணெய் திருடியுண்டு, நவரீதசோமன் - வெண்ணெய்திருடி என்னும் பெயருட்பெற்றனன் இவைகளே—

“ எறித்தவெண்டிங்களுற மினற ளியமுதமென்னத தெறித்தவெண்டியா நுண்புள்ளிதிருமு கஞ்சிறப்பநினற உறைப்பசுகொண்டலன்னா னுடைத்தனன நடவுததாழி [ம், மறைத்தனன்வைத்த வெண்ணெய்வாரினோடு மூடினான்” என்று

“ களவுசெய்மால்கா னாமற்காலமாரனைகடோற்றந் தனவலர்நகையார்வைத்தவுறிதனைத் தடவிமல்கு [மெய் மனோடுய்ப்பால் வெண்ணெயெய்வா மசோதைசெய் கலனார்தன் ஒளிவிழக்கவினைக்காட்ட வுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான் ” என்றும் வரும் பாகவதங்களின் செய்யுட் ளாறுணர்ச்சு. ‘ இச்சரித்திர யிரவை பாகவதாதிபுராணங்களிற் கண்கா.

அச

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மறறொருவன் புதியகலை மதிததுண்டைததரிததான் என்றது-
ரகதிறனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமபுத்திரனாகிய தக்கன் என்னும் உபப்
பிரமா தன் புத்திரியாகளில் அசுவனிமுதல் இரோவதி ஈராகிய இரு
பத்தேழுபெண்களையும் அழகிய (சோடச பதினாறு) கலைகளையுடைய
சக்திரனுக்குக் கல்யாணனா செய்துகொடுத்தனன் அசக்திரன் அவ்
விருபத்தேழுமாதர்களில் சிலரிடத்தில் அதிக விருப்பத்தையும், பல
ரிடத்தில் அதிக வெறுப்பையும் பொருந்தினவனாக இருந்தான் அத
னால் அவன் மனைவியாகத் தங்கள் தந்தையினிடத்திற்சென்று சக்தி
ரனது பகற்பாதங்களை யெடுத்தாக் கூறினாள். அவனும் உடனே
குபிதனாய் மருகனாகிய சக்திரனைக் குறித்து நின்னழகு கெட்டொழிக்,
குறைந்ததிக என்று சபித்தனன், பின்னா தக்கனிடத்து நின்றுங்
கிடைத்த சாபத்தினால் சக்திரன் ஒளிகுன்றின்வருய மிகவும் பயந்து
இனி யெனசெய்வதென றஞ்சி யிர்திரனைப் படைத்து, தேவராஜ!
யான் மாதுலனாகிய தக்கனிடம் சாபத்தா லொளியிழந்தவனாயி
னேன் நீ வினாவில் அவன் சாபத்தை ஒழித்தருள் என்னலும். அவ்
விர்திரன், சக்திரி யான் தக்கனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன், அது
பற்றி யவனென்சொல்லையொருபொருளாக மதியான், நீ நின் கவலை
யை நீக்கித்தருமபடி யவன் றந்தையாகிய பிரமனை வேண்டுகுகொள்
என்றான் உடனே சக்திரனிர்திரனை விட்டுப் பிரமனிடஞ்சென் றவ
னது கால்களில் வணங்கி, ஐய! எனது கவலையை யொழித்தருள்க
வென்றான். விதாதா-பிரமன். குமுதநண்ப? நின்சோக மொழித்தற்
கியானருகனல்லேன். தக்கன் என்மகனாக விருந்தாலும் என்னை மதி
யான். ஆதலா லவனிடம் சாபத்தை யானெவ்வாறு நீக்குவேன். நின்
கவலையை யொழித்தற்கென்னு வியலா. அதற்குத்தக்கவன் சர்வபுத்
தயாபரனாகிய ஹரினே ஆம். அதனால் நீ அவரிடஞ்செல் என்றான்.
உடனே சக்திரன் கைலாசமையை யடைத்து, அங்கு எந்திரேவரனா
ளும் உள்ளே புழுத்து, ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியே வணங்கி, பெருமாளே!

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அரு

அந்தோ? என் உடலழகெல்லாம் தக்கனா வழிநதுவருகின்றதாற் றே
வாரீர். சரணமாக அடைந்தேன் அடியேனே இரங்கிக்கவேண்டும்
என்ற கதறியழுது குறைகூறினான் சந்திரனது தத்கால நிலைமையை
ககண்ட கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ-அரவென்று திருநாமமுள்ள சிவ
பெருமானா அவனே ஆதரித்து அபயாததமளித்து, ரோகணிகாரத்
நீ தக்கனது சாபத்திற்காக அஞ்சறக நினை யாமாதரிப்பேமென்று
கூறியவனிடத் தப்போழ்கிருந்த ஒற்றைக்கலையை வாங்கித் தனது
திருமுடியினமீது ஓராபரணமாகத்தரித்து அழிவற்ற யாமிதனைத்
தரித்தமையால் இனி உன்னுடலிலுள்ள கலைகள் முறையே கிரம்பு
தலும், பின்னாக் குறைதலுமாகிய தன்மையையடைந்து இவ்வுலக
ததிற சுக்கில கருஷணவெண்ணும பெயரோடுகூடிய பக்ஷமாகவாகி
விளங்கக்கடவெதென றருளிச்செய்தனா. இதனா சிவபெருமானும்,
பிறைகுடி - சந்திரசேகரன எனனு மபிதான முற்றவனாயினான்.
இதனை —

வாழ்வுப் பெயர்துறைப் பஞ்சகூடாதித்யன் !

தாழ்வரை பாடின கந்தாழ்வராயா ஹரிக்காசிணை ||

தாவாஜயெயுஸ்ஸீவக்ஷிபு கருதிகாயாஜிவாவஹி ।

ததஸுநநாடிஹந வராடிசுஸிவையநு ||

நாஸாவாஸுதெவநு க௃திகாயாயாவிகம் !

உத்தரவாழ்வரூபுணர் டிசுநீர்கொவலராகுமர் ||

ஸஸாபவந், இவரஃ க்ஷயஸ்தி தபா ஹிஜாஃ ।

தமிழேவமநு ஶீர்வணு ஶ்ரவாரோக்ஷயந்தீ ||

கனாஜித்ராவல்ஷெர்ய மெய்வெந்ரூபாவரகங்குலி

ஐந்தொலிவநூலுக்குப் பொதுவான உதவணைகள் ||

வ்ருவமிந்நவசிஹாடுகெவெ வ்ருதூணுஜமாதவ்ரி |

தத்ஸுபுந்நஹ்ருகெயா ஹவாந்ஸிக்ஷவதி ||

கிஷாஹய்ஸாஸாங்கயு கௌஜாந்நாஹ்ருஷிணம் |

யுஷாஹ்ருவத்யாஹ்ருஷிணம் கிஷாஹ்ருஷிணம் ||

ஸாஸாங்கயுஹ்ருவத்யாஹ்ருஷிணம் கிஷாஹ்ருஷிணம் ||

கிஷாஹ்ருஷிணம் கிஷாஹ்ருஷிணம் கிஷாஹ்ருஷிணம் ||

வரும் சிவரகஸ்யகண்ட சுலோகங்களாலும்,

“இன்னபலகிள்கணமலகவிருகிடுகிடுகணபினனாத்

துன்னியநாணமீனததுட்டொகைபெறமிருபானேழு

கன்னியாதமனைநலகிககடிமணவிசியினீராத

றன்னிகரிலலாபபொறபிறறனமதிக்கடவுட்கீதான

ராதயினமீதியைநோக்கியாககுமோபெற்றித்தாக

வாயநதிடுமாவமுயததுமருவுதிலாபாலன்பிற

றேய்கடுதாருசிலலையெள்ளிசுகளிகிறபாயலலையென்ன

வாயத்திவைவுகன்றுதேற்றியனையேரோடகலசெய்தான்.

இன்னணமபுணாச்சுபோற்றிடேகியகிங்கட்புத்தேன்

பன்னியானையாதமிறபமுதிவாவாறானும்

பின்னவடானுமாற்றபேபெழிவூடையராக

வன்னவாற்றிததுமேவாமாவமோடணுக்குறறன்.

ஏனையர்தம்பாற்சேரானிருதுவின்வேலுத்த

தேனியாசொல்லாமாட்சிசேசேருருக்கணவோபோல்

வானிடைமதியப்புத்தேனென்றுததன்னிரியும்வேலை

யானதோர்பான்மைநோக்கியவெல்லாம்முனிந்துபோனார்.

போந்தவர்தக்கன்றன்பாற்பெருமியேபொலம்பூட்டுகாங்கை

யேத்திழைமாதர்தக்கன்கேன்வனதியற்கைகூறத்

காந்தியுள் ததனாககனனறவன்கலைகளெல்லாந்
 தேயநதிலவாகவென்றுதிமொழிசசாபருசெயதான்.
 செப்பருநதிரூவிலவைகுஞ்சிறுவிதியென்பான்சொற்ற
 விப்பெருஞ்சாபநதனனொன்றமெஞ்சாததிங்கள்
 ஒப்பருநகலைகளவைகநகோரொருகலையாய்காப
 பொய்ப்பெருஞ்செலவம்பெற்றேனபுகழெனசகுறைநதவன்றே
 மூன்றுறழைநதுவைகன்முடிநதுழிமதியமென்போ
 னுன்றதன்கலையனமூவைநதழிதலுமவெனெயென்னச
 சான்றுகாசெயதலபோலோதன்கலையிருததலோடு
 மான்றனன்மெலிநதுவெள்கிவானவாகோனையுற்றான
 தக்கெனென்பவன்சாபததாற்றண்கலையினைததும்போகி
 யிக்கலையொன்றுநினைநதீதுமினநிறகருமென்னின்
 மிக்கவென்னியலபுகுன்றும்வியன்பெயாடொலையும்யாண்டும்
 புககெதாலபுகழும்போகும்புகலவசையாகுமனறே
 ஈங்கினிசெயாடுதனனொவுணாகிலெனற்கோபுநதி
 திங்கறவுநாததியென்னசசெப்பினனிரங்கியெங்கித
 தாங்கருமபையுள்வேலைசாதலுநதழுவியெறகோர்
 பாங்கலையஞ்சலெனனாவிலைபலபகாதலுற்றான,
 இதுபழியொன்றுநிற்கவின்றுதக்கனனனனாற்
 புதியதோருறையுமபெற்றாய்பொலிவொடுதிருவுநதீர்தாய்
 மதியினைமதியதற்றாய்மற்றினிவலலைசென்று
 விதியொடுபகர்திசெயவேணடிய்தகற்றமெனருன்.
 தாமனாயென்னுந்தண்பூநதவிசுடைதிதழ்நதவண்ணன்
 மாமலரடியின்வீழாமாதலன்வெருண்டுசொற்ற
 திமொழியுணர்ந்தியுன்றன்செயினைததெருட்டித்தீயேன்
 ரோமுறுகவலைமாற்றித்துடைத்தியிச்சாபமென்றான்.
 அன்னதுமொழிந்ததிங்கட்கம்புயன்மொழிவானீண்டுத
 தன்னுளநெறிப்பாலன்றிச்சார்கிலன்றக்கெனன்பா

னென்னுராயிறையுங்கொள்ளான்யானவன்மாட்டுஞ்செல்லென்
முன்னுள்ளனலன்யாககுமுதல்லேனயாகிநின்றன.

ஆதலினீண்டுநின்றதிநாயகன்
காதலினமேயவககைலையுறவன
பாதமிககரணெனப்பறறிவலலெனின
பேதுறவொழிமதிபெருநதணமாமதி
என்றலுமயனபதமிறைஞ்சியெம்பிரா
னன்றிவைபுகன்றனைஞானமூாததிபாற
சென்றடைவேனெனசெசுப்புவெள்ளியங்
குன்றினையணைநதுபொற்கோயிலெய்தினுன்
நங்கனையிலேத்திடுகண்ணலன்றனை
யங்கிவண்டுதுமென்றிருட்களகுழந்தென
மங்குலினிறங்கொடுவடிவமவேறதாந
திங்கணினெறம்பிராற்கினையசெப்புவான்.
வன்றிறறககனமுனவழங்குதீசசொலாற
றுன்றிடுங்கலையெலாநதேலேநதுபொநதிட
வொன்றிவணிருத்தலாலுதுவுநதேயநதிடு
மின்றினிவினையினேனியாதுசெயவதே
எஞ்சியவிககலையிருக்கதேயதரு
விஞ்சியகலையெலாமேவநல்குதி
தஞ்சநீனனலதிலையெனனத்தணமதி
யஞ்சலையென்றனருளிஞழியான்.
தீர்த்தனவன்றியேதிங்கடன்னிடை
யார்த்திடுகலையினையங்கயாற்கொளா
வார்த்திடுசடைமிசைவயங்கசேர்த்தினுன்
சார்த்திலதவ்விடைத்தக்கன்சாபமே.

நின்னெதால்கலையைந்துமுப்பகலிடைநிரம்பிப்
பின்னரவ்வழிதேயந்தவந்தேதார்கலையிரியர்

தினன்பான்மையேநிகழுமெக்காலமுமென்றான்
முன்னையாவிதோறி நுகதெலாமியற்றியமுதல்வன்” என்
னுங் கந்தபுராணக்கவிநளாலு முணாக.

தாரதம்மியம்.

அரி வெண்ணெயையும், அரண் சந்திரகலையையும் தரித்தனா என்
பதாம் வெண்ணெயோ வினாவில் நிகது படுமெபொருள், சந்திரகலையோ
நிகதியான பொருள் ஆதிவுபயிற் பொருளாயுடையவனைக்
காட்டிலுள், நிகதியமான பொருளாயுடையவனே சிறந்தவென்பது
தேற்றம். ஆகலால் வெண்ணெயே நிகிய றறியிலும் சந்திரகண்
டநதாங்கிய பாரனை சிறந்தவ ள் ஆகலால், நரங்காரியை இவலிவத
யத்திற சிறந்தவன்லவெனெனெழுதிக்கூச சிறந்தவனான றறனையே
சரணமாக வந்தவனா வணங்குகிறோம் —எ-று

(க)

வனகொல்லிநீர்த்துக்கட்டிவருகிறீர்ஓஷா

வாடு நொல்லிநீர்தாந்நீர்வாஸ்திதகூடுவொஷா

கொவாநியொருடிகூடத் துந்நீர்வாஸ்தி

வாஸ்திவாஸ்திவாஸ்திவாஸ்திவாஸ்தி

ஏகோஸ்திரந்தகுடலவரஜமந்திநோஷாசாரயோஸ்திமேருசிகரஸ்
நிதகந்தநோஷா கோவாநயோநிகஇதயநசிகநிபவருநதாஸஸ்தி
யம்ப்ருவந்துதமிமமலயமாஸரயாப

மொழிபெயர்ப்பு.

அதிந்த சாணவ கோமயமென றறைபு மவற்ற லழகினக
னொழிந்த விடையர் குழியகரிடத துற்றா நெருவன் மற்றொருவன்
கழிந்த கருமைப் பொற்கிரியின் கண்ணாருகையன் காதனமை
யிழிந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

நந்தகுடலவரஜமந்திநோஷா இடையர்களுடைய (அல்லது, நந்தனு
டைய) அபரிசுத்தமான மாட்டுக்கொட்டி
ல்களையுடைய வீடுகளில்

அஸ்தி	இருந்துகொண்டிருக்கிறான்,
அய்யச	இன்னொருவனுடைய [கைகளில்
மேருசிகரஸ சிதகந்தோஷா-மேருமலையி லுள்ள சிகரத்திலுள்ள கு	
அஸ்தி	இருக்கிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அநிக:	நயாநகலன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அபுசித்தியா	ஆஸித்தியு
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	யதார்த்தத்தை
ப்ருவந்து	சொல்லுவதால். [னையே
தமிமம்	உபகலாப சோலஸப்பட்ட அந்த புருஷ
வயம	நாகங்கள்
ஆர்யாம:	ஆர்யக்கிளரோப

பொழிப்பு

ஒருவன் நந்தவிரச மந்திரம்மன்னுவ னன்றுகளோடுகூடிய மா ட்டிதெதொழுவத்தி லிருப்பான், அல்லது நந்தகோபனுடைய ஒழுங் கீனமான குடகையில வசிப்பவன், இன்னொருவன் (பென்மய மான் டுஹா) மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள குகையினிடத்தை இட மாகக்கொண்டவன், இவ்விருவர்களில் யாவா சிறந்தவர்? உண்மை ஞானத்தைபுடைய வீர கூறுவீர்களாயின்,நாகங்கள் அமமஹாபுருஷ னைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனந்தவிரசமந்திரத்திலிருந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால்.

(ஹரியாகிய) கண்ணன் நந்தகோபனுடைய கன்றுகளும் காலிக ளும்பொருத்திய ஒழுங்கீனமான தழைகளிட் டிழைத்த வீடுகளிலிருந்

தனன்; மாடமாளிகைகளோடு கூடியதனேரே நந்தகோபனது வீடுக
ளெனின், அனறெனப்பேர. யாதாலெனில், நந்தகோபன் முல்லைநில
த்தலைவன்; முல்லைநிலத்தினாகளுக்கு நாகீகமானவீடுகளு முடைக
ளாயிலலை. இதனை —

“முடையுறிபொறுததசுவ்வினாவெளுததநறியதனவிள
முகையெனுமெயிறறினவழிவிரவுகொசசையுடையமொழியின
முடலைபடுகெட்டையுடலினரமுககுறுமுறுகுமறுவையா [ர
முருகொழுகுவெட்சியிதழிநறைகககுபிடவமதுமலா
இடைவிரவியிட்டகுழையினாகுலத்தினமுதனமையறன்வழி
யெமதுமகா ஈறகமிதுவெனவிதிபபமுதலுமொருபகல்” எ-ம்,

“தனவுகாட்டிமெண்ணமுறவறவமுநதுவாவாயசோதைபசசைத்
தழைக்கூறாயினினமுடைபபகுவாயத்தடவுத்தாழிநெட்டிறியின்”
எனவுந்,

“கோதுளியொயபபமுணமாலையிறகொண்டலவண்ணன்” என
வும் வருவனவற்ற லுணாக

ஸ்ரீஹரியானவா-நந்தகோபனது வீடுகளிலிருந்தாரொனபதை—

“வாயாலவீழ்குருதிநதிநிகராயோடகடவனாபோலமான்டுவிழப்
பெனைக்கொன்ற, துயோனைத்ததித்தனாகளமுனிவொல்லாஞ்சுரு
தியுறத்துமபுருநாத்தாகளபாட, வோயாமலமலாமாரி சொரிந்தார்வா
னோருயாதேவதுகதுபிசுக்கொலிட்டெயதி, ஆயோகளநந்தன்மகிழ்
வெய்தப்புக்காரசோதையுரோகணியாகத்தனைத்தாரன்றே.”

“படர்சுடர்விட்டொளிகாலுஞ்செய்மணிசுருட்டரவரசாமபரமன்
ருளும், தொடர்சுடர்விட்டொளிமாழைமலராதனத்தவடனருடைய
வானும், அடர்சுடர்விட்டொளிர்வானத்தண்டாபுகழண்டாபிரானத்த
துளாயர், பிடர்சுடர்விட்டொளிர்மணிப்பொண்ணிப்பூவைகளினுங்கப்
பிறங்குவாராய” என்னும் பாத்தோத்தரபுராணத்தாலும்,

“தத்தமுறியிலவர்கைத்ததயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற்
குத்தியுறவின்மிசையேறியினக்கோவியர்முன்குத்தாடி

நததன்மனையிலேசாதையிருநயனங்களிககவினையாடு
மைந்தனிருதானொருநானுமறவாதோபிறவாதா” என்று பூர்ம
ஹாபாரீதத்திலும் வருதலைக்கொண்டெனாக.

ஒருவன மேருசிகரத்திலுள்ள குகையி லிருக்கின்ற னென்றது
ஹரீனே, அது அவ்வரன் அவண்ணமிருத்தலால் இதனை —

“ சிகரியெண்ணிலேசாதெழுந்தயாநதுமீசசெனறே
பகரும்க்குவடியாநதுமபங்கயனநிருமால்
முக்கங்கோநதுளானமுவாகமுதனமைசாலபதிகள்
அிகெடுநதலைமுன்றினுமாமெனவறிவாய” என்று பாரதத்திலும்,

“மேருவனாயதற்குநிபிரமனமூதூமிக்கமனோவதியதற்குமே
லைத்திக்கு, ஓரணனவாமுனைவகுண்டமவடிகீழ்ப்பாலிதானமாதோதிட்
கத்திசைகொட்டிடு, சீரியவிரதிரமுதலாமெண்ணமாதேயந தெற்கு
முதலவடக்களவுமருவகுதனனி,னேரியதோதேயமதுசெவ்வேபோ
குநெடுமபூமுடியொன்றளதுநினைகமாதோ” என்று ஸ்ரீகந்தபுராணத்
திலும்,

“ மாதிரதலைவாதததமதிசையின் மருவியகுவட்டிடைவதிவ,
ரோதியசிரத்தினுபபனுங்குடாதுமுதீசியினகுணககுமுசசிகர,மேதக
விளங்குமயனரியீசனவிளமபியமுறையினவீற்றிருப்பா, நோதமிலவற்
றினபெயாமனோவதிவைகுண்டமேசோதிவெற்பெனக” என்று தனி
கைப்புராணத்தும்,

“ தண்ணறுங்கமலததுறைதலைவனுள்விரும்பும்
எண்ணருமபுகழீசனுமாயனுமிருப்பக்
கண்ணகனநிருகடிககிரண்டெழிலகலந்த
விண்ணுபார்தவமமேருவின்முகட்டினில்விளங்கும்” என்று
பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

நாந்பர்வம்.

ஒருவனிடைக்குடிவிலும், மற்றொருவன் மேருமலையிலும் இரு
க்கின்றார்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உவலைக்குடிலென்று பிற்கூறியபடி காணப்படும் இடையர் சே
ரியிலுள்ள நதனது வீட்டையிடமாகக்கொண்டிருப்பவனைக்காட்டி
லும், பொன்மயமான மலாமேருமலையை இருப்பிடமாகக்கொண்டிரு
ப்பவனே இவ்விருப்பு முறையிற் சிறந்தவனாகின்றான் அதனால்தும்
முறையிற் குழுவடைந்த ஹரியைத் தாழ்ந்த பொருளாகவும், ஹர
னைச் சிறந்த பொருளாகவுமறிந்த நாங்க ளரியையொழித தரினை
வணங்குகின்றோம் — ஏ-று. (சு)

வண்கலுஹ ஸுகஸெயெய் உவா , உதலூ
வந ஸுஹெதெயெய் உவலிதலுஹெயெய் உவலி
கொவா உயொயெய் உதலுஹெயெய் உவலி
வலி ஸுஹெயெய் உதலுஹெயெய் உவலி

ஏகஸ்ஸஹஸரக மலைய ரூபாசயதஸ்தாவ யஸது தைருபசித
ஸ்ஸமுமோததஸமாதி கோவாநயொரதி கஇதயது சிவியவ்ருததாஸ்ஸ
த்யம்ப்ருவந்து தமிழமமவ மார்யாய ||

மொழிபெயர்ப்பு

தேனார் கமல மாயிரத்தாற் சிறந்த பூசை தனையொருவன்
வானோர் புகழ்ச் செய்தானவ வளங்கொ ணறிய கமலத்தைத்
தானே யேற்றுப் பின்னொருவன் றவரு மகிழ்ச்சி தனையுற்றான்
ஏனே யவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரிய ரினைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஹஸ்கமலை:	ஆயிரந்தாமரைமலர்களால்
யம்	வெண்
உபாஸ்சிய	அர்ச்சித்து
தவ்நென	இருத்தானே

ஸ்:	அந்த
அகய:து	இன்னொருவன்
தை: '	அந்தத் தாமடைப்புட்டங்ளால
உபசித:	பூஜிககப்பட்டவனாய்
தஸ்மாத	அந்த பூஜையினாலே
முமோத	சந்தோவிததான;
அயோ:	இப்படிப்பட்ட இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவனென்று
இதி	இதனை
அத்சிந்தியா	ஆலோசித்தது
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	யதாரதத்ததை
ப்ருவந்து	சொல்லுங்கள்
தமிம	உங்களாற பெரியவனென்று கூறப்பட்ட
	அந்தச் சிறந்தவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	காததாவாக வாசரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஆயிரங் தாமரைமலர்களால அர்ச்சனை செய்தனன், அஹைப்போல விளங்கவெடுத்துக்காட்டிய வின்னொருவன் முன்சொன்னவனாற் செய்யப்பட்ட பூசையைப்பார்த்து மகிழுகின்றான்; இவர்களில் யார சிறந்தவனென்று கேட்குமெமக்குச் சத்தியமும் கல்வியுந் தவமுமுள்ள பெரியவர்களாகிய நீங்கள் இவர் சிறந்தவனென்று சொன்னால், நாங்களுந் தஹாபுருஷனை ஆசரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுயிர் தாமரைமலர்களாற் பூசித்தானென்றது-உரிகைய. அது அவ்வி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால். இதனை—

விஷ்ணுஸ்தாபுஷிநாந்ஹோக்ஷீராவாடிவாநுவிடக்டு
 ஓஸுக்ஷாநொவட்யாரிவாகுநொநுஹஸிவ்டு
 ஸஹொஸுஸ்துநொவகொநொகூர்வொதூதூரூதூந்
 என்று ஸ்ரீமஹாஸகாதததிலும்,

“ மாயிருநகமலப்போதுகைக்கொண்பொகூசான்
 வாயிரநதிருநாமததானிததலுமருசசிதேததி
 மேயினனிருமாலனனொனபததியினவிஷ்டவுகாண்பான்
 பாயிரமறைகடேரபபமபொருனொருநாளங்கண்” என்று
 காஞ்சிமானமியததிலும்,

“ வடகிழக்காசைதனனிலவானியொனனொருநிதீர
 நெடியவனெயதிததுயவிநிகமொன்றியற்றிநீரா
 கடிமலராகுகொண்கெவினுறுபூசைசெய்தான்
 படியிலப்பரிணைசகநதோசப்போபகருகிறபா” என்று சுருதிபு
 மானமியததிலும்,

“ பூவாயிரநதோட்டிருநகமலப்போதாயிரததாலவழிபட்டா
 னொவெறுயாததோனிவனிஸைமயறிவானொககியகமலத
 தோவொருபூக்கிடையாதுவருநதப்பிரிநதானொருநாளிற்
 தேவாதிபனருட்கொருநயனமலரிசாத் கருறைதீர்த்தான்” எ
 ன்று உபதேசகாண்டததிலும் வருதலால், திருமால் சிவபெருமானை
 ஆயிரங்கமலததாற பூசிததனனொன்றியப்படுகின்றார்.

“ ஒருவனதற்குமகிழ்வாகியுறைநதானென்ப” என்றது-ஹர்
 யாற் செய்யப்பட்ட பூசைக்கு மகிழ்ந்த ஹரினை இதனை—

“ திருவினாயகனவ்வழியருச்சினைதிருத்தக்
 கருமணிக்களத்தெம்பிரான்கருணைமீக்கூர்ந்து
 பொருவிடைப்புறத்தினிதெழுந்தருளினன்புருந்தான்
 குருநிலெண்ணிணத்திவிரியானிருகரங்குவித்தான்” என்ற
 உபதேசகாண்டததிலும்,

“ஆங்கவனேநோக்கி நின்பூசைக்கமகிழ்ந்தே முனக்கிஞ்ஞான் று, தேவகமலவியுள்தேம்பதுமாக்கனனுடிபெயரிற்றிகழ்வாயவ் ளர், பாங்குபெறுதிருமாற்பே நென்ப்பொலிகவென்றருளிப் பாணு கோடி, தாவருத்தாசகதரிசனப்பெயராழித்தனிபபடையுமுதவியெங் கோன்’ என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும் வருதலாற் சிவபெருமானா கிய ஹரனே மாயோன செய்த பூசையை மகிழ்து நின்றவனாக வறியப்படுகின்றான்.

தாற்பரியம்

திருமா லாயிரந் தாமமைமலாகளாற பூசைசெய்தவா; சிவபெரு மா னப்பூசையையேற்று மகிழ்தவா என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

உலகத்திற் கணகடாகப பூசைசெய்ப்பனிலும், பூசையை யே றற்கொன்பவனே சிறந்தவனென்பது தேற்றம் ஆதலால ஆயிரந் தாமமைமலாகளாற பூசைசெய்த ஹரி, அப்பூசையை யேற்றுகொ ண்ட ஹரன் எனனும் இந்நவாகளில ஹரனே சிறந்தவனென்று அறிய பப்திலால, இவ்விடயத்திறகுழா டைந்த ஹரியை அபிரதானமாக வொதுக்கி, மஹாபுருஷனாகிய ஹரனையே சிறந்த பொருளாக வறி தது நாவன அவ்வரனாகிய சிவபெருமானைச் சரணமாக வடைகின் றோம்

(1)

மாஜாநகாரவநநீலசரீரவனகொடொகாசு

ஸாதிநிபுலவிருவசரீரவனகஃ

கோவாமயொரயிகுதநுமலிஜுவரூபா

ஸுபுரஸுவணுகதிநிவயிராஸ்யாதிஃ

காடாந்தாரகநீலசரீரவதோஜோதஸ்நாதிரிர்மலவிஸுத்தஸரீ ரவகஃ| கோவாநயோரதிகுத்யதசுதிதியவருத்தாஸ்-ஸத்யம்ப்ருவந்து தமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ||

மோழ்பெயர்ப்பு.

‘ஐதிய முடிவு மில்லாமன் மறைக்குங் கொண்மூ வுறுமிரவி லதிக மான கருகிறத்தை யடைந்தா னொருவ னயனோருவன்

கூஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

துதிசெய் மதியின் கிரணமெனத் துலங்கு முருவ னிவர்தம்மி
லதிக மெவரோ வவர்தம்மை யறைந் தாற் பெரியீ ரடைகுதுமே.

பதப்போநுள்.

ஏக:	ஒருவன்
காடாந்தகாரகநீலசரீர:	காடாந்தகாரத்தைப்போல கனமானதும், நீலமானதுமான சரீரத்தையுடையவன்;
ஏக:	இன்னொருவன்
ஜோஸ்நாதி	*நிலாவைப்போல மிகவும்
நிர்மல	பரிசுத்தமானதும்,
விஸுத்த	சுத்தமானதும், வெண்மையானதுமான
ஸரீர:	சரீரத்தினையுடையவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருகளுள்
அதிக:	சிலாகனியமானவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை-என்று
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்தது
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	இதன் உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம சொன்னால் [வனை
தமிழம்	உங்களா லக்கிரனாகக்கூறப்பட்ட அந்த வி
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்:	ஆசிரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் காடாந்தகாரமான நிருமேனியையுடையவன், மற்ற
ஒருவன் நிலாவைப்போல சொலிக்கின்ற நிருமேனியையுடைய
வன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், அறிவிற் சிற
ந்தவர்களே! நாங்கள்ந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.*

தீதப்பு.

காடாந்தகாரமான சரீரத்தை யுடையவனென்றத - ஹரிஹர
அத ஆலோசி அப்பாருள் சரீரத்தோடு இருத்தலாக. இதனை

செ.நா.தகம் - வெ.நா.கி.வ.நா.வீ.வ.ர.ஸி.வா.வ.பு.கே.ல.ஓ.ஜி.நா.கி.ஸி.வ.பெ.பு.பி.யா. எனது பரிதாபத்தாராவளியிலும்,

“மலவிகலா முணாநதே தாதகரியவன

நிலவுலா விய கோடலிகே ணியன

ஆலகிலகேசா, தியனமபலததாடுவான

மலாசிலமபடி வாழ்த்திவணங்குவாம்” என்று பெரியபுரா

ணத்திலும் வருதல்கொண்கணாக

தாதுபயம்

ஆரி கருப்பன், ஆரன் வெழுப்பன் எனபதாம்.

தாரதம்மீயம்

உலகத்திற்கு கருநிற்முள்ளாவனைவிட வெண்ணிறமுள்ளவன் சிறந்தவனாக அறியப்படுகிறது. 'சூகாரஸம், ரஸம், பஞ்ச' என்று மகாகவியாகிய காளிதாசனுரைத்தபடி, 'பரி இவவிஷயததில தாழ்த்தவனாகிரு' என ஆதலாக கருநிற்முள்ள சிந்தனைக்காட்டிலும், வெண்ணிறமுள்ள பூரண இவவிஷயத்திற்கு சிறந்தவன், அதனால் நாம் தாழ்த்தபரியை அப்பிரதானமாக கொதுக்கி உயரநத, பற்றனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவ்வரையே சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

ஒன்னர் குடரை மாலையிடு மொளிரவேற குமரன் றனை யுடையா
னினனோ தடமிற்சிறநதவனயா ரிசைததாற்பெரியீரிறைஞ்சதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுதராம	மிருவும்
அநங்கம்	அங்கமில்லாதவனாக விருக்கிற
குமாரம்	மகனை
அபஜத	அடைந்தான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
சகத்திரம்	வேறபன்டையித தரித்திருக்கிற
குமாரம்	குமாரனை
ப்ரயாதிகில	அடைந்திருக்கிறான்ல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா:	எவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவதது	சொல்லலாம் சொன்னால்.
தமிமம்	உங்களுடைய சொல்லப்பட்ட அத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அனங்கனென்ற சொல்லப்படுகிற மகனையுடையவ
னாக இருக்கின்றான், அவனைப்போன்ற இன்னொருவன் சகத்திரனா
கிய மகனையுடையவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்து
ள்ளவனை பெரியவர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்கள் நம் மகபுருஷ
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதிப்பு.

அனங்கனை மசஞகவுடையானென்ற தரியை, அது அவவரி அவ் வணனுமுடையவளுக விருசதலால

ஹரி தனக்குப்புகுபொபே நிலலாதி நுகசகாலததில் அரணேனோ க்மி அபேகநாலக, தவருமயதனன ஹரியின் தவத்தககிரவகி ஹரன் உமாதேவியாருடன அபிக்குக கா + 'யவிததனன. உடனே அவவரி உணவகி ஹரன் தவருமயதனன சிவபெரும ன, ஹரியே! நின் தவத்தககிரவகி, காரிய ரிசதேம, ரகவீகேன தருகின்றோம் என்றனா. நிறுதல, கா மீன்! கிருதபகடலாகிய தேவரீரது கருணையால் அடிபெருகுந்நிற னுடையவளுக உணங்கிமென்றனன்.

ஹரன் ஹரி நயப்பாது உரியாராதே மனைமுடையவளுவை என்றனன். அப்பொழுது அருவிருகத உமாசேவியா, நாரண! நின் னிடத்தண்டாரும அடங்கன வுவிடைநாளுலையே இறந்துபடுவா னாக என்றனன். உடனே ஹரி, ஹே கலயாண! அடியேன லெபெருமானது வருகையா லானகமகொனங்கி நின்னை உணங்காதிருகதேனே அநரி அகாபாவுகதாலனா. ஆதலா லெனநிப்பெரிய குற்றத் தை மனனிககூ, என்னைக கிருதநாதத்தனாககோணங்கிமென்று ஐகதம் பிகையின் பதங்கரில் விழுந்து வணங்குதலும், தயா ிந்துவாகிய அவ்வமமை, முகுந்த! நினமான டுவியைரவரு விறந்துபடினும், பின்னுமிவராலேயே அருகரும இருப வருவான என்ற அதுககிரகித்தனர். அதனால் மனாதன ஹரியின் மனத்தின் வழியாகத்தோன்றி பஞ்சபாணவகளைபுக கருமபுலியிலேயுமுடையவளுய, நாமததக்கதிகா ரியாய் காமனென்று பெயர்பெற்றனன். மனத்திற் பிறந்தமையால் மன்மதனென்று கூறப்படுகிற வவன, ஒருகாலத்திற கைலாசத்திற் சிவபெருமான் கலலாலரிழுவில் தகூணமூர்த்ததியாய் ஜனகாதியாகருகரு உபதேசஞ் செய்துகொண்டிருந்த சமயத்திறசென்று பஞ்சபாணவக ளையும் அவர்மீது விட்டு நெற்றிக்கண் நெருப்பாற் சாம்பராயினன். பின்னர் அவன் மனைவியாகிய இரதியின் வேண்டுகோளால் பார்வதி கல்யாணத்தில் இமையமலையில் யாவருங் காணும்வண்ண மெழுந்து

இரதிக்குமாத்திரம் உருவமுள்ளவனாகவும், ஏனையோருக்கெல்லாம் அருவமானவனாகவும் விளங்கித் தன்னொழில் நடத்தற் கானளித்த வந்ததால் அநங்கனாய் விளங்கினான் இகனை—

தவமுலமாய்வதெனத் திராவிட மொழியாகியவாநியெ.

நீரவத்யுஷ்டெவஸததெநா வாகுரஸுஷணாக் ||

இதிலுள்ள சூரியாவைப் பிழைக்காணும்.

கமேதிவ வக்திநா மொவர ஸுபா ஞாபமொஸுஞா ||

தமிழ் தத்துவச் சான்றொருவர் வாழ்கக் கீழ்வந்தி. தராடி.

யவனா நடுவா ஸாஸு க ஸாரி உயிசு பாசுவவள ஹரி' ।

சுவாபவாநாநவஸுஜாதவெடுதி, 2014 ஆகா

ஹன்டு சூழிந்த ஹோலவ்ஸுடியாநிப

வனுகொழுமொழியெனொழுமுகூடுநொவினாது ।

வாழ்வுத் திட்டம்

வினா எண் 100. வினா எண் 100. வினா எண் 100. வினா எண் 100. வினா எண் 100.

பா.நவஜீவிதாஸ் பூண்டிநாணிதாயலீ || என்று ஸ்காந்த

மஹாபுராணத்திலுள்ள சங்கரசங்கிதையில், சிவரகசியகண்டத்தில் தேவகாண்டத்துள்ள சுலோகங்கள் லும,

⁴⁶ உந்தியா லுலகைத் தந்தவொரு தனிமுதல்வன்முன்ன

மைந்தர்தாமினமைபாலேமன்னுயிர்ததொகுதிக்கெல்லாந்

தன் னையாயிருந்ததங் கொன் டரண்மேயரண்மென் னாச்

சிந்தைசெய்துழிகாவுஞ்செய்தவமியற்றியிட்டான். என்றும்,

தவமுழந்திருந்தகாலேச்சாரதப்புணரிசுற்றத்

கவுரியுந்தானுமையனகருணையால்வந்துதேதான்றப்

புவிதன்மையுடையவனாய்வுபொன்னெனவெழுந்தபோற்றிச்

சிவனடிவணக்கஞ்செய்துசெங்கையாறொழுதுநின்றான்.என்றும்,

மாதொருபாகன் மகிழ்ந்தருள்செய்து
 நீதவமாற்றிறெடுமபகனின்று
 யேதிவண்வேண்டுமியமபுதியென்னச
 சீதானின்னனசெப்புதலுற்றான என்றும்,
 அந்தமிலாயுவுமாருயிரகாபபுளு
 செந்திருவோடுறைசெலவமுமீந்தாய்
 மைந்தனிலாமல்வருந்தினனெந்தாய்
 தந்தருளாய்தமியேற்கினியென்றான். என்றும்,
 குன்றினையாற்றிடுகோனிலைசெப்ப
 நனெறனவேநகையாநகையில்லா
 வொன்றொருசெமமலுனைக்குதவுற்று
 மென்றருள்செய்தனன்யாரினுமேலோன். என்றும்,
 கழையிசைபோற்று கருங்கடல்வண்ணன்
 முழுதுலகின்றிடுமுற்றிழைபாதந்
 தொழுதிலனினறுதுதித்திலனன்பால்
 வழிபடுநீரினவண்ணகிலன்மாதோ. என்றும்,

முறையினுற்றனக்கிளையவளெனதே முன்னினன்கொலொமூல
 மூநடுவு, மிறுதியுமில்லாபபரமனுக்கெமபோலிவளுமோர்சத்தியெனநி
 னைந்தனனென, மறுவிலாமலேமகளெனவுளததேமதித்தனன்கொலோ
 மாயவன்கருததை, யறிகிலேமுமையம்மைபாறசிநிதுமன்புசெய்தில
 ன்முன்புசெய்வீனையால். என்றும்,

ஆன்றவைம்புலனொருவழிப்படுத்தியார்வம்வேரறுததையமொ
 ன்நின்றி, ஆன்றிரிந்திடினுந்நிலைதிரியாவுண்மையேபிடித்துலகங்கோ
 முழுதும், ஈன்றவெம்பெருமாட்டியைநீக்கியெம்பிரானேயேவழிபடுமி
 யற்கை, மூன்றுதாளுடையவொருவனுக்கல்லா லேனையோர்களான்
 முடியுமோமுடியா. என்றும்,

: ஆன்னகாலையிலெம்பெருமாட்டியாழியம்படையண்ணலேநோக்
 கி, யென்னைநீயிவணவமதித்தனையாலெம்பிராற்குநீயன்புளனன்றான்,

முன்னநீபெறுமதலையுமையன் முனிவீனொல்லையின் முடிந்திடவென்
றாப், பன்னருங்கொடுமொழி தனையியம்பிப்பராபான் றனை நோக்கியே
பகர்வான் என்றும்,

ஆனதோர்பரப்பிரமமுமயானே யல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பே
தை, மானுடப்பெருமபசுக்களையெல்லாமருட்டியேதிரிவஞ்சகன்மு
ன்ன, ஞானநீரினொறிவினொன்றிந னுருகு தநீயனுகிறிதபதுவோ, ஐ
னுலாவியவுயிரினுககுயிரா மொருவசெல்லுதும்வருகென வுதாததா
ள். என்றும்,

இறைவிதாண்மலர்பணிந் தபினெம்பிரான் பதமு
முறையினுற்பணிந் திருவாதஞ்சீர்த திகண்முழுது
மறையின்வாய்மையாறபன முறையாலவழுத்ததுதலு
நிறையுநல்லருள்புரிந் தனன்றனகருநேரி லாதான் என்றும்,
மாதூயீவற்கருவுபுரியென்னவம்மாது
சீதரன்றனைநோக்கியேநம்பெருந்தேவ
னோதுமவாய்மையும்யான்முனிந் துரைத்திடுமுனாயும்
பேதியாவியிராவரேயன்னவைபெயாப்பா. என்றும்,
எங்கணையகன்விழிபொழியங்கியாலிந்து
துங்கமேன்மையோய்பின்புறைமுன்புபோற்றேருன்றி
யிங்குன்மாமகனி ருக்கவென்றுரைத்தனனாமையா
ளங்கதாகவென்றருளியேமறைந்தனனையன்” என்றும் வருங்
கந்தபுராணத்துக் கந்தவிரதப்படலத்துக் கவிகளாலும்,

“ திங்கண்மேவுசெஞ்சடைத்தேவனமாரவேள்
இங்குநின்றெய்யவும்மெரி தரும்துதல்விழிப்
பொவருகோபஞ்சுடப்பூவையின்னதன்
அங்கம்வெந்தன்றுதொட்டனங்கனையாயினான்” என்று வருங்
கம்பராமாயணத்தாலும்,

“ சுமாரீராக்ருதக்காரிக்குடாபாஷெவெனாரணஹி
எதஹிவிஷ்ணுதவ்யுபாஷுதிருவவம்” என்று வான்

மீதத்திலும் வருதலைக்கொண்டு, ஹரியின் குமாரனை அனங்கனென்றுணாக.

ஒருவன் சத்திதரனெனும் பேருற்ற மகனை யுடையவனுமென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வண்ணமுடையவனாகவிருத்தலால். சிவபெருமான தனது நெற்றிகண்ணின் தீபபெறியின் வழியாய் குமாரஸவாமிநை உண்டாகி வேலாயுதமளித்தது வேலாயுதக்கடவுளென்று சொல்லுகிற சத்திதரனாக இருக்கச்செய்தனன் இதனை—

‘புரபொரோஜாநஸக்யபாது’ என்றும், ‘ஸக்யபாராயெயநசி’ என்றும், “குடாக்கொழுந்தொடாநிலைசெயசெவவேற் குரிசில் வாழ்குமரகோட்டமுரைப்பாம்” என்றும், “வேலுலாந்தடக்கைவேந்தனெனசேந்தனென்னுமெனமெல்லியனே” என்றும், “மறங்குலவுவேவெடுத்தகுமரவேனசேவடி களவணக்கஞ்செய்யாம” என்றும் வருவனவற்றால் சத்திதரனை அரன மகனென்றுணாக.

தாற்பரியம்.

ஒருவன் அநங்கனும் மகனையுடையவன், மற்றொருவன் சத்திதரனாகிய மகனை யுடையவெனப்பதாம்

தாரதர்மியம்.

அனங்கனாகிய மகனைக்காட்டிலும், அவர்களுஞ் சத்திதரனையும் உள்ள மைந்தன சிறந்தவென்பதற்கெனத்தனை ஆதலால் அனங்கனாகிய மகனையுடைய ஹரிநைக்காட்டிலும், அவர்களுகியும் சத்திதரனாகியுமுள்ள மகனையுடைய ஹரனை இவ்விடிந்தகிற நெத்தவன்; ஆதலால் நாம் இவ்விடிந்தத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரிநை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனை பிரதானமாகக்கொண்டு அமமஹாபுருஷனுடைய சரணங்களில் அடைக்கலம் புகுகின்றோம்.—எ-று. (எ)

ஸ்ரீரகுபதோவக்ஷிவபவபுஷிஷிஷிக

ஸ்ரீநிவாஸகேவலஜகதவ்ஸுஷிஷிஷிக

கொவாநயொரடிகு துநுமிதெ வுலா

ஸ்ரீமதுப் பஞ்சரத்ன சதாநாமமாயாஜாம் ||

ஸ்திரீ ருபமாபகிலபூரவம ிஷ்டமேகஸதவநயஸதமேவபஜதேபு
ருஷி ஸவரத்யை ! கோவாநயோரதிஃஇத்யநுசிரநதியவருததாஸஸத்ய
மப் நவந்துதமிமவ்யமாஸரயாம ||

மொழிபெயரீப்பு

பொன்னங் கொம்பு நறுமலரைப் பூத்தா லன்ன வணியுட்னே
மின்றுங் கோல மாதாகி மிவிரதா னெருவன மேலொருவ
அன்ன மாதா மவன்றனை யீணைநது புணாநது சுகித்திட்டா
னினை விவநட் சிறத்தவனயா ரிசைத்தாற பெரிட் றிறைஞ்சுதமே.

பதாபேயுள்.

ஏக:	ஒருவன்
பூர்வம்	முன்னே
அரீஷ்டம்	விருமப்பட்ட
ஸ்திரீருபம்	பெண்ணுருவத்தை
ஆப-கில	அடைந்தான அல்லவா?
அநய:	மற்றொருவன்
எவரத்தைய	தன்னுடைய சமபோகத்தின்பொருட்டு
தமேவ	அவையே
பஜதே	அடைந்திருக்கிறான்;
*அநயோ:	இவ்விருபருடாகளுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லாம். சொன்னால்
தமிழம்	உங்களாற் சொல்லப்பட்ட வந்த விவனை

க௦அ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய மோகினிபபெண் ணுருவத்தை முன்ன மடைந்த னன், இன்னொருவன் அந்தப் பெண்ணுருவமானவனையே தனது சுக த்தின்பொருட்டுப் புணர்ந்து மகிழ்வடைந்தனன், இவ்விருவாசளிற் சிறந்தீவனிவனென்று இனிமையினையுடைய பண்டிதர்களான நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், உங்களாற் சிறந்தவனென்று சொல்லப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாதா மோகினியா புற்றானென்ற தரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணம் மோகினியுருவுற்றமையால்

முன்னொருகாலத்திற் றேவாகன் துருவாசமுனிவரது சாபத் தால் நரை திரை பிணி மூப்பாதிக்களை யடைந்தது மிகவுங் கஷ்டப்ப ட்டு கஷ்ட நிவிர்த்தியை யுததேசித்தது ஸாக்ஷாத ஸ்ரீகிருந்தவாசி யான பகவானையடைந்து அவரது சரணசரோருகங்களை வணங்கி ஸ்வாமின், தயாநிதே! நாங்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத்தால் வியற் கையழகையிழந்தவர்களாக விருக்கின்றோம், அதுமாதிரிமோ நோ யினாலும் வருத்தப்படுகிறோம், இத்தருணத்திற் பகைவர்களாகிய அசு ரர்களும் உபத்திரவிக்கின்றார்கள்; வலியற்ற நாங்களைச் செய்வோம்; தேவரீரைச் சரணமாக வடைந்தோம் என்று கூற்றார்கள் அதைக் கேட்ட பகவான் ஆலோசித்து இனி நீங்க ள்மிதமுண்டாலொழிய உங்களுக்கு அமரத்தவம் வித்திக்காது என்றுகூற, அவர்கள் அமிரத் தை எட்டி புண்டாக்குகிறதென்று கேட்சப் பாற்கடலில் உலகங்க ளிலுள்ள சிறந்த வோஷத்திகளையிட்டிக் கடைந்தால் மிமிதந் தோன்று மென்று கூறிப் பாற்கடலின்கரையையடைந்து அனந்தனைக்கொண்டு மந்தரமையைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை மததாக்கி சந்திரனை யம் மத்திற்குக் காம்பாக்கி வாசனைய அதைக் கடையுங் கயற்குக்கி கடை

விக்க வாரம்பித்தனா தேஃர்களால் தனியே அதனைக் கடைய முடியாமையினால், திருமா லசுராகளையுங் கூடச்சோதது நீங்களிரண்டு வருப்பினாகளுமாகக் கடைபுகள் என்று கூறவே, அசுராக ளொரு புறமுந் தேவாக ளொருபுறமுமாக்கக் கடைநதார்கள; கடைதலும் அக்கடலினின்றும் விஷமுதலியவைகள் தோன்றியானதற்குப் பின்பு கடைசியில் அமுதகுமபம் பிறக்க, அதனைக்கண்ட தேவர்களு மசுரர்களு மாரவாரஞ்சய்த சமயத்தில், அசுராகள் துராகிருதமாயமிர்தத் தை எதித்துக்கொண்டிது எங்களுக்கென்று கூறுதலும், இனி யென் செய்வோமென்று கவலையுற்ற தேவாகளை யாதரித்து நின்ற திருமால் அசுராகளை வஞ்சிக்கு மபொருட்டொரு பெண்ணுருவங் கொண்டனன். இதனை—

“செய்யமணிமேகலைசிலம்பொடுசிலம்ப
மையொழுது ாராகுழலின் ணடிசைமிழற்ற
வெய்ய பூலையாரெமொடுவெளவளை யெழிப்பு
பெய்யுமுகில ண்ணெ னொருபெண்ணுருவெடுத்தான்” என்று
பாகவதத்திலும்,

“ஆறலமிகையாற்சுதைக்குடதனீ யெடலவாளவுணாகைப்பற்றத்
தோற்றுமறுகிப்புத்தேளிரலநீ தங்குந்துயானோர்க்கி
காற்றுந் துளவநறுமபீரசக்கமஞ்சுறகொண்டலிணைவிழிக்குக்
கூற்றமபதைக்குமோகினியர்மவடிவமாங்குககொண்டனனால்” என்
று காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

“எமமாலிதுவந்துள தூயலமக்கேய்தென்றே
தமமாசையினுற்சுராதானவாதமமினமாறய்த்
தெமமானமுடன்பொரவுன்னலந்தீர்வுநோக்கி
அமமால்வினாவொருமோகினியாயினானே” என்று கந்த
புராணத்திலும் வருதலுக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் அந்த மோகினியான ஹரியைப் போகித்தானென்றது-
ஹரினே, அது அவ்வான் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ககக

தாத்தபீயம்.

ஹரி மோகினியானுன், அரன அமமோகினியைக்கூடிச சுகித் தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பெண்ணுருவத்தைக்காட்டிலும் பெண்ணுருவத்தைப்புணர்ந்து சுகித்த ஆணுருவஞ் சிறந்ததும் ஆண்பாலுருவத்திற்குப் பெண்பாலுருவமடங்கி நடத்தலும் உலகிற் கண்கூடாகவே காண்கின்ற நாம் பெண்ணுருவடைந்த திருமாலேக்காட்டிலும்அத்திருமலை மனைவியாகக்கொண்டு புணர்ந்த சிவபெருமானே யுயாந்தவராக இவ்விஷயத்திலறிகின்றோம். அதனா லிவ்விஷயத்திற ரூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானப் பொருளாகத்தள்ளி ஹரனைப் பிரதானப்பொருளாகக் கொண்டு, அரியையொழித்தது அரனது திருவடிகளிற் சரணம்.புருகின்றோம்; உயாந்ததை கைகொண்டு இழிந்ததை அப்பிரதான மாக்க லுலகத்தி லுயாந்தவாகளது வழக்கா தாலா லவ்வாறே செய்கின்றோம்.—எ-று. (அ)

சேஷாதிவஸூவமுமெநவநீதகேக

சுமெநாடிஹாதிவஸூய்யாம்பாஸாரிபுதனசு

கொவாநயொரயிகுதக புநவினுவபுலா

ஹதபுஸுவனாசசீலெயரோஸ்யாஸி||

முஷ்ணதிலல்லவகரேஹநவநீதமேக அநயோததாதிஸூதியாம்பா மாமிர் தந்தது கொவாநயோரதிகஇதயதுசிறதயவ்ரு ததாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:||

மொழிபேயரீப்பு.

மட்டார் கொனறை நழறோறு மருவு மிடையர் பாடிநளிற் [வன்
மட்டான் வெண்ணெய் தனையொருவன் கருதுமவன்போ லுறுமொரு
மட்டார் சுதித டமக்கெல்லாஞ் சிறந்த வமிர்த மெனுமொன்றை
மிட்டா னிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிசைஞ்சுதுமே.

ககஉ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

பதப்பொருள்.

ஏக:

வல்லவக்ரஜேற

நவரீதம்

முஷ்ணாதி

அநய:

ஸுதீயாம

தத

பரமாமிரதம்

ததாதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

வருததா:

அநுசிரதியா

ஸத்யம்

ப்ருவநது

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

இடையர் வீடுகளில்

வெண்ணெயை

அருடிகொண்டிருக்கிறான்,

இன்னொருவன்

பண்டிதர்களுக்கு

பிரசித்தமான

சிறந்த மோகூததை

கொடுத்திருக்கொண்டிருக்கிறான்,

இவ்விருவருள்

சிறந்தவன்

எவன்?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்

உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இந்த

சிறந்தவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இடையர்களது தழைகளிட்டுக்கட்டிய.வீட்டினுள்ளி
ந்த வெண்ணெய் (மொத்தகளைத்) திருடினான், இன்னொருவ
தன்னையடைந்த அடியவர்களுக்கு அழியாத அமிர்தத்தைக் கொடு
றான்; இவ்விருவர்களி லுயர்ந்தவரை பெரியவர்களே நீங்கள் கூ
றால், நாங்க ள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்கு
ன்றோம்.

வீதப்பு.

ஒருவன் கெண்ணெய் திருடினானென்றது-ஹரியை, அது அவ
வரி அவ்வண்ணம் திருடியிருத்தலால்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்தபோது பலராமனும மற்றைய
கோபாலச்சிறுவர்களும் உடன்வரவும் வராமலும சென்று கெண்ணெ
யைத் திருடினன இதனை—

“அற்பொருளிலென்னேறயமரர்கணந்தொழுதேத்த
உறுபசியொன்றினறியேயுலகடையவுண்டனையே
உண்டவாயசளவினாஹிறெண்ணெயுண்டவாய
வண்டுமூய்மாலையாய்மாடமோடுருட்டைத்தேத்” என்று சிலப்
பதிகாரத்திலும்,

“எதைபுகுந்தொளித்தமனையுறெண்ணெயெட்டாமற்
குந்தியுரனமீதேறிககல்லிநாற்குழிசியுடைத
தந்தவிராகையாலேநதியினிதருந்தியாகுகெயது
மைநதருக்குமிகவளித்தப்பூசைக்குமவழங்கினான்” என்று கூடர்
மபுராணத்திலும்,

“களவுசெய்மால்காணுமற்காளமாமனைகடோறுந்
தளவலர்நகையாரவைத்தவறிதனைத்தடவிமலகு
மனோரெயபாலெண்ணெயெல்லாமசோதைசேயகலனாத மெய்
யொளிவிழக்கவினைக்காட்டவுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான்”
என்று நாரதபாகவதத்திலும் கூறப்படுதலேக்கொண்டுணாக.

இன்னொருவன் மாறவமுதளித்துள்ளான் என்றது - ஹரனை,
அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமளித்திருத்தலால் ஹரன் ஞானஞ்சாரியனா
யெழுந்தருளி, பக்குவர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், நந்தி மார்க்கண்
டேயன் முதலியவர்களுக்கும் ஞானோபதேசத்தாற் பிறவியை யொழி
த்தருளி ஞானமிர்த்தத்தை யருளினான். இதனை—

“என்றும்பிறந்திறந்தாழாமேயாண்டுகாண்டான்
கன்றூல்விளவெறிந்தான்பிரமன்காண்பரிய

ககசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

குன்றதோததில்லையம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றார்குமுலினோதோனோக்கமாடாமோ” என்று திருவாசக
த்திலும்,

யவனதாதிடிருதோதாபெலவனாதி என்று சுருதியிலும்,
“மைந்தநீநமைவமுத்திமாசிலா-முநதுபூசனைமுயன்றதன்மையா
லந்தமில்லேதாராயுள்நிற்கியார் - தந்துநல்கினுமென்றசாற்றினான்”
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

“வழுததல்கேட்டலுமதிமுகிமுணிந்தவாசடைமேற்
குழைததைபந்தளிர்க்கொன்றைதாழ்குமுகன்வந்தாவி
யழிகருங்குடற்றுவனுணனுழையனுகிடாமென்று
தழைதசகாதலாற்றலையினமேற்றன்கரம்வைத்தான்” என்று
இலிங்கபுராணத்திலும்,

“அநுமறைசசிறுவவுருத்திரசமகஞ்செபித்திடலொழியளவிறந்த,
மருமலர்ப்பொகுட்டுப்பிரமந்தங்குறப மல்லலந்திருவொடுமபொலியா,
வுருகெழுதோற்றக்கணங்கடமபதியாயினி தினிலுறைந்தோளியெறி
க்கும, பொருவருஞானசகடாபபிழம்பாகு மெனதுழைப்பொருந்துதி
யென்றான்” என்று கூடாமபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

தாற்பரியம்.

ஹரி திருபெவன், ஹரன் தனனையடைந்தவர்களுக்கு அமிர்தங்
கொடுப்பவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

(திருபெவன் தாழ்ந்தவன்.) அவனிலும் கேவலமான பொருளைத்
திருடினவனையும், சிலாகனியமான பொருளைத் திருடினவனையுங்
கூறுங்கால், (சிறந்த திருடனைப் புகழுகிறார்கள். தாழ்ந்த திருடனைச்
இவன் சாமான்ய திருடனென்கிறார்கள்.) அவனிலும் இழிந்தசாதியா
ர்களது வீட்டிறசென்று சாமான்யமான வஸ்துவை திருடினவனை
உலகினர் சீ! இது ஒருபொருளாகத் திருடினானே இது ஒருபிழைப்
பா! அது கெட்டகேடு காலணுபோட்டால் வருது என்று ஸாமான்ய

ஜனங்களுக்குச் சொல்வதை நாம கேட்டிருக்கின்றோம் ஆதலால் கேவலம் இடையர்கள் துடிசைக்குணுழைந்து சாமானியமான வெண்ணையைத்திருடின ஹரியையும், திருடாக்களுள்ளேயும் மதிக்கப்படாத கேவலம் ஸாமானயசிருடனாக வெண்ணவேண்டியதாகின்றது.

உலகினிற் கொடையாளிகளைப் புகழாதவர்களில்லை கொடையாளிகளுள் ஏழ்மை சிறந்தபொருளுக்காக கொடுத்தவர்களை மிகவும் புகழுகிறார்கள் ஹரன் தன்னையடைந்தவர்களுக்கு அமிரதத்தையே-சாவா உபயோகம் அளித்திருக்கின்றான். ஆதலால் வனத்து புகழ்க்களவில்லை. இவ்வாறு நாவகன் கேவலம் இடையாருடிசையுட் புகுந்து வெண்ணை, திருடியபகோத்தியடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்திலப் பிரதானமானவனாக ஒதுக்கியிருந்தன்மையாற சிறப்படைந்த ஹரியையே சரணமாகவடைந்து துதிக்கின்றோம்.—எ-று (க)

வனக் கிவ்யாதிவ்விவகாஃ திவ்யஸிவ்வி
 ஃநெய்யா மஃ நிவ்விதகாஃ திவ்யஸிவ்வி
 கொவா மயோ ராஃ கஃ திவ்யஸிவ்வி
 ஸுக் திவ்யஸிவ்வி

ஏகப்ரயாதிவ்விஸகாமஇதிப்ரஸித்திமந்யோகமநிவ்விதகாமஇதிப்ரஸித்திமகோவாந்யோரதிவ்விதயதுசிநித்யவருததாஸஸதயமப்ருவந் துதமிமவயமாப்ரயாம் ||

மோழ்பேயர்ப்பு

மனனா நின்றச காமனென மருவுந் தீர்த்தி தனையொருவன்
 துன்னா நின்றான் மற்றொருவன் துகட ருலகி லுள்ளவர்கள்
 துன்னா நிகத காமனெனச் சொற்ற பெயரை யுற்றுள்ளான்
 இன்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தார் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக: ஒருவன் [கூடினவன்
 ஸகாம: காமத்தோடு கூடினவன் (மன்மதஜோடு)

ககசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

இதி
ப்ரவித்திம
ப்ரயாகிஹி
அநய.
நிஹதகாமம்
இதி
ப்ரவித்திம
அகமத
அநயோ.
அதிக:
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்ருத்தா:
ஸத்யம்
ப்ருவந்து
வயம்
தமிம்
ஆஸ்ரயாம:

என்று
ப்ரவித்தியை
அடைந்திருக்கின்றனல்லவா ?
இனனொருவன் [யுடையவன்
காமத்தைத்தள்ளினவன், அழித்த காமனை
என்று
ப்ரவித்தியை
அடைந்தான்,
இவர்களுகருள
அதிகமானவன
யாவன் ?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொன்னால்
நாங்கள்
உங்களாற்சொல்லப்பட்ட அந்தவிவையே
ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அழகுபொருந்திய ஸகாமனென்று (காமத்தோடுகூடிய வன் எனவும், மன்மதனோடு கூடியவன் எனவும்) பொருந்திய திரு நாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறான், இனனொருவன் நிஹிதகாமனென்று (காமம் இல்லாதவனென்று - மன்மதனை அழித்தவனென்று) சொல்லப்பட்ட திருநாமத்தைக்கொண்டவனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவர்களில் இவ்விஷயத்தி லெவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

வீதப்பு.

ஒருவன் ஸகாமனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறிருத்தலால். இதனை—

“முனிசினைத்தருக்களையாவுமுன்னையிற்பசுமையெய்தித்
தளிர்குழைத்தருமபுதோற்றப்பாடியதையறன்னைக்
களியொடுகண்ணோக்கியாசைநோய்கவற்றமாழாந
தளிபெறுவாயில்காணுன்பார்த்ததைருசுநாதான’ என்று கூர்ம்
புராணத்திலும்,

“ததையும்லாதாரண்ணலிவண்ணமயலுழந்துதளருமேல்வை, சிதையும்னத்திட்டுடையசெங்கமலமுகமலர செய்யவெய்யோன பு தையிருவின்னெழுகின்ற புகர்முகயானையினுரிவைப் டோவைபோத த, உதையகிரியெனுங்கடவுள நுதலகிழித்தவிழிமேபோலுதயஞ்செய் தான” என்றிராமாயணத்திலும்,

“இக்கொடுமொழிபுகனறெரியைமூடடியே

புக்குயிர்துறந்தனளபுலம்பியாங்கவள

அக்குறுசுடலேகீழாடிவாடினான்

[ஓம்,

மைக்கடன்மேனியனமாலினமூழ்கியே” என்று கந்தபுராணத்தி

பாபாராடு மதவீ, மொலாதுவா, ஸிபிசாதுரன் என்
று சிவரதயகண்டத்திலும,

“மெல்லெனமுல்லைமுரலாள்வியநடுதடுத்தகாலையாழ்

வல்லமாதவததனெயதிவாணெடுங்கண்மங்கையிவ்

வெல்லிளங்குழலிமாயனீன்றதோனறல்வேனி லஞ்

செல்வனின் மணாளனென்று தேர்ந்து தன்மைசெப்பினான்” என்று

பாசவதத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் நிவ்ரிதகாமனென்றது-ஹரீனே. அது அவ்வரனயெண்
ணமிநததலால் இதனை—

“மேனா கிலந்தரமெல்லியலா - வாணவருடன்னையளித்தொரு பால்

தானாகவிருத்தியதற்பரணை - நானாமயல்செய்வதுநன்றிதவே”

என்று கந்தபுராணத்திலும்,

“விட்டவெம்பகழிமுற்றும்வியத்தருவிமலன்மீது

பட்டலுஞ்சிறிதேவேளப்பார்த்தனன்பார்த்தலோடும்

ஹரிஹரதாரதம்மீயம்.

தா தீபி யம்.

தூரதப்யம்

ஊர்கொவிஞ்சா திராய வநு, வலிவிநெடூ,

வாழ்க! நான் தயவுசெய்து உங்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்கிறேன்.

கொவா நயொரூகஐத, நஹிஐ, ரூகா

[illegible]

ஏகோவீபாதிரவீசந்தரஸமதவிநேதரஸ தவநயோரவீந்தஸகஸோ
மஸிகிதரணேதர. கோவாச்யோரதிகஇதயநுசிந்தியங்குததாஸஸத
யமப் நவநதுதமிமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயரீட்டி.

பரிய கடவி ன்டுவுதையம் பண்ணு மதியும் பரிதியுமே
பெரிய விழிக ளாக்கொண்ட பிறங்கு மொருவன் பற்றொருவன்
அரிய மதியுஞ் சிகியமென வறையு நயனத் தொடுசிறந்தான
இருவர் தம்மிற் சிறந்தவன்பா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்போதுள்

ஏகம்

ஒருவன்

ரவிசந்திரஸுமத்ரி

சூரியசந்திராகௌன்னுஞ் சமான்மான

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ககசு

சேதராஃ	இருவிழிகளுள்ளவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான,
அந்யத்து	மற்றொருவனானால்
அரவிந்தஸகஸோமஸிகிதரிணேதர - சூரியன சந்திரன் அக்கினியெ	
	ன்னு மூன்று கண்களையுடையவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான ,
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	எவன
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	உங்களு லுயர்ந்தவனென்று கூறப்படுகிற
	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சூரியனென்றும் சந்திரனென்றும் பேர்பெற்றுள்ள இரண்டு கண்களையுடையவன். இன்னொருவன் சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மூன்று கண்களையுடையவன், அறிவுள்ளவர்களே இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனெனவென்று நீங்கள் சொன்னால் நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பரிதிமதியெனும் பேருற்ற விழிகள் இரண்டுள்ளனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறான இருவிழிகளை யுடையவான். இதனை—

“ மண்டலமபாதமாவானமேனியா

முண்டகனமுதலினோமொழியுறுப்பதாய்

பண்டநலவதனமாமபரிதிமாமதி

விண்டமுவிழி ஃ ளாவின்னவகுவேனியான் ” என்னும் ஸ்ரீ மா

பாரதத்தாலுணாக

இனனொருவன முச்சடர்க்கோயும் விழியாகவுடையானென்றது-
அரணே, அது அவ்வான அவலண்ணம முச்சடர்க்கோயும் மூன்றுகண்
களாகக்கொண்டிருத்தலால் இதனை—

“ இருசடாதமககாதாரமாகியவெமதுகஞ்சத்

திருவிழிபுதைத்தவாற்றாற்படைப்பாதிசெய்கைமாறி

உருகெழுதிமைநினையுறறதாலதற்குத்தீவு

மருமலாககுழலினும்மீமரபுளியியற்றலவேண்டும் என்றும்,

இருந்தவாறிருந்துபம்புமெண்ணிலாவயிருமவாடி

வருந்திடுமிடம்பைநோக்கிவளளலார்வந்தேநெற்றித

திருந்தழலவிழியைவல்லேநிறந்தனரிளமகாகள்

ஃருந்தயருழப்பவீனரோர்காண்பரோசிறிதுபோதும் ” என்றும்

வரும் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணாக

தாத்தபரியம்

இரண்டுகண்களுள்ள ஹரியைவிட மூன்றுகண்ணுள்ள ஹரணே
சிறந்தவன் எனபதாம்,

தாரதம்மியம்.

பிரபஞ்சத்தி லொளிப்பொருளாகவுள்ளவைகள் சூரிய சந்திர
அக்கினிகளேயாம் அவைகளில ஹரி சூரியனையும் சந்திரனையும்
இரண்டு கண்களாகக்கொண்டிருக்கின்றனன், ஹரன் சூரிய சந்திரர்
களுடனே அக்கினியையும் கண்ணாகக்கொண்டிருக்கின்றனன்; ஒன்
றைக் குறைவாகவிட்ட ஹரியிலும் சடர்களைத்தையும் கண்ணாகக்
கொண்டுள்ள ஹரனன்றோ இந்தவிஷயத்திற் சிறந்தவன் ஆதலால்
நாங்கள் முச்சடர்க்கோயும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டுள்ள ஹரணே
இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாக அறிந்து ஹரியை கண்கள் ல் விஷயத்

தில் தாழ்ந்தவனாக அகற்றி உயர்வான ஹரனைச் சரணாகதியாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் —எ-று. (கக)

மொவாடகக்ஷவிமஜ் பிவிலா திவெக
வூமெ பூவூஷாயிவ தி பாயகஜத பூராணி!
கொவாநயொராயிகஜத பூநஹிஜ பூவூகா
வூத பூஸூவஜதகஜிவயபிபூயாஜி!

கோபாலகதவமபிகமயவிபாதிசைகஸதவநயோவருஷாதிபதிநாயகஇத்யபாணி! கோவாநயோரதிகஇதயதுசினதியவ்ருததாஸஸதயமப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம. ||

மொழிபெயர்ப்பு

தனவ மொளிரு முலலைநிலந் தன்னிற் கோபாலகனாகி
உளவ னொருவன மற்றொருவன உயாந்த வீடப வதிபதியாய
மிளிரு மவறகு நாயகனு மேவி நினரு னினனவரில
எளிய ரல்லா தடைநீங்க ளிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:ச	ஒருவனானால்
கோபாலகத்வம்	கோபாலகததுவத்தை
அபிகமய	அடைந்து
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றான்,
அந்ய:து	இன்னொருவன் ஆனால்
வ்ருஷாதிபநாயக	இடபாதிபதிநாயகன்
இதி	என்று
அபாணி	சொல்லப்படுகின்றான் ;
அநயோ:	அவர்களுக்கும்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை

அதுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வ்ருததா:

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம் சொன்னால்

தமிழம்

அந்த விஷயை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்:

ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பவனென்று பிரவித்தியானவன், ஒரு வன் பசுக்களுக்குள் சிறந்த வாஷ்பங்களுக்கு அதிபதியாகிய மஹா வ்ருஷ்பததுக்கு அதிபதியென்று யாவருங்கூறுகின்றனா, இவ்விரு வாகளிற் சிறந்தவனினனொன்று அறிவிற்சிறந்த நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின் றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் கோபாலகத்துவமுடையவென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

“வேலிக்கோல்வெட்டிவினையாடுவில்லைற்றித

ஸீலிததழையைப்பிணையைப்பிணைத்துபிறகிட்டுக்

காலிப்பினபோவார்க்கோகோலகொண்டுவா

கடல்நிறவண்ணற்கோர்க்கோல்கொண்டுவா. என்றும்,

ஆநிராமேயக்கநீபோதியருமருந்தாவதறியாய்

கானகமெல்லாந்திரிந்துன்கரியதிருமேனரிவாடப்

பானையிற்பாலைப்பருகிப்பற்றுதாலொலலாஞ்சிரிப்பத

தேனிவினியபிரானேசெண்பகசூட்டவாராய்” என்றும் வரும்

நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

“குராமலர்முருகுவிம்மிக்குழவியமல்லன்முல்லை

விராய்மலர்த்துளவம்பூத்தமேதருதண்ணங்கானின்

மராமெனமருளுமேனிவள்ளலோடெழுந்துசெஞ்சூட்
டராவணைதுயின்றவண்ணலானிராமேயககலுற்றானு” என்று
சுகபாகவதத்திலும்,

ஆயுமொல்லாமகிழநந்தகோபனருட்கமலககண்ணையு மவனமு
ன்னோனும், சேயினையுநதமீருடனுங்கூடசெனறு சிறந்தவிளங்கன்று
கலாமேயமினெனருன, தூயயினஞ்சிறவருடனபாலினவண்ணன்
றுலங்கிடந்தகாயாமபூவண்ணனெயதி, வேயினிசையூதியெங்குங்கவ
ணிற்கலலைவீசியவனசொற்படியினமேயககுநாளில்” என்று நாரதபாக
வதத்திலுங் கூறப்படுதலைக்கொண்டுணர்க

ஒருவன வாஷாதிபனென்றது-ஹரீன, உது அவவரன அவவண்
ணமிருத்தலால்,

பெண்களுக்குப் புருடா தலைமையாவதைப்போல, பசுக்களுக்கு
ளெருதுகள் சிறந்தன, எருதுகளிறிசிறந்தது தாமஸுபமான வாஷபம்.

தாமவாஷபத்துக்கும் ஹரிகொண்ட வாஷபருபத்துக்கும் ஹர
னே தலைவன இதனை—

“ஒடிவிலாபூழிதோறெவ்வொன்றாகநல்
அடியொருமுனறிழந்தண்ணெல்லறம்
படிமிசையோரபதம்பாவும்பாலதாய
விடையுருத்தாவகுபுமெலிந்துநின்றதால்” என்று சுகபாகவத
த்திலும்,

“ஆறுலாஞ்சடையண்ணலைச்சோவனே
லீறிலாதென்றுமுற்றிடுவெனெனாத
தேறியேயறத்தெய்வதஞ்செங்குண
னேறதாயொருழிலுருக்கொண்டதே.

ராகுனதிடத்தினில்யாமெக்காலமும்
நீங்கலமிருந்தனமீயுமவந்துநம்
பாங்கரினடைந்தனைபரிவொழீர்தியாய்த்
தாங்குதியாரினுந்தலைமைபெற்றுளாய்” என்று கந்தபுராணத்
திலும் வருதலாலுணர்க.

இவ்விடபரூபமான தருமததெய்வம் ஒரு மஹாப்ரளயததிங்
எல்லாமொழிந்துபோவதைநோக்கி நாம் எவ்விடஞ்சென்றாற் பிழைக்
கலாமென்றாலோசித்ததுபிரளயததி லுழியாது நின்ற நடிக்கின்ற நட
ராஜனையடைவோமென எண்ணித் தாண்டவரூபியாக நிற்கின்ற ஹர
னையடைந்து வணங்கி எனனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று வேண்டிக்கொ
ண்டது. உடனே ஹரன அதனைத் தன்னடிமையாகக் கொணமாகக்
கொண்டான இதுவன்றியும் திருமாலும் விடையுருக்கெண்ணி சும
ந்தான் இதனை—“இடபமதாய்த் தாங்கினுன றிருமாலகாண சாழ
லோ” என்று திருவாசகத்தில வருதலாலுமுணாக

தாற்பியம்.

ஹரி பசுநாயகன, ஹரன வாஷாதிபதிநாயகன எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

கோபாலகனைக்காட்டிலும் இடபாதிபதிநாயகனை சிறந்தவனெ
ன்பது சொல்லாதேயமையும் நாம் பசுபாலகனை ஹரியை இவ்
விஷயத்தி லப்பிரதானமானவனாக ஒழித்தது இடபாதிபனாகிய ஹரனை
சிறந்தவனாக அறிந்து அம்மஹாபுருஷனைச் சரணாகதியாக அடைந்து
வணங்கின்றோம்—எ-று.

(க௨)

வனகொஹ ப்ரமாதாரக்ஷ நிபள நிஷிதம்

கெகலாவஸெஸரிவொ வவ்வக்ஷெந

கொவாநயொரயிகுத ப்ரமவிஜ்ஞபுரா

ஹத ப்ரவக்ஷேவயநிஸ்யாநி

வனோஹ்யகாததரதுத்தந்தெனந்மகந: கைலாஸஸைஸரிகளோ
கலுவர்த்ததேய! கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமி ம்வயமாஸ்ரயாம:॥

பொழிபெயர்ப்பு.

பன்னு மொருவன் பாற்கடலிற் படிந்தா னொருன் பகர்வேலை
மன்னுங் கோடி மதியங்கள் மருவிப் பூத்த நிலவென்னத்

துன்னுங் கைலை மலைமீதே சுடருஞ் சிகர மீதுற்றான்
இன்னா தம் ிற சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
அகாததரதக்ஷதள	மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில்
நிமக்நோஹி	மூழ்கினான்ல்லவா,
அநய:	இன்னொருவன்
கைலாஸஸைஸஸிகோ	கைலாயமலையின் சிகரத்தில்
வாதததேகலு	இருக்கின்றான்ல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவருகளுள்
அதிக:	சிறந்தன
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அதுசிறநிய	ஆலோசித்து
வந்ததா:	பெரியவர்கள்
சத்யம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லாம்.
தமிமம	அந்த விவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆச்சரியிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில் மூழ்கினான்ல்லவா, இன்னொருவன் கைலாயமலையின் சிகரத்திலிருக்கின்றான்ல்லவா? பெரியவர்களே இவர்களிருவருட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால்வினை நாங்களாச்சரியக்கின்றோம். ஆச்சரியத்தல்-அன்புபூண்டொழுகிநின்றல்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாற்கடலின் மூழ்கினென்றது - அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் முழுகியிருத்தலால். இதனை—

“ அழியும்பணிவெண்டி ரைபுரட்டிமாழிவயிறகிடங்கெழுந்து
கிழியெடுமால்வரை தளங்கிக்கீழ்வீழ்ந்திடலுந்தனிநின்று
சுழலும்பசும்பொற்கிரிமுதாதுசொறிந்தாங்கணிதினிளநறவம்
முழுஞ்ஞானவோன்மோட்டாமையுருவமெடுத்ததாங்கினால்”
என்று சுகபாகவதததும் வருதலாலுணர்க

“தெய்வமேருவினதென்புலததிருப்பெருஙகைலைத
தையல்பாகன்முததலைநெடுஞ்நப்பைப்பெருபாண
ஐயஞ்ஞமுண்டிருண்டகண்டத்தினனுறைவான்” என்ற உபதே
வாண்டததிலும்,

ஸ்ரீகௌவத்திபுஜாத்ஸ்ரீதாண்டியதாவரம்-
ஸ்ரீபதிபுஜாமெவெடுமெவெஸ்திரெயெடுசூதுவெவி
தம்! ஸ்ரீராஜநாசிவீஸ்ரீபுஸ்ரீகணபுரோதயம் - ஸ்ரீயொவி
ஹதொர்ஷ்நாடுஸ்திரீயாஜிசுவாஸுடந்தம்! என்று வாலாஸ்ய
மாறாத்மியத்திலும்,

கெலாவாடு, கடிவிலி, விழுதவிலை, கிடுகிடு, நத
பீண்டு, விலை, சீய, பா, நதி, சீ, நய, நதி, விலை, வெவி, தண்டி
விலை, வெவி, என்று அத்தியாத்தமராமாயணத்திலும், வருதலைக்கொ
ண்டு ஹான் கைலாஸஸிகரவாசி என்ற ணர்க

தர்த்பரியம்.

ஹரி கடலின் முழுகினான், ஹரன் மலைமீது இருந்தான் என்ப
தாம்.

தாரதம்மீயம்

கடல்கடைந்த நாளில் பாற்கடலின் முழுகிய ஹரியினும் ஸதா ஸ்ரீகைலாஸசிகரத்திலிருக்கும் ஹரன் சிறந்தவனேயாம் கீழே போவோளில், மேலே யிருப்பவன் சிறந்தவன் தானே? ஆதலால் நாங்கள் கடலிலழுந்திய ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி மலேயிது இருந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (கந)

வனகலுமெனென புழைவயாதிசரீரகிடு
ஹபுநபுலுமெனென புழைவயலுதிவணகிடு
கொவாநயொநபிகுதபுநாவினபுலா
லுதபுஸுவனுகிழைவயாசுயாதி

எகஸ்துறைய்யமுபயாதிசீரமாததோஹ்யந்யஸ்துறைய்யமுபயச்
சதிகண்டமாததோகோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழி பெயரீட்டி.

மன்னுந் கரிய நீலநிற மருவு மொருவ னுடன்முழுதூர்
தன்னுந் களத்தி னளவுமே தலங்குலே வன்னத்தை
மன்னுமாறு கொண் டொருவன் மகிபால் விளங்கி மன்னினான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தார் பெரியீ ரிமைஞ்சுதமே.

கஉஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பதப்போருள்.

ஏக:து
சரீரமாதரே
நைல்யம
உபயாதி
அநய:து
கண்டமாத்ரோ
நைல்யம
உபயசச:நி
அநயோ:
அநிக:
கோவா
இதி
அதுசிறதியா
வ்ருததா:
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனானால்
உடனமுமுமையும்
நீலவன்னததை
அடைநதிருக்கின்றான்,
மற்றொருவன்
கண்டததினமாத்ரமே
நீலவன்னததை
அடைநதிருக்கின்றான்;
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
எவன்?
இதனை
ஆலோசித்தது
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆசரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு

ஒருவன் சரீராதியநதம் நீலநிறமுடையவனாக விருக்கின்றான், இன்னொருவன் கழுத்தில்மாத்ரம நீலவன்னததை உடையவனாக விருக்கின்றான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவனோ அவனைப் பெரியோர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உடன்முமுமையும் நீலவன்னமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாக இருத்தலால். இதனை.

“பாயுரீரங்கந தன்னுள்பாமபணைப்பன் ளிகொண்ட
மாயனா திருநனமாபுமரக தவுருவுநதோளும்
துயதாமரைக்கண்களும் துவரி தழ்ப்பவளவாயும்
ஆயசோமுடியுநதேசமடியேராகககலலாமே” என்றும்,

“வருந திராமணி நீககங்கையினகரைமேலவதரியாசசிரமத்துள்
ளானை, கருங்கட லமுந நீவண்ணனையெண்ணிக கலியனவாயொலி
செயதபனுவல, வருஞ்செய்தவைவருணைமருதமவல்லாகளவானவருல
குடனமருவி, இருங்கடலுலகமாண் டிவெண்குடைக்கீழிமையவராகு
வாதாமே” என்றும்,

‘மரகதவுருவும்,’ ‘கருங்கடலவண்ணனை’ என்றும் காலாயிரப்பிர
பந்தரத்ததுள் வருதலைக்கொண்டனாக.

ஒருவன் களத்தினுமாததிரம் நீலவன்னமானவெண்ணை தரனை,
அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்தலால் இதனை —

“உமாஸகாயம் நீலகண்டம்” என்று மண்டலப் பிரமணோபநிஷத்
ததும,

“காலனைவீழ்ச்செற்றகழலடியாணடுமவருதன்
மேலவாயிருக்கப்பெற்றேனமேதகத்தோனறுகினற
கோலநெய்தநானமென்னுங்குளிரப்பாழிறகோயினமேய
நீலமவைத்ததனையகண்டநினை கருமானினைகிலேனே” என்று திரு
நெறித்தமிழேவத்ததும,

“நீலகண்டனேபோற்றியெண்குணங்களானிறைநத
மூலகாரணபோற்றிமுனிசிறுவனுக்கிரங்குங்
காலகாலனேபோற்றியினநெறம்முயாகாதத
வேலவார்குமூலபங்கனேபோற்றியென்றிசைத்தார்” என்று கா
ஞ்சிப்புராணத்ததும,

‘நீலமவைத்தகண்டனை’ என்றும், ‘நீலகண்டனை’ என்றும் பிற
விடங்களிலும் வருதலாலுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி முழுக்கறுப்பன், அரன் கழுத்தின்மாத்நிரங் கறுப்புநிற
முள்ளவன் என்பதாம்.

இவ்வுலகி லீனையருங் குறைந்த கருமையுடையவையே சிறந்தவனாகக் கருதுதலாலும், அரணிதத்திலுள்ள இங்கருமை இயற்கையின்மையாலும், லோகோபகாரமாகத் தோன்றியதாதலாலும், ஹரியின் கறப்பு லோகோபகாரமாகத் தோன்றிய தன்மையாலும், இவ்விஷயத்திற் றாத்தம்மிய மாயுங்கால் ஹரி தாழ்ந்து ஹான் உயர்ந்து நின்றலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக விட்டுப் பிரதானமான ஹானை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ.று.)

வனகலுஜாஷ்டிஹிஷீராயயாத்ஸீபு
 மெநூவிஹதிமந்தராதிதிலாஷ்டிசூத்ரி.
 கொவாநயொரியிகழ்சுநாநிஹுவுகா
 ஸ்தகுண்டாவணாதிரேவயசாமாநி.

ஏகஸ்ஸதாஷ்டப ஹிஜ்ரூபயா திஸ்ரீகரநயோபீபாததிநிதராமிதி
சாஷ்டமூாததி: கோவாநயோரதிகஇதயகுசிந்தியவருததாஸஸத்யம
ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்யாயா:॥

மொழிபெயரீட்டி

சீத வழுத மதியிலொளி சிறந்த முகத்தி லுறநகையான்
மாதா விளைக்கு பட்டமனை மருவ வொருவன் மன்னுவான்
ஏத மறமெண் மூததிகளை யிலங்க வொருவ நெய்தினை
ஈதிற் பெரியா தமைநீங்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதேம.

பதப்போநள்.

ஏக:
அவ்஁மகிஷி஁
சீககரம்
உபயாதி
அந்யுச
அவ்஁மூர்த்தி:

ஒருவன
எட்டுமனைவியனா
வினாவாக
அடைகின்றான்,
இன்னொருவனானால்
அஷ்டபூர்த்திகளை - என்வகையுடல்தனை

நிதராம்	மிகவும
விபாதி	பரிக்கினுன;
அநயோ?	இவருள
அதிக:	அதிகமானவன
கோவா	யாவன
இதி	எனற
அந்சிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா;	பெரியவாகள
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அநதவிவனை
வயம்	நாங்கள
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயக்கினேரேம.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஸதா எட்டுமனைவியரை வினாவாக அடைகின்றான், இன்னொருவன ஸதா உஷ்டமூர்த்திகளை யடைகின்றான், இவ்விருவருள் எவன் சிறந்தான் பெரியானகன சொல்லலாம நாங்களுநத மஹா புருஷனை ஆஸ்ரயக்கினேரேம.

விதிப்பு.

ஒருவன டமகிஷிகளை அடைகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவன் எட்டுமனைவியர்களை யுடையகுத்தல்.

எட்டுமனைவியராவார்.

உருங்குமணி, சத்தியபாமை, காளிகதி, மித்திரவிகதை, சத்தி, பத்தினா, இலக்கணை, தூபவதி என்பவர்களாம்

ஹரி உருகுமணியை மணந்தது.

கடலாடை நிலமாதைக் கைப்பற்றியாண்ட மன்னர் பலருளொருவனும் விதர்ப்பநாடாளும் வேந்தனாகிய வைதர்ப்பமன்னன் தன்னருந்தவத்தாலொருமகனையும் ஒருமகளையும் உடையவனாகி மகனுக்கு உருக்குமின்றும், மகனுக்கு உருக்குமணியென்றும் நாம்கரணஞ்

சூட்டிவளராததன் மூத்தவனாகிய உருக்குமி யுவராஜாவாகியிருந்தனன், இளையவளாகிய உருக்குணி மணப நுவமடைந்திருந்தனன்; மகளின் மணப நுவததைபுணராத மன்னன் கண்ணனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்குமாறு தானே தீர்மானித்தான் தனையுணராத வன் மகனுக்குமி தந்தையை வணங்கி, தந்தையே! இது தகுதியன்று இடையாசுவத்திலிருந்திசைக்குழுவாகிய கண்ணன் என்னினையாட்கேற்றவன்வன் என்றவகைக்கேற்ற மணவாளன் சேதிபனாகிய சிசுபாலனே என்று வற்புறுத்திக்கூறித் தந்தையின் சித்தையைக்கொத்து சிசுபாலனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான், இதுதையுணராத அவனினையுள்ள, கண்ணனையன்றிப் பிறரை மணம்புரியுங் கருத்திலலாதவனாதலால், ஒரு பாரபனமகளைத் துவரைக்கணுப்பினான். அவனொருசென்று கண்ணனைக்கண்டு ஸ்வஸ்திகூறிப் பின்னர் உருக்குமணியினப்பிராயத்தை புணரத்தினான் அதனையுணராத கண்ணனும் அலாயுதன் முதலியோருடன் தேடேறி விதாபப நோக்கிசென்றான் முன்னரே உருக்குமியி னேலையால் சிசுபாலனாகியாள் நகரிலவந்து நெருங்கியிருந்தாள் அப்பொழுது சைனியங்களுடன் கண்ணன் வருவதை யுணராத விதாபபன் மணங்காணிய வந்தானென்று கருதி உபசாரத்துடன் வெதிறோற்றனை பின்னாக் கண்ணனுங் காலம்பாரத்தவனாக விருந்தனன்.

பாரபனத்தூதன லெல்லாமறிந்த உருக்குமணி அலங்காரிக கப்பட்ட சீர்த்தினைய ஸ்தூதராகாதேவியி னையத்திறகுசென்று தூர்க்கையை வணங்கி, இமாசுத்தனமே! அடியேற்கு தேவகிரந்தனனே வரனாகவேண்டிம என்று பிரார்த்தித்துப் பூசைமுடித்துக் கோயிலுக்கு வெளியிலவந்து எங்குளான் கண்ணன் என்று பங்கய விழிகளைப் பரப்பினவளாக நின்றனன்.

மறையோன்முகத்தால் நடந்த முறைகளையுணராத கண்ணன் பரிவாரங்களுடன் அவள் நிற்குமிடத்தடைந்து தேரின்னிறும் இறங்கித் தன்மையால் வலினை எடுத்துத் தேரில் வைத்துக்கொண்டி தன்னககாரோக்கி இராமனுடன் நிரும்பினான். நிரும்பியகாலத்து வந்தெதிர்த்த

உருக்கியியாதியலா அஹமானப்படுத்தியோட்டித் துவவாயடைந்து
அவனை முதன்னைவாயாக மணமபுரிந்தகொண்டனை இதனை—

“சேற்றற்றாண புளரிசெம்முகநகைக்கும்

வீறுற்றதண்பிணைவிதாபபனம+ள்பைந்தேன

ஊறுற்றமெனமொழியுருக்குமணி+னை

மாற்றற்றொற்றிகிரியாயன+ண யாநதான’ எனபதால் உணாக

ஹரி சததிரியபாமையை மணந்தது

தவாபரயுச்சது, கண்ணனிந்த காலத்திருந திவவுலகாண்ட
மனனர்வகள்ளொருவனான சததிரிதது எனனுமேரரசன இருந்
தான் அவன பூர்புனமுாததியை உபாசித்தான் அவரவனெதிரிற்
றேன்றி நாராயணன பாபிலணிந்தள்ள நல்ல கவுததுவையோன்ற
தன்பையானதாயிதது மலீமநதமென்று பேருள்ளதுமான ஒருமணி
யையளித்தது மறைந்தனா, அதனை அவன காதிற்றரித்திருந்தான்.
அம்மணியினமீது தேரலாகொண்ட ஹரி அம்மனவனவையடைந்து
அம்மணியைக்கட்டான அதற்கவனநீ எனவளித்தாலும் நான
இதனை யளியெனென்றன பின்னர் கண்ணைதனை சேளாதுவிட்
டனன். ஒருநாளம்மணியை அச்சத்தித்திதவின தப்பியான பிரசே
னெனென்பவன வாங்கித் தரித்ததுகொண்டி கட்டில் வேட்டைகருசு
சென்றான், சென்றவிடத்தொரு சிங்கமனைக்கொன்று அம்மணியை
யபகரித்தது அச்சிங்கத்தை சாமவனெனனும் ஒருகரடி கொன்று
அம்மணியைத் தானபகரித்த தன குகைக்குட்சென்று தனமகளின்
றொட்டின்மீது விளையாடபாகசு கட்டியது

இவ்வியயங்களொன்றையு முணராத சததிரித்தது வேட்டைக்
குசுசென்ற பிரசேனனத்திருப் பிவராயையாலவனைக் கண்ணனை மணி
யாசையொரு கொன்றானென்று துற்றினான். அதனையுணர்ந்த கண்
னை காட்டிற் குசுசென்ற கரடியின வீட்டுக்குள் துழைந்து அக்கரடி
யுடன் ஒன்பதுதினம் வனபோப்புரிந்து அதனைவென்று மணியை யப
கரித்தது திரும்பவந்து சததிரித்திற்கு நடந்தவற்றைக்கூறி மணி
யையளித்தான். உடனே அவன் கண்ணென்செய்த காரியத்தல் மகிழ்

கநக

ஹரிஹரதாரதமாயம்

வடைநகு மணி நயபுட மானபெறற் ச தியபாமை யென்பகனையும்
அவனுக்கு அளித்தான கண்ணன் சகதியபாநாய இரண்டாவது
மனவியாத விவாதமுதகா லங்கீகரித்துக் காண்பிசமந்தகமணியை
அவனிடமே அளித்தான் இதனை—

“பிழைத்தனமென நமீவநா பரிழைத்தவபிழைப்புத்தர்ப்பான்
விழைத்ததும் னிபிழைத்தவனடையுணரிவோ
சுழைத்ததென்ன முசினாய சகதியபாநாநனை
மறைப்புபலன்னமேனிவள்ளலுக்குதவினோ’ எனனும சுகபா
கவதத்தாலுணர்க

ஹரி பாரிநினைப மணம புரிந்தது.

அருச்சுனனுடன் கண்ணன் ஒருகாலத்து யமுனைநதியின் கரையையேயுடையான், அமையா முதவெகாந பரிசு த நிழலிலோ மழையினையையாருத்தி நின்றான், அவனைக் கண்ட கண்ணன் காழுற்று அருச்சுனனையேகாண்டோ யாமான கேட்பித்தாநதற்கவள் யான பாறுபுத்திரி காவிரியென்று பேதளாவன் என்றான் பின்னரும் பார்த்துநின்றபிபிராயம் என்னை என்றான்; அதற்கவள் என்னபிபிராயம் கண்ணனுக்கு மனைவியாதலென்றான், உடனே அருச்சுனன் அவனைக் கண்ணனொடு சோதக த துவகாககனுப்பினான் கண்ணனும் அரீன மூன்றாவது மனைவியாக மணமபுரிந்துகொண்டான். இதனை—

“தெளிந்தவானொழுகங்கைசுதிருநதிரீமராகதி
வனாததமாதாதப பொனமலாபழையபரானு நறக
களங்கனி வண்ணத்தண்ணலகற்பக கெகாமுநதுபோல
விளங்குபாரிநிதிமனநலவிதியுரியியற்றினோ’ எனனும பா
கவதத்தாலுணர்க

கண்ணன் மித்திரவிறதையை மணம புரிந்தது.

கண்ணனுக் கதைமகளாக மிதிரவிறதை யென்பவனொருத்தி யிருந்தனர், அவன் கண்ணனையே விரும்பினான். இவன் தமை

பனுகிய அவருதிமன்னவ னிவ்ளேத துரியோதனனுக்குக் கொடுப்ப
நாகத தீர்மானிதது அவ்ளேபுமழைத்தனன். இதனைபுணர்ந்த கண்
ண்ணங்குச்சென்று துரியோதன னெ ஈரிலேயே அமமித்திர விரதை
யைப் பலாதகாபமாக கைப்பற்றினான் இதனைக்கண்ட துரியோத
னன் எதுவும் பேசாது போயவிட்டான் +ண்ணன்வ்ளேத தன் நகரிற்
கொண்டிவந்தது காலாவது மனைவியாக மணப்புகிச்சுன்னன் இதனை —

“மருவியிரத்தலாந்தமாலேவாளவசுதேவனறன்னே
டொருவயிறற்றித்தநங்கையிரத்தவளா ரிவணசீத
வியையெடுத்தெறிபூங்கோணத்தித நிரவிகதைதையம் [னறும்,
திருவயிறெழுருபாலவைத்த செட்டமலமேயவிழைதலசெயதான் எ
நடாக்கருமெழுதிட்டநாகுவேயனைமென்றோட்
படாக்களியிளமெனநொங்கைப்பவளாராயமயிலுளே
விடாக்களிச்சுருமபுண்ணோதைநலிநியினிறபுனைந்துகேட்டான்
கடாக்களிறழைப்பவருநாயமுந்நிசிரிமாலோன் என்றும்வருமபா
கவதசுசெயபுட்களாலுணாக

ஹரிதத்தியை மணந்தது.

கோசலநாட்டரசனுகிய கணசித்தென்பவன் தன் மகளாகிய சத்
தியை என்பவ்ளே தன்னால் விடப்படுகிற ஏழெழுவர்களைத் தழுவின
வர்களுக்குக் கொடுப்பதாய் பிரஸ்தாபித்தது ஏழுவிகடையையும் நிறு
த்தினான் இதனைக்கேட்ட வ்ளேனகம் மண்ணுளும் மன்னவா பெண்
ணையின் கொடுமையாலெயறுதேயுதவசுசென்றவகவீனர்களா
ளுகளைப்பொழுது கண்ணன் அருச்சுன்னனுடன் கோசல நாட்டை
யடைந்தது இடபங்களைத் தழுவினான் அதுகண்ட மன்னவன் சந்
தோஷத்தாடன் தன்மகளை யவனுக்களித்தனன். அவனும் அவ்ளே
ஐந்தாவதுமனைவியாக மணஞ்செய்தது அருச்சுன்னனுடன் திரும்பித்
துவரையை நோக்கிச் செல்லுவதற்குப் பொருமையிலெய்திப் போர்
புரிந்த மன்னவர்களை வென்று துவரையைடைந்தனன். இதனை —

“திலகவெண்கவிகைமன்னவனுவந்துசெஞ்சிலைவளங்கொள்பொ
ற்கோட்டு, மலைபகவீடிக்குமத்தமாலயானைமணிமருப்பொசித்தகார்

வண்ணம், கிலவிதழ்வுலிகமூட்டிவைத்தன்னவின்னகைச்செயயவாய்
க்கருங்கட்டி, கலவமாமஞ்ஞாருகடுகமஞ்சாயறகதிராமுலககன்னியைக்
கொடுத்தான்” எனறுநாக்கும் பாகவதசெய்யுளாலுணர்க.

ஹரி பத்தினாயை மணந்தது.

கேகயராஜனுக்கு மனைவியும் வசுதேவனுக்குத் தங்கையும் கண்
ணனுக்கதையும் ஆகிய சுதகோத்திரி யெனப்பவள் பெற்ற புத்திரியான
பத்தினா யெனப்பவள் பேதைப்பருவத்திலேயே கண்ணனை வரனாகக்
கருதினவளாக விருந்தனள். இவளப்பிராயத்தை யுணர்ந்த இவள்
தமையன் கண்ணனைத் தனது நகரத்திற்கழைப்பித்தது அவளையவனுக்
களித்தனள் கண்ணனும் பத்தினாயை ஆரூவது மனைவியாக மணந்
தனன் இதனை—

“தழலுமவெஞ்சினவாட்படைவசுதேவனறநகைதன்னெளிமுகிலவயிற்
கிழிபடநிவந்த தண்டலேவெலிககேகயராட்டினுக்கிறைவன்
எழில்வரையகலம்புணாசுதகோத்திரியின்றசெவ்வாயப்பசங்கிள்ளை [ல்
மழலையநதிஞ்சொற்பத்தினாபூவைவண்ணனமேற்காதல்கூர்ந்தனளா
என்றும்,

“பொன்னினரமராமுற்றப்புரிவளையலறமுநகோ

இன்னமுதனையசாயலெரிளமுலையினுளை

முன்னவனளித்தல்செய்தானமுழங்கழல்சானறதாகக்

கன்னியநதுளவுருகுகாராமுகிலவண்ணநகனே” எனும் பா
கவதச்செய்யுட்களாலுணர்க

ஹரி இலக்கணையை மணந்தது.

மத்திரநாட்டரசன் மகள் இலக்கணங்களை யுடைய இலக்கணை.
இவளை இவள் தந்தை தன்னுலமைக்கப்பட்ட லிலை வளைத்து மச்ச
யந்திரத்தை அடித்தவாடுகளுக்கு இவள் பனைவியாகத் தருந்தவளெ
ன்று மணமுறை யோலையை ஏவ்வொரு மன்னவர்களுக்கு மனுட
பிள்ளை. வந்த மன்னவர் கூட்டத்தான் எவனும் அநதவிலை வளைத்த
னில்லை; கண்ணனை வளைத்தான். அதனால் இலக்கணை யவனுக்கு

மாலையிட்டனன். அவளுடன் துவாரகையடைந்து அவளை ஏழாவது மனைவியாக மணந்தனன். இதனை—

“அளவிலவெங்காதற்பவவததளநெழுவமுநதலுற்ற
இளமயிலன்னசாயலிலககணைமனறலாற்றி
மூளையிளமுலலேமூரனமுருக்கிசமுநதநகய்ததான
தளையவிழநதடைநேதோககீற்றனியின்புதருநநதொலலோன்”

என்னும் பாகவதததாலுணாக

கண்ணன் சாம்பவதியை மணந்தது.

சத்தியபாமையின் சிறியதந்தையின் பொருட்டுச் சாமபவனிடம் போபுரிந்து மணியைப் பெற்றுக்கொண்டவுடனே அவன் சன்மக ளான சாம்பவதியையும் கண்ணனுக்கு மனைவியாகக் கொடுத்தனன். அவ ளையுந் துவாரகைக்கு கொண்டுவந்து எட்டாவது மனைவியாக மணந துகொண்டனன். இதனை—

“எண்கின்னேநதளித்தசாமபவதியெனும்மிலவசசெவ்வாய்
பண்கனிமழலைததிஞ்சொறட்டாருலைப்பவளவல்லி
கண்கவாமணியினோடுகாண்டகவிளங்கக்கொண்டு
மண்கவாகமலததாளபனமாகடலெனமீண்டான்” என்று

வரும் பாகவதசெய்யுளாலுணாக

ஒருவன் அஷ்டமூர்த்திகளை யடைந்தானென்றது ஹரினை அது அவ்வான் அவ்வண்ண மஷ்டமூர்த்தியாக விருத்தலால்

அஷ்டமூர்த்திசுளாவார்.

சருவன், பவன், பசுபதி, ராசானன், வீமன் உருத்திரன், மஹா தேவன், உக்கிரன் என்பவர்களாம்.

ஹரன் பிருதிலியைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாக நின்ற வவதரத்தச சருவன் என்றும், அப்புவைச சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்தப் பவன் என்றும், அக்கினியைச் சரீரமா கக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்தப் பசுபதி என்றும், வாயு வைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து ஈசானன்

கநஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

என்றும், ஆநாயத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவ தரத்து வீமன என்றும், சூரியனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து உருத்திரன் என்று, சுருத்திரனைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து மகாதேவன் என்றும், ஜீவனை அல்லது யஜுவாவைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து உக்கிரன் என்றும் பெயர்பெற்று நிற்கின்றனெனக் கேட்கப்படுதலால், ஹரன் எட்டுமாததிகளை யடைகின்றான் என்பது பெறப்பட்டது இதனை—

“ விரியப்படைப்பாயெனலோடுமவிழைந் துமலரோன்போற்றுவான்
மருவுமணஞ்சேரநகன்றுவிரிமண்ணினுநுவாஞ்சுநவனா
யிரதமன்னிததெண்ணீரினுநுவாயுறையுமெழிற்பவனாய்
உருவம்பொருந் திகக்கனலவடிவாயுறையுறையுறையு பகபதியாய்.
ஊரூயுலவையுநுவாகியெழியாதுறையீசானனாய்
ஆரூவொலியாய்வெரியுருவாயமாந் தேயுறையுமவீமனாய்
வீரூரொளிசேரந் திரவியுருமேவியுறையுமுருத்திரனாய்
மாறூத்திரைமூதாஹிமதியாயுறையுமாதேவனாய்
உரைத்தற்கரியவியமானனுநுவாயததோன்றமுக்கிரனாய்
விரித்தற்கூரியனாய்வேரூயவிளம்பலாகாததனிமுதலாயத
திருத்ததுமறிவாலறிபொருளே செழுஞ்சேவடிப்போதெனறலைமே
விருத்தியாளாவாயென்பபரவியிறஞ்சிப்படைக்கலுற்றனனாய் ”
என்று கூறப்படுகிற வாயுசங்கிதையாலுணரக்

தாற்பரியம்

ஹரி அஷ்டமகிஷிகளை யட்டாதவன், ஹரன் அஷ்டமாததங்களை அட்டாதவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யமான எட்டுப்பெண்களை ‘இஷ்ட அநிஷ்டங்களுடன் கைப்பற்றிய ஹரியினும் செறந்தஅஷ்டமாததங்களை யடைந்த ஹரன் சிறந்தவனென்னத் தடையென்ன? ஹரனுடைய அஷ்டமாததிகளை யன்றி உலகே இல்லை. ஆனால், வித்தத்தென்னையோ கூறுவது. ஆத

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கங்கு

லால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில தாழ்நடைத ஹரியை அபிரதான
மாகத்தள்ளிச் சிசோஷ்டனான ஹரனை ஆசரயிக்கின்றோம் (கரு)

எனகொருவருக்கு நான் உபாசனை

வெவ்வித ஸாதிபிரஸாங்கியை உபாசனை

கொவாநியோரயிகளுக்கு நான் உபாசனை

வருகின்றேன் உபாசனை உபாசனை

என்கொருவருக்கு நான் உபாசனை உபாசனை உபாசனை உபாசனை
மற்றதென்கருகாம. கொவாநியோரயிகளுக்கு நான் உபாசனை உபாசனை
பம்பருவருதுதமிழ்மமவயமாசரயாபு.

கொழிபெயர்ப்பு

கல்லாக கயவருள்ளென்க கருத்தயமுனை நீர்பெருகி
லுல்லா சததோ டெநிரந்தனி லுருண்டா னெருவ ஹருவருவன்
விலலா கங்கை தனைத்தரித்து விளங்கா நின்ற னிரவிரிவிழுக
கிலலா தமமை யிவ்வெனன விதைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

என:

அநுதிரும

யமுனாஜெனகேஷ்ட

லுடதி

அநய:து

ஸிரஸா

மஹதிம

கங்காம

ததாதி

அநயோ:

அநிக:

கோவா

ஒருவன்

எப்பொழுதும்

யமுனாஜெனகேஷ்டக்குகளில்

புரளுகின்றான்,

இனெருவருவான்

தலையினுலே

பெரிதான

கங்கையை

தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்;

இவ்விருவருக்குள்

சிறுதவன்

எவன்?

இதி	இதனை
அதுசிரதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரவாகமான யமுனையாற்றுநீரிலே விழுந்து புரளுகின்றான், மற்ருருவன் மகத்தான கங்கையை யணிந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவருக்குட்சிறந்தவனை இன்னவென்று பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால் நாங்களுந் தமஹாபுருஷனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதாபு.

ஒருவன் யமுனையாற்று நீர்ப்பெருக்கிற புரளுகின்றவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் புரளுதலால் இதனை—

“மாயனைமன்னுவடமதுமைந்தனைத்

தூயபெருநீயமுனை ததுறைவனை” என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

“அளக்குமண்ணுலகருந்திவெண்ணெயுணவாயர்பாடிவளாசெங்களுன்தொலைபுகைமால்களிறு போலநின்ற தனி துளையவெய்யெழு வாளரா, வளைநதுவால்கொடுநெடுமபண்டவியினவள்ளனமேனியை மறைக்குபு, முளைத்தநாணமதிமருட்டுமவாலெயிறுமூழ்குறுமபடிகடித்ததால்” என்று பாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் கங்கையைத் தலையிற் றரித்திருக்கின்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் தரித்திருத்தலால்.

முன்னொருகாலத்தி லுமாதேவியுள் சங்கரனும் ஒருவிதான நீழலிலிருந்து அன்யோனனிய ஸல்லாடாலாபங்களாற் குதூகலிக்கின்ற சமயத்தி லம்பிகை தன் கணவனிருவிழிகளையும் பொத்தினாள்; அத

ஞல் உலகமிருளுடைதலையுணர்ந்த உமாகார்த்தன நெற்றி ககண்ணைத் திறந்து உலக மொளியுடையதாக வியற்றினன். பின்னா நாணமுற்ற நாராயணி நாமென செயதோமென மூடியவத்தங்களை விராவி லெடுத்தனன். உடனே அக்கரங்குளினினறம் பதது நீர்த்துளிகள் கீழே சிறந்தின, அவை ஆதித பிரவாகமாய உலகனைததையும் மூடின; இதனா கட்டமடைந்த தேவர்கள் பிறையணி மவுலிப பெருந்தகை யையடைந்து, பிரவாகத்தை யகற்றவேண்டிமென்று பிரார்த்தித்தார் கள். ஈசனவார்களின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அப்பிரவாக கங்கை யைத் தன் சடையிலணிந்துகொண்டனன் இதனை—

“மலைமகளையொருபாகமவைத்தலுமேமற்றொருததி
சலமுகத்தாலவனசடையிற்பாயுதுவென்னேடி
சலமுகத்தாலவனசடையிற்பாயுதுவென்றதணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேபுகப்பாயுதுவெருங்கேடாஞ்சாழலோ” எனறுதமிழ்
வெண்தொலைபாடல்

சரஸ்வதிவெள்ளை-மடியாட்கு சூதாக்காட்டாயஜெலேஹுக்!
ஜபாயாம்பொழி வெவகவரிநுஷலாநஜெவ்விநி-வக! என்று
ஸகாநதபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டிணாக

தர்பரியம்.

ஹரி யமுனையாற்றின் முழுதினன், ஹரன் கங்கையைத் தலை யிலணிந்தான் என்பதாம்.

தூரதம்மீயம்.

கவகையினும் யமுனை தாழ்ந்ததாதலால், பிரவாகமான யமுனை நீர்ப்புகிநது புரளுபவனைவிட, கவகையைத் தலையிலே வைத்திருப்பவன் இந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனே. ஆதலால், இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை நடுகை எப்பிரதானமானவனென்று ஒதுக்கி இவ்விஷயத்திற் பிரதானமடைந்த ஹரினை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (கசு)

வனகலு^வவண^{டு}வலந^{நி}டியா^{தி}கட^டா

3-ந^{து} ஸுவண-பிரிதா வரோசகரா^யமே!

கோவாநயொராயிகஹத ஸுநஹிந ஸுபுலா

ஹத ஸுஸுவஹுசரீரோய ரோஸுயாரீ||

ஏகஸ்ஸுவர்ணவஸநநித தாதிகட்யாமநயஸஸுவர்ணகிரிசாபம
தாக்கராக்ரோகோவாநயோரதிக இதயநுசீந தியவ்ருத தாஸஸதயம்ப்ரு
வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு

பொன்னை யுருக்கிச சாயததடிததப் பொருதது மியலப தாகுமிஃ
தென்ன விசைக்கும் பீதவுடை யிடையனெருவ னெழி லொருவன்
பொன்னின் மலையை வில்லாகப பொருததக்கரத்திற் பிடித்துள்ளான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
கட்யாம்	அரையில
ஸுஹர்ணவஸநம	பொன்னயமான வஸ திரததை
நிததாதி	தரிக்கின்றான்,
அந்ய:	மற்றொருவன
கராக்ரோ	கை நுனியில்
ஸுவர்ணகிரிசாபம்	பொன்மலையாகிய வில்லை
அதாத்	பிடித்தான்,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்;

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பீதாமபரததை இடையிலணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பொன்மலையை வில்லாகக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் ஈறந்தவனைப் பெரியவாகாள நீலாகூற்றினால், நாங்கள் உங்களால் உணமையாக உணாககப்பட்ட மஹாபுருளைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பீதவாடையைத் தரித்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணத் தரித்திருத்தலால் இதனை —

வீதாபவரொஹ்யுக்ஷம் என்றுணாக்கும் அமரகோசத்தாலும்,

“சூதாம்பரஞ்செயலென்றுசனன்சொல்லவ

மீதாமபரிசென்றுணாமாவலியீந்தவப்ப

பாதாமபுயம்பாருயாவானிற்பரந்தவந்தாட்

பீதாமபரமல்கியபேரொளிரவாழிவாழி” என்ற பூமஹாபாகவத்தாலும் உணாக.

ஒருவன் கைதுனியாற் பொன்மலையான வில்லினைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் என்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பிடித்திருத்தலால் இதனை —

“திருநெடுமாலிந்திரனயன்வாறோதிருக்கடைக்காவலினெருக்கிப் பெருமுடிமோதியுகுமணிமுன்றிறபிறங்கியபெருமபற்றப்புலியூர்ச் செருநெடுமேருவில்லினமுப்புரந்தீவிரித்தசிறற்றமபலக்கூத்த கருவடிகுழைக்காதமலசெங்கமலமலர்முகங்கலந்ததென்கருத்தே” என்று திருவிசைப்பாவிலும்,

“பொன்மலை வில்லி” என்று பாகவத்தும்.

“பரிந்துதற்பதங்குறுகின்பழையதீவினைபோ

லெரிந்துமுப்புரம்பொடிபடவிறந்திடாதுயிர்கொண்

டிருந்தவப்பெருங்கொடியனாயெம்பிரான்கண்டு
பொருந்திபொறசிலைவாகுகின்னசிலீழுகமபூட்டி” என்று கூவ
புராணத்திலும் வருதலைக் கொண்கணாக

தாத்தம்மியம்

ஹரி பொன்னுடையுடையவன, ஹரன பொன்னுடையாகிய வில்
விளையுடையவன என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கொஞ்சம் பொன்னினாலாகிய வேராதையை இடையிலணிக
தவனைக்காட்டிலும், பெரிய பொன்னுடையக கைதுனியிற பிடித்திரு
க்கின்றவன பொன்னினவிஷயத்திற சிறந்தவனென்பது ஸபஷ்டம்.
“இதனெல்லையோசனையோ ரிலக்கமாகு மிதற்கு நடுபொறபிறங்
கல்” என்று பாரதத்தும், மௌனபுராண வனஹரிஜீ என்று
அமரத்திலும் கேட்கப்படுதலால், மகாமேருமலை பொன்னுருவமான
மலையென்று கேட்கப்படுகின்றது இதனால் ஒருபெரியபொன்னவஸ்தி
ரத்தைவிட, மிகவும் பெரிய பொன்னுடைய ஒருவனிடத்திலிருந்தால்
வளை பொன்னின விஷயத்திலெவனதான இழிததுக்கூறுவான் இவ்
விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை குறைந்த பொன்னுடையவனாக
கருதி அபிரதானமாகி மிகுந்த பொன்னுடைய ஹரினை
நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம் (கௌ)

வனகொடியுள்ள விலைவாசிணவிசுரோது
செருவியசுருவரவாஹநவசுருஷிஷி
கொவாநயொருபிகுததுநலிசுருவரவா
ஹரிஷி வுநவணசுருஷிஷிஷிஷிஷி

ஏகோததௌஸிரவியபர்ஹிணபிஞ்சமாதரமந்யோமபூரவரவாகந
புத்தரஞஷ்டி: : கோவாநயொருபிகுததுநலிசுருவரவா
புருவந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபேயிப்பு.

எம்மா தென்னக கண்டவாக ளிசைசுகு மயிலின றேகை தனைத்
தமமோ தலையின மீதணிநது தயங்கு மொருவன றவிரொருவன
அம்பா மயிலை வாகனமா வடைநத மகனமே ஸ்ராவியியான
இமமா னவருட் சிறந்தவனயா ளிசைத்தாற பெரிந் றிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஸிரவி	தலையில
பர்ஹிணபிஞ்சுமாதரம	மயிலினொருதோகையையே
ததென	தரித்தான,
அநய:	இவ்வுருநவன
மபூரவரவாஹந	சிறந்த மயிலை வாகனமாகவுடைய
புதரதருஷ்டி	பிள்ளைய ளரிடத்திற பாராட்டி யுள்ளவன்;
அநயோ,	இவ்வுருவருள
அநிக.	சிறந்தவன
கோவா	யாவன
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம
•தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம;	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன தன றலையி லொரு மயிலிறகை வைத்திருக்கின்றான்,
இன்னொருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகி
ழ்கின்றான்; இவ்வுருவருக்குட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால் நாங்க
ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மயிலிறகைத் தரித்தானென்றது-அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ண மணிநிறுத்தலால் இடையாகள முன்காலத்திற் சிறோ பூவுண்ணமாக மயிறறழையை மணிவது வழக்கம் ஹரியுங் கண்ணாவதா ரத்தி லவ்வண்ணமணிநதனன் இதனை—

“சிந்துரப்பொடிகொண்டுசென்னியப்பித்திருநாமிட்டங்கோ ரிலையநதனால, அந் தரமின்றி ததன்னெறிபங்கியை யழகியநேத்திரத தாலணிந்து, இந் திரனபோ லவருமாயப்பிள்ளை யெதிராநின்றங்கிவளை யிழுவெலெனச, சந்நியிலநின்ற கணடாநங்கை தனதுகிலொசுரிவ னைகழலகின்றதே” என்றும்,

“சாலபபன்னிபாபின்னேதழைக்காவனிகிழ்” என்றும் நாலாயி ரப்பிரபந்தத்தும்,

“தழைதவழ்ந்தபூநதாதவிழநாழிருங்கூந்தற

குழைதவழந்தகட்டேவகிபச்சிளங்குழவி

இழைதவழாதபேரொளிககதிராமின்னெனவிமைப்ப

மழைதவழந்தெனமருந் டைத்தவழாதனன்மனேன” என்று பாகவதத்தும்,

“பரிபுரங்குளபாதிரிசைக்கதினைக்காட்டப்பசுமபொன்னினாடை யுடைகிகழ்த்துயய, தரளவுடமொடுதாமந் திவளக்காநிறையங்கியருண டலமலையப் பீலிப்பின்னல், சிரரிசையிறக்கவிஹறவேகேசூரங்கடரண்கு புயமிசையின்னழிலைக்காட்டல், கரமிசையின்னயிரமணி க்கடகமின்ன க்கந்தாப்பன்னைக்கழைக்கொந் திருனால” என்று ஸ்ரீநாரதபாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொ ண்டிருக்கின்றனென்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பா ர்த்துக்கொண்டிருத்தலால். இதனை—

“என்காரும்புனக்குறவாதமக்குறவெனவண்ணுகியெனல்காததுத் தன்காருஞ்சைவலமுமனையகுழல்வள்ளிதனந்தழுவுகோவை

வெண்காட்டனறிருமகனை மயிலோனையமராசிறைவிதித்தலோக
கண்காணப்பரவினாதம் பிறவியெனும்பெருஞ்சிறையைக் கடப்பர்
தாமே” என்று திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும்,

“அறிவிரண்டுமாயவலங்கறிவிறழுந்நீதரா

செறிவசனறயாககைசெருத்தேருகைப்போ

னுறுவலியினவையமுடற்றதகருந்த

வெறுழ்மிருந்தாராநாதேகாட்டிப்பபாகனைபோலும்

எழிறகலவயஞ்ஞையினிதுகைத்தானோபோலும்” என்று த

ணிகைப்புராணத்தும் வருதலைக்கொண்ட, ஹரன மகன் மயிலவாகன
னென்றுணாக

தாந்பியம்

ஹரி ஒருமயிலிறகைத் தலையிலணிகதி நககினுன, ஹரன மகன
ஒருமயிலேயே வாகனமாக உடையவருக இருக்கினுன என்பதாம்.

தாதம்மியம்.

ஒருமயிறீலியைத் தலையினிது வைத்துக் கொண்டிருப்பவ
னிலும் அநேக தோகைகளையுடைய மயிலினை வாகனமாகவுடைய
பிள்ளையைப்பாதங் மகிழ்வவன் சிறந்தவனெயாம் ஹரி, மயிலிறை
கைத்தலையிற றித்திருக்கினுன, ஹரன மகன் அமமயிலேயே வாக
னமாகச் செய்திருக்கினுன ஒதுப்பாருளைத் தலையிற சுமப்பவனை
யும் அதேபொருளை வாகனமாக்கினவையுங் கருதினும், வாகனமா
க்கொண்டவனை சிறந்தவருக்கினுன இசைவை மயிலிறகைத்
தலையிற பூஷணமாக வணிகத் ஹரியையும், மயிலினை வாகனமாக
வுடைய பிள்ளையினை புடைய ஹரனையும் சேதுநகி ஆராயுகால்,
மயிறீலியைச் சேனாபூஷணமாகக்கொண்ட ஹரி தாழ்ந்தவனும்,
தனமகனுக்கோ மயிலை வாகனமாகச்செய்து அதனைப்பார்த்து மகி
ழுகிற ஹரன சிறந்தவனும் ஆகினாராகள், ஆதலால் நாககள் இவ்
வீஷயத்திற ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவொதுக்கி இவ்
வீஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சிறந்தபொருளாகக்கொண்டு
அவ்வனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

(கசு)

கசஅ

ஹரிஹர தாரதம்மியம்.

வனகொடிபாதிஹஜிகளவூஹரதூதகேக
 கீதஸ்ஸம்ஸுயஸஹணாநீணிரதஹாரம்
 கொவாநயொருடிகளகூழிவீணுவூலா
 ஸுயஸுயவதூதகீதம்யஸுயாபிம்

வகோததாதிஹரதிகளஸதபரதநமேகமந்யஸ்ஸஹஸஸுப
 ணாணரதாரதாமகோலாநயொருதிகஇதயதூசிரதயவருததாஸ்ஸத
 யமபருதததரிமமவயமாஸரயாமம்

மொழிபெயர்ப்பு

நீலம பூதத கொனகொளிகொணரிமல மணியை யெழினமாபங்
 கோலம பூபப கணிந்தொருவன குலவா நின்றன மறநொருவன்
 ஆலம பூதத மணிசசேட வார னிகரு ளகிலத்தி
 லேலுரு தீரகி பர யயாவ னிரதததாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதிப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
மாபப	மாபில
ஏகம	ஒரு
கொளஸ்துபரதம்	கொளஸ்துபமெனணு மணியை
ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அந்ய:	மறநொருவன்
ஸஹஸ்ரபணாமணிரதநஹாரம்-ஆயிரம் பணாமணிகளை யுடைய அரதன்	

வாரததை

ததாதி	தரிக்கின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து

வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இடனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆசிரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியவர்கள் ஒருவன் ஒரு கௌஸ்தபமணியை மாபில தரித்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் ஆயிரம் பணைணிகளுடைய ரத ஆரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான், இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் எந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக வாடகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் ஒரு கௌஸ்தபமணியைத் தரித்திருக்கின்றான் என் றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கௌஸ்தபமணியைத் தரித்திருத்தலால் இதனை—

கௌஸ்தபமணிகளிலே உட்கொண்டிருக்கிறவன்!

சீரீவீகவஸ்தீரோநுபாராயணஉரோமதி! என்று ஸ்ரீமகா பாரதத்திலும்,

“வெருவுமாலமுமபிறையுமவெவவிடையவற்கீந்து

தருவுமேவறுளதகைகளுஞ்சதமகதகருளி

மருவுதொலபெருவளங்களுமேவறுறவழங்கித்

திருவுமாரமுமணிந்தனைத்தொழுததி” என்று கம்பராமாயணத் திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் ஆயிரம்பணைணிகளையுடைய ஆதனவாரத்தைத் தரித் திருக்கின்றான் எனறது - ஹரினை, அது ஹரன் அவ்வாறு தரித்திரு த்தலால் இதனை—

“கணமவிரிகுடுமிச்செம்மணிக்கவைநாக

கறையணற்கட்செவிப்பருவாய்ப்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கடுக

சேஷபுறாரததைததரிதத ஹரண சிறந்தவனென்று நியாயமுதததால்
அரியப்படுகின்றன, ஆதலால் இவ்விஷயத்தில தாமதவடைத ஹரி
யை நாகுதன் அபபிரதான வஸதுராக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹரனாகிய
மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் (கங)

வணக்கரெனயுதவாமிஹவாஹேந்

சிவபுஷ்யதவஹைவ்யஸுபாங்கவாலாது

கொவாசியொராசுகஹதநாஹ்நிவ்யுபா

வஸ்துஸுபாஹைசீரீவ்யஸுபாஹ்யா

ஏத கரேணதருதாபிஹபாருசஜய மகபஸுததததபுறாவியர்வ
ஸருதாமகபாலாது! டோவாதயோபிரதிகபநிசுபிபருதசாஸுத
யமபருவததுதரிமமவயமாஸரயாம

மொழிபெயர்ப்பு.

சீரார பாஞ்ச சன்னியபபோ நிலவி யிலங்கு சபகததைச்
சீரார கரத்தி லிஞ்ஞான்று சோதநா நெருவன் சீரோருவன்
ஆரார் மாபிற் பிரமாதலையனேக மணிநது நிறகின்றன
ஏரா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்ததற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கோண	கையினாலே
இஹ	இப்பொழுது
பாஞ்சஜநயம்	பாஞ்சஜனயத்தை
தருதவாந	தரித்தான்,
அரயது	இன்னொருவனாலே
பஹு	*அநேகமான
விஸ்வஸருஜாம்	பிரமர்களுடைய
கபாலாந்	மண்டையோடுகளை
ததத	தரித்தான்,

கருட

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அநயோ

இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்

சிறந்தவன

கோவா

யாவன?

இதி

இதனை

வ்ருத்தா

பெரியவர்கள்

அந்சிந்தியா

ஆலோசித்து

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்

தமிழம்

அந்த இவனை

உயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இப்பொழுது பாஞ்சஜனனியத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், இன்னொருவன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில சிறந்தவனிடெனன்று பெரிய வராகிய நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் எந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் பாஞ்சஜனியத்தைத் தரித்திருக்கின்றனென்றது-ஹரியை, அது அப்பாஞ்சஜனியத்தை யாவரி தரித்திருத்தலால்

அதுவும் கழிந்த துவாபரபுகத்தின் கடைசியிலாதலால், இப்பொழுது என்று சமீபகாலம் குறித்துரைக்கப்பட்டது ஹரி தனது கண்ணு வதாரத்தில் அவநதிநாட்டிலிருந்த சாந்திபமுனிவனிடத்து வேதாக மாதிகளைக் கற்றுணாந்து தவகுரவனை வணங்கி அடியேன நாமமாட்டுக்கற்ற கல்விக்குத் தக்கனை யென்னையென்று கேட்டதற்கு அம் முனி தனது மனைவியுட னாலோசித்துக் கண்ண! எமக்கு நீயருளும் தக்கனை கடலாட்டி விறந்த எமமகனை அழைத் தெமக்கு கொடுத்தல் என்றான். உடனே ஹரி கடற்கரையைடைந்து வருணனை யழை

த்து என் குரவன மகனைக் கொன்றவன யாவனென்று கேட்டனன். அதற்கவ்வுருணன் யானறியேன், இக்கடவுள் வாழும் பாஞ்சஜனாக விருக்கலாம் எனறனை பின்னா கண்ணைக் கட்டிவிருந்த பாஞ்சஜனைத் தேடிக்கண்டு அந்நேரே போய்ப் பார்த்து அவன் மாலைப்பிளந்து அவன் வயிறற்க்குளிருந்த பாஞ்சஜனையெனினும் சங்கந்தையெடுத்து அண்டயிர ஊதினன் உடனே எமன குருமகனை அளித்தனன் அளித்தவனைக் குருவினிடங் கொடுத்தது தன்னிடத்திற்குச் சென்றனன் இதனை—

“வஞ்சமபடைத்தர நிகெணடினாவேலையுடு

துஞ்சநிறல்வாளவுணன்றனைசூழ்ந்தபுறநி

நெஞ்சம்பிளந்தநிலவுக்கதிாச்சங்குகொண்டான்

கஞ்சங்கருக்குங்கருனைத்தடங்கண்ணைமாதோ” என்று சங்கவதத்தும்,

“பரவையினெய்திப்பஞ்சசனனைச்செற்றகன்றபாரின

மருதிறவுதைத்தகோமான்மற்றவனவயிறறைப்போழ்தே

யிரவிய்னவிகொண்டோங்குபாஞ்சசனனியததையேரா

கரதலமபற்றியண்டங்கலங்கிடவுகினால” என்று நாரத பாகவதத்தும் வருசலாலுணாக

ஒருவன அநேக பிரமாகளுடைய மண்டையோடுகளைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது— ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவாறணந்திருத்தலால்.

ஹரன் பிரமாதிகளிற்கும் பிரளயங்களாகிய மஹா பிரளயங்களில் ஒவ்வொரு பிரமாகளையும் சுட்டெரித்து அவர்களின் மண்டையோடுகளைத் தரித்திருக்கின்றான் இதனை—

“ஒள்ளொளிப்பிரமசிரசினுங்கணையான்மகேச்சுரனுலப்பினாமரும்
எள்ளருந்தேவாதானவாயாருமிறப்பவோகணத்தினிலெரித்துத்
தள்ளரும்பிரமர்தலையொடென்பணிந்துசங்கரிகண்டுகண்களிப்ப
வள்ளிலைச்சூலவேறிரித்தினிதினன்தநடம்புரிந்திடுவான்” என்று
கூர்மபுராணத்தும்,

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

தமிழ்பர்யம்

புறரி பாளுசுஜனனியமெனறும் ஒரு சயநகரத்த தரித்தரி நககி
னருன, புறர அசீநகரிந மபாலவநீர தரித்தரிநககினருனென்
பதம்

தூததீயீயீ

5. ந.பா.கு.ச.அ.ந.னியமெனனும் சங்கடிகாட்டினைபுடைய ஹரி
யையவிட, அங்கே பிரயாசனம் எனப்படையோடுகளைபுடைய ஹரன்சிற
ந்ததானேயாம். ஆதலால் விவரித்தபரிசிறஞ்சுவருடைய ஹரியை அப்பி
ரதானம் கவொதுங்கி பிரதானமான ஹரினை காங்களை அடைந்து ஆஸ்
ரயிக்கின்றோம் (20)

வனகொவ்யுஜெஷ்டாகாராமிதஜேதாவெணநாடி
ஜிமந் பூவெயெஷ்டாகாராமிதயிகடாடஹாவஸ்டி
கொவாநயொரயுகிஜதபுந ஹிந் புவபுலா
ஸதபுந் புவந் பதஜீபவயஜோந்யாஜீப

எகோவருஜேஷ்டாகுருதேமிரு துவேணுநாதமாயோலயேஷ்டாகு
ருதேவிகட, ட்டஹாஸம் கோவாநயோரநிசஇக்ய நசிந்நியவ நுததாஸ
ஸத்தியமப்ருவந துதமிமமவ்யமாஸ்ரயாம்: ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

குரவகு மடிகொள் சுரபிபுறங் குடிக்க டோறுகு செனறெப்தி
யிரங்கு தொனியார் சீங்குழை யிசைததா னெருவ னினனெருவ
னரங்கு மியலை புலகடைய வட்ட காசம புரிகின்ற
னிரங்கு மிபலிற் சிற்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதமே.

பதப்பொருள்.

ஏகம்	ஒருவன
வாஜேஷு	மாட்டுக்கொட்டாய்களில்-தொழுவுகளில்
மருது	மிருதுபான
வேணு	சூங்குந் குழலாலாகிய
நாசம்	நாசையை
குருதே	செய்கின்றான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
லயேஷு	பிரளயநாலத்தில
விக்ரட்டாஹஸம்	பயங்கரமான அட்டகாசத்தை
குருதே	செய்கின்றான்,
அநயோ	இவ்விருவருள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தாம்	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவதது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாட்டிக்கொட்டில்களில் மெல்லிய வேயங்குழலிசையைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் சங்கரகாலத்தில் அட்டகாசம் செய்கின்றான், இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் இவனென்று விவேகிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் எந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

கடு அ

ஹரிஹரதாரதமமியம்

அயம்

ஏகம்

பகூந்நிர:

வாஹந:

இதி

ப்ரதித:

அந்ய்து

மஹோக்ஷவரவாஹந:

இதி

அபிக்ய

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

வருததா:

அதுசிந்தியா

ஸதயம்

ப்ருவநது

தமிமம

வயம்

ஆஸ்ரயாமம்

பதப்போந்.

இநத

ஒருவன

கருடனை

வாஹனமாகவுடையவன

என்று

பிரசுத்தியடைந்தவன,

ஈட

இன்னொருவனான

சிறந்ததும் சிவோஷ்டமமானதுமான வருஷ

பததை வாஹனமாகவுடையவன

என்று

பிரசுத்தியடைந்தவன;

இவ்விருவருக்குள்

அதிகமானவன

யாவன?

இதனை

பெரியவாகள

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கருடனை வாகனமாகவுடையவனென்று கீர்த்திபெற்றவன், இன்னொருவன் சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன்; இவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளான நீங்கள் கூற்றால், நாங்கள் உங்களால் சிறந்தவனென்று கூறப்பட்ட மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

நிதப்பு

ஒருவன் பகீர்ந்திரவாகனன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வாறு
கருடனை வாகனமாகக் கொண்டிருந்தமையால் இதனை—

காசிபன் எனனும் முனியின மனைவியா பலரில் ஒருத்தியான
விதுதையென்பவள பெற்ற மகனான கருடன் திருமாலோடுபோர்ப்புரி
ந்து திருமாலால் வெல்லப்படாது போனபோத்து, கபடமாகக் கருட
னைப்பார்த்தது உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேனென்
று கூறியதனைக் கேட்ட கருடன் கல்கென்று நகைத்து நாராயண
ன் என்னை வெல்லாமலே எனக்கு வரமளிக்கவந்தாய் இதுமொரு வே
டிக்கைதான் என்று கூறி உனக்கு வேண்டுமானாலுமென்னைக்கேள் வர
ந்தருகின்றேனென என்றனன் உடனே ஹரி கருடனைப்பார்த்து நீ என
க்கு வாகனமாக இருக்கவேண்டுமென்று வரங் கேட்டனன். அதற்
கவன் சமமதித்தனன் அதனா லரிக்குக் கருடன் வாகனமாயினன்.
இதன் விரிவை புராணேதிகாசாதிகளிலுணர்க.

“கருமுகிரமணாக்காபீர்த்துநீ

புருசுடரிருபுறத்தேநதியேடலிழ்

திருவொடுமபொலியவொசமபொற்குனறினமேல்

வருவபோற்கலுழனமேலவநதுதோன்றினான்” என்னுங் கம்ப

ராமாயணத்தாலும்,

“விட்டிலன்றுருவனமூசசவிமுத்தவம்புரிதலானே

முட்டியதுமககுமாங்கேகமூசசநாங்காததுமென்றா

மட்டறவேதமேனிவரிசசிறைப்புள்ளின்மேற்றிக்

கெட்டிரல்லுருவக்காந்தியெறிதரவேகினானால்” என்னும் பா

கவதத்தாலும்,

“குழல்கோவலாமடப்பாவையும்மண்மகளும்திருவும்

நிழல்போல்வனர்கண்டிநிற்குங்கொல்லீனாங்கொல்தண்ணந்துழாய்

அழல்போலடுஞ்சக்கரதண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்

தழல்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே” என்று

மோழ்பேயர்ப்பு

வள்ளவ குலவு கடல்புடைக்கும் வையத துற்ற வுயிர்களைப்போற்
கொள்ளும யோனி சன்னென்னக குலவு மொருவன கூறொருவன்
துள்ளும் பிறவி யிலலாதத தூயோ னாகித் துலங்கினுன
எள்ளி விவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

எகஸது

யோநிஜ்;

இதி

ப்ரவிர்த்திம

வ்ரஜதி

அநய:து

அஜாத

இதி

ஸாவஜகதபிரவிர்த்திம

வ்ரஜதி

அநயோ?

அதிக?

கோவா

இதி

அதுசிந்தியா

வ்ருத்தா:

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம?

ஒருவனானால்

யோனியிற்பிறப்பவன

என்று

பிரகயாதியை

அடைகிறான்,

இன்னொருவனோவென்றால்

பிறப்பிலலாதவன

என்று

எல்லா வுலகங்களிலும் பிரவிர்த்தியை

அடைகிறான்;

இவர்களுக்குள்

சிறந்தவன

எவன்?

இதனை

ஆலோசித்தது

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம் சொன்னால்

அந்த விஷை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் என்றும் யோனியில் பிறப்பவனாகக் கீர்த்தியடைகின்
ருன், இன்னொருவன் யோனியில் பிறவாதவனென்று கீர்த்தியுடைதி

ன்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனை அறிவுடையவர்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால் நாங்களுந் மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் யோனியிற்பிறப்பவனென்றது - ஹரியை, அது ஹரி யோனிவாயப்பாட்டுப் பிறத்தலால்

அதாவது கோசலையின் யோனியில் பிறந்தவ னிராமன், தேவ கியின் யோனியில் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன், றோணுகையின் யோனியிற்பிறந்தவன் பரசுராமன், அதுகுடியையின் யோனியிற் பிறந்தவன் கபிலன் என்று ஹரியின் பிறப்புக்காகும் புராணவேதாநிகளாலறிக. இதனை—

“மண்மிசையோநிகளதோற்றுமபிறந்தெங்ஙனமாதவனை
கண்ணுறநிற்கிலுங் காண்கிலலாவல்கோகளெல்லாம்
அண்ணலிராமாநுசனவந்ததோன்றியவப்பொழுதே
நண்ணருஞ்ஞாலநதலைகொண்டுநாரணநகாயினரோ என்றும்,
வண்ணமாடங்களுமுநிருக்கோட்டியூர்
கண்ணனேசுவன்நமபிபிறந்தநாள
எண்ணெயசுண்ணமெதொதிர்வாவிட [ததும்,
கண்ணன்முற்றங்கலந்தளறியிறநே” என்றும் நாலாயிரப்பிரபந்த

“ஒருபதலுலகெல்லாமுதரத்ததுட்பொதிந
தருமறைக்குணாதருமவனையஞ்சனக்
கருமுகிறகொழுந்தெழிலகாட்டுஞ்சோதியைத
கிருவுறப்பயந்தனடிநங்கொள்கோசலை” என்று இராமாயணத்
தும்,

ஜயதஜயதகெடுவொடுவகீழ்நீயொயா

ஜயதஜயதகெடுவொடுவகீழ்நீயொயா

ஜயதஜயதகெடுவொடுவகீழ்நீயொயா

ஜயதஜயதகெடுவொடுவகீழ்நீயொயா ॥ என்று

முத்தமாஸிலும் கேட்கப்படுதலாலுணர்ச்சு.

ஒருவன் யோனிவாயப்பட்டுப் பிறவாதவனென்றது - ஹரினே,
அது ஹரன யோனிவாயப்பட்டு பிறவாமையால் இதனை—

ஐஹ்வாஸுமெடு வெவக்னீஜாலீக - வமெஹ்வெவஸுஜீ
ஐஜிமுஜீலீக வஸகஜெவாஜிதீய - வஸவாஸஷஜிஹாஜீசு
தாஜரொஜிமொஜிடுகொபய - என்று சுருதியிலும்,

“வைச்சபொருணமக்கக் குமெனெறண்ணிநமச்சிவாய
வசசமொழிந்தேனணிதிலலையமபலததாடுகின்ற
பிசசன்பிறப்பிலிபோநநதியுநதியின்மேலணைதத
கசசினழுகுக்கண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டுகாண்டதென்னே”
என்று திரவிடசுருதியிலும்,

“எல்லார்பிறப்புமியறபாவலாதரு
சொலலாறெளிந்தேருசோணை - னில்லிற
பிறந்தகதையுருகேனேமபேருலகிலவாழ்ந்துண
முறந்தகதையுருகேடடிஸேம’ என்று குகநமசிவாயயோகி வெ
ண்பாவிலும் கேட்கப்படுதலைக்கொண்டும் உணராக

தூத்ப்யம்.

ஹரி யோனிவாயில் பிறபடவன, ஹரன யோனிவாயில் பிறவா
தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

இவ்வுலகத்திற பலதரம் நிலைமாறி வருடவனைவிட ஒரோத்தியாக
இருப்பவனைச் சிறப்பாக மதிக்கின்றார்கள ஹரி பலமாதாக்களின்
யோனிசம்பந்தமாகப் பிறந்திருத்தல பாகவத முதலிய மஹா நூல்க
ளிலும், அவவரியி னண்பாவாககியநகளிலும் கேட்கப்படுதலால், ஹரி
பிறப்புள்ளவனென்று பிரசித்திபெற்றவன். ஹரனோ நிலைமாறுததன்
மையனாகி மிருத்துஞ்சயனென்று யதாரதத நாமமடைந்து சுருதியாதி
களாலும், ஆன்பர் வாக்கியங்களாலும் பிறவியற்றவனென்று பிரசித்தி
யடைந்திருக்கின்றனன். இவ்விஷயத்தி லிவ்விருவர்களில் ஹரன்
உயர்ந்தவனும் ஹரி தாழ்ந்தவனும் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குத

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கசுநு

லால், நாங்கன் பிறப்பினால் தாழ்வடைந்த ஹரியை, பிறப்பில்லாதவனாகிய ஹரனைவிட தாழ்ந்தவனென்றறிந்து அப்பிரதானமாக அகற்றி இவ்விஷயத்திற்சிறப்படைந்த ஹரனை அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

என்கொஹ்நுருவெந்நெடுநிபுரன்
 ஸ்ரீநிபுராவெந்நெடுநிபுரன்
 கொவாந்யொருநிபுரன்
 ஸ்ரீநிபுராவெந்நெடுநிபுரன்

ஏகோஹ்யலாகலரிபத்தஇநிபர நிததி ஸ்தவநயோபபூவபவபாச விமுத்திதக்ஷா. கோவாநயோநிகஇதயநசிரதிபருததாஸஸதயம பருவநதுதமிமமயமாஸரயாம॥

மோழ்பெயர்ப்பு

அறைபுக கடனீர் வைப்பினிடை யதறவா ரொருவ னுயாகுடிற் கறையிற கட்டுண டானென்ன கருது மொருவன கருவினிடை உறையும் பந்த வியலபதனை யொழிப்பா னாகி யொளிரகினரான் இறைவ னிவரி லிவனென்ன விசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்

ஏக:	ஒருவன
உலாகலரிபத்த:	உரலில கட்டிப்போடப்பட்டவன்
இதி	என்று
ப்ரவரிததிமணி	ப்ரவரிததி யடைந்தானல்லவா,
அநய.து.	இன்னொருவனானால்
பவபாசவிமுத்திதக்ஷா:	ஸம்ஸாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறதில் சமர்த்
	தனனவனாக
பபூவ	ஆனான்
விபாதி	ப்ரகாசிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கககக

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கோவா

எவன்?

இதி

இதனை

அதுசிறதியா

ஆலோசித்து

வ்ருத்தா:

பெரியவர்கள்

ஸசயம

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்

தமிமம

உங்களா லுயாந்தவனென்று கூறப்படுகிற

அந்த இவனை

வயம

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

போழ்ப்பு

ஒருவன் உரலிற் கட்டப்பட்டவனென்று பிரசித்தி யடைந்தவன
ல்லவா, இன்னொருவன் சமுசாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறவனாக ஆனான்;
இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனென றுள்ளவனை இவனென்று அறிவு
டைய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சர
ணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் உரலில் கட்டப்பட்டானென்றது-ஹரியை, அது அவ்
வரி அவவண்ணங் கட்டுண்டமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையா குடிலில் வளர்ந்த வஞ்ஞா
ன்று ஒருதினம் தனது மாதாவான அசோதையின் மடியிலிருந்து பா
லுண்டான். அப்பொழுது சமையற்கொட்டிலிற பாற்றாழி பொங்
கிப் பால் நெருப்பில் விழுந்த நாற்றமறிந்து அசோதை பால்கொடுப்
பதைவிட்டுப் பானெருப்பை யவிக்கசென்றான் உடனே தனக்குப்
பால்கொடாமற் சென்றன ளன்னையென்னுங் கோபத்தா லெதிரிற்
கடைதற்கு வைத்திருந்த தயிர்த தாழியைக் காலாலுருட்டி யுடைத்
துவிட்டு, வேறொரு குடிலுள் துழைந்து அங்கொரு கல்லுரலாக
கவிழ்த்து அதன்மீதேறி யுயரத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த உறியிலிரு
ந்த கலசத்தைப் பொத்தலாக்கி அதனிலிருந்த வெண்ணெயை யெடு

த்து இரண்டு ஷக்களிலும் வைத்துத் தின்றுகொண்டிருந்து, பூனை களுக்குவ கொடுத்ததன் இத்ற்குள் பாலுடுப்பின் நெருப்பை அளவு படுத்தித் திருமபிய வசோதை தயிசதாழி யுடைந்ருத்தலைககண்டு இது கண்ணன்செய்த வேலையேயன்றி வேறிலையேயன்ற கருதித் தேடி யறைகருள் நிற்பவனது சிறு குறும்பைககண்டு கோபங்கொ ண்டு, உன்னைத் திருடனென்று அயற்குடிவகளிலுள்ள இடைச்சிகள் கூறியதை மெய்யல்லவென்று கருத்தேனை, நீ திருடனென்பதை இன்று அறிந்தேன, இனி யுன்னை விடமாட்டேன், திருட்டுச்சிறுவா, இவகுவா இவகுவா எனற துரத்திப்பிடித்தது ஒரு உரலினைக்கவிழ்த்த தன்நடுவிற்கும் இவனிடுப்பிற்குமாக ஒரு தாமபினை இட்டுக்கட்டி உரலோடு நகருமாறு வைத்ததன் இதுதனை—

“ஆரிவையாகளமிக்கநகைக்கவசோதைநஙகை
யாயாமனைத்தாமபெல்லாமுடிந்தொன்றாகுகி
கரியவனைக்கட்டுதலுமபோதாதாகிக
கைசலித்துமெய்வெயாவுசாரியக்கண்டு
வரையினமாயோகிகட்குமறைநாலுக்கும்*
வானவர்க்குமவாசவாக்குமலரினவந்த
பிரமணுக்குமகப்படாப்பெரியோன்றாய்க்கை
தாம்பிளலுலுக்கலத்திற்பிணிபடிண்டானால்” என்று பாகவ
தத்தில் வருதலைக்கொண்டிருக்க

ஒருவன் சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்திப்பதில் பிரசித்தியடைந்தவனென்றது - ஹமனை, அது அவ்வரன் அவவண்ண மனோகாகளின் சமுசாரபந்தத்தை நிவிர்த்தித்தமையால்

ஸ்ரீகைலாசத்திலே வடவாலநிழலிலே ஞானசாரியனாக வீற்றிருந்து ஜனகன் முதலிய வனேகர்களின பந்தங்களை நிவிர்த்தித்த பாமாசாரியனென்றும், இன்னும் டந்தநிவர்த்தியையடைய விரும்பின பக்குவர்களனைவரும் அவ்வரையே சரணமாக வடையவேண்டுமென்றும் வேதாகமாத் தூல்கள கோஷிக்கின்றன. இதனை—

[illegible]

ஸகாவொயரிஷா நீர்ஸாபவஸ்தித் என்று எஜாபேத சம்பந்த
மான சுக்ரகஸ்யோபநிஷதம் பிரதிபாதித்தலாலும்,

“கருவினைப்பாசககடலகடந்தவாகளளை மௌளவேதூரந்து,
னடியிணையிரண்மடையுமாறாடநகே நநுளசெயவா யநுளசெயா
தொழிவாய, கெடுநிலைமாடதநிர விநுகிழிநகநிலையினககலகிலசாலே
கமபுடைகிடநிலங்குமாவணவீதிபபுங்ணங்கோயிலகொண்டாயே”
என்று திருவிசைப்பாலிலும், மறநிடங்கரிலும் வருதலைக்கொண்
டுணாக.

தாத்தியம்

ஹரி உரலிற கடடுண்டான, ஹான ஆனமகோடிகளின் பந்தங்
களை அவிழக்கினருன னெபதாம

தாத்தியம்

பாசபந்த முடையவினைவிடத தானும் பாசபந்தமின்றிப் பிறர்க்
கும் பாசபந்தமொழிப்பவனை மிகவுஞ் சிறந்தவனென்பது சொல்லா
மேயநமந்தவிலகம் இதனால் பாசபந்தத்தாற்றும்வடைந்த ஹரியை
அப்பிரதானமாகத்தனளி இவ்விஷயத்தி லுயாவடைந்த மஹாபுருஷ
னாகிய ஹரனை நாவகளசரணமாக அடைந்த வணங்குகின்றோம் ( )

வனகலநிதெ ஸாவஸ்திதெகாஜமதா
கிமஸுந்கிதெவஸ்திதெகாஜமதா
கொவாநயெநாயிகதெநுநுநுநுநு
வஸ்திதெவஸ்திதெகாஜமதா

ஏகஸ்தவநிதயோஸ்பரதிதேதாஜகதயாமந்யஸ்துநிதயஇதிசர்ரு
திலோகவதிதிதே கோவாநயோரதிகஇதயதுசிகதிதயவருததாஸஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமவயமாஸரயாம.

மொழிபெயர்ப்பு.

தண்ணங் கமல உணம்புடைக்கும் தரணி தன்னி லனிததியன
நண்ணு பொருவன் மற்றொருவன் நடலை யில்லா நித்தியன
மண்ணும் வேதா கமங்களுமே மாறா துணாக்கு மாண்புற்றான்
எண்ணு யிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாத் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து

ஒருவனானால்

அறிதய:

அறித்தியன

இதி

என்று

ஜகதயம

லோகத்திலே

நன்னாகப் பிரசித்தி அடைந்தவன்,

அநயஸ்து

இன்னொருவனோடுவென்றால்

நிதய

நித்தியன

இகி

என்று

சுருதிச

சுருதிகளிலும்

லோகச

லோகத்திலும்

ப்ரவித்தி

கூத்தி

அஸதி

இருக்கின்றது,

அநயோ:

இவ்விருவருக்குள்

அதிக

சிறந்தவன்

சோவா

எவன்?

இதி

இதனை

அநுசரிந்தியா

ஆலோசித்து

வ்ருத்தா

பெரியவர்கள்

ஸதயம

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்

தமிமம

அந்த விவனை

வயம

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் அறித்தியனென்று லோகத்திலே நன்னாகப் பிரவித்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் நித்தியன் என்று நன்னாகப் பிரவித்தியடைந்தவன்; இவ்விருவரும் சிறந்தவனை அறிவுடைய நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த முகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

வீதப்பு

ஒருவன் அரித்தியனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அரித்திய த்துவத்தை யடைதலால்

ஹரி இராமன் கிருஷ்ணன்முதலிய அவதாரங்களை அடைந்திருந்து இறந்தனன என்று கேட்கப்படுதலால், அரித்தியன ஆயினான், நிலையற்றவனாயன்றே அரித்தியனென்று கூறுவது நூல்

ஹரி கிருஷ்ணவதாரமடைந்தது துவாரகையிலிருந்து கடைசியில் சரமனென்னும் வேடனொருவன் விட்ட அம்பினால் கிருஷ்ணரூபத்தினின்றும் அரித்தியமடைந்தானென்றும், இறந்த கண்ணனுடைய சரீரத்தைப் பார்த்தனமுதலியவர்கள் தீயிலிட்டுச் சுட்டனரென்றும், அவனுடன் அவன் மனைவியரான உருக்மணியாதியர் உடன்கட்டையேறினார்களென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், இராமனாகப் பிறந்த ஞான்று சரீரத்தை சரயுநதி நீரில் மூழ்கவிட்டவவுடலினின்றும் அரித்தியமடைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அரித்தியமானவனென்று அறியப்படுகின்றான். இதனை—

“மேதகுபுகழுடைவிதாபனபாவையே
ஆதிநன்மடந்தையரமுலினமூழ்கமற்
றேதமினமடந்தையாராமீறிலா
நாதன்மெய்யொடுதழனண்ணிராரோ” என்று பாகவத்ததும்,

“துன்னியவானவர் துயரகீகருவான
மன்னியவுலகினிற் பிறந்தமாயையைத்
தன்னிகரிலாது வசசரயுநீத்துத்தனை
பின்னவர்தம்முடன்பெயாத்தமேவினான்” என்று இராமாயணத்தி லிராமன் தன்னுடம்பைச் சரயுநதிலமிழ்த்தி வேறுடம்படைந்தானென்றும் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி, அரித்திய இயல்பினனென்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் நித்தியனாகவிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அச்சமாறாதிருத்தலால். மிருத்துஞ்சயன் என்று ஹரன் பெயரடைந்திருத்தலும் அழியாமையினாலன்றே. இதனை—

ஏகஸதுபார்த்தரதவாஜி கருதோபசாரஸ்தவந்யஸதுபார்த்தஸம
பரணுதபரபாவஃ|கோவாநயோரதிகஇதயதுசிநதியவ்ருத்தாஸஸத்ய
ம்ப்ருவநதுதமிமவயமாஸரயாமஃ||

மோழ்பெயர்ப்பு

குநதி மகாரிற் பாரததனறோக குதிகைக் குபசா ரகனாகி
யிந்த வுலகி ஹறுமொருவ னினன மொருவ னி வலிசையன்
பந்த வமரிற் றுதிபுரியும் பானமை யுடையா னினனவரில [மே.
ஏந்த வியலபோன சிறந்தவனென் றிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுது

பதப்போருள்

ஏகஸது	ஒரு ானாவ
பாரததரதவாஜி கருதோ பசாரஃ	அருச்சுனன நேரிற் கட்டப்பட்ட குதினா கலினபொருட்டு செய்யப்படுகின்ற உப சாரத்தினையுடையன்,
அநயஸது	இன்னொருவனாவ
பாரததசமர ப்ரணுதப் பாவஃ	அருச்சுனனோடே யுத்தத்தி லவனால் துதி கடப்பட்ட மஹாத்மியமுடையவன் ;
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தன
கோவா	என
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அருச்சுனன் நேர்க்குதிகைகளுக் குபசாரம் செய்யுமவ
னாக வுள்ளவன், இன்னொருவன் அந்த அருச்சுனனோடு செய்த யுத்த

த்தில் அந்த அருச்சுனனில் துதிககப்பட்ட பிரதாபமுடையவன் ; இவாக ளிருவரில் சிறந்தவன் இவனென்று பெரியவாகளே நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

வீதப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுடைய தோக்குதிகளை உபசரிப்பவனென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

பாரதயுத்த நடந்தகாலத்தி லருச்சுனனுக்குச் சாரதியாக இருந்து தேரோட்டின காலத்துக் குதிரையலிழ்த்தது நீருட்டல் முதலிய காரியங்களை ஹரி செய்தானென்று பாரதாதிகளாற் பிரவீததம் இதனை—

“ தலமாமகஞ்ந்திடநிகரானதடங்கண்

இலமாறுகொளிநுதோள்வலியுடைவளள லுணாப்பக

குலமாமணியனையான்வினாதோநின்றெதிராகுதியா

வலமானதுரங்கங்களை உள்வாவிச்செகிழா என்றும்,

குலனைப்பரிமளமேவியகுளிரவாரிபருக்கிப்

பவளத்தையாவாயாரிருபுதங்கைவிளக்கித்

தவளக்கிரியொருநாலெனமேனமேலொளிதருபே

ரிவுளிக் குமினேப்பாறவினேப்பாறினனிப்பால்” என்றும் ஸ்ரீமகா

பாரதத்தில் வருதலைக்கொண்டெனாக

ஒருவன் பாரதனுடைய யுத்தஞ்செய்து அவனால் துதிக்கப்பெற்றவனென்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன்வவாறு துதிக்கப்பெற்றமையால்.

ஹரன் பாசுபதாஸ்திரத்தின்பொருட்டுத் தவஞ்செய்து நின்ற வருச்சுனனுடன பனியினிமித்தம் சண்டையிட்டுக் கடைசியில் வருச்சுனனால் துதிககப்பெற்றான், இதனை—

கவழீ-நுலுவவெடுவெஸஹமெநுதுநிவாதம் | ஷெவ
ஷெவஷெவாஷெவநீஉதீ, வஜபாபா | காரணாநாணுபரஜிஜா
மெக்யாந்திரயம்ஸகலீஹிஸு|| என்று ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கேட்கப்படுதலாலும்,

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஆதியேயண்டமுமனை ததுமாயொளிர்
சோதியேகொன்றையந்தொகுகனமௌலியர்
வாதியேமரக தவல்லியாளொரு
பாதியேபவளமாமபரமநுபியே என்றும்,

மெய்யனெயெங்குமாயவ்ளங்குசோதியே" என்று அருச்

தா த்பரியம்.

தாரதம்மீயம்.

(2 分)

வரூஉயாவிலுந் தாயிதழுவழி வனகொட
நெயாவிலுந் தவழுவழிதழுவழிவனகொடாழி!

கொவாநயொடியிகஐத ிந஁விஐ ிவ்ருஐ

ஹத ிஸு஁வ஁ததீ஁வயஐஸுயாஐ஁

வ்யாப்தஸ்சவிஷ்ணுரயமிதயவகமயஏகோ அநயோவிஷ்ணுவல்ல
பஇதிப்ரதிதஸ்தரிலோகயாம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவ்
ருததாஸஸதயமபருவததுதமிமமவயமாஸரயாம்.॥

மொழிபெயர்ப்பு

மண்டிந் தவன வளை தரன மணிக னிறைக்கு மாநிலத்தில
விண்கி வென்னும பெயருடனே வினங்கு மொருவன வேறொருவன்
அண்டு மனனான வலவவனென நறையும் பேரொ டாகினறான
எண்டுன றிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அயம்	இந்த
விஷ்ணு	விஷ்ணுவானவன
வ்யாப்த	வியாபித்திருக்கின்றன
இதி	என்று
அவகமய	அறியப்படுகின்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விஷ்ணுவல்லபி	அந்த விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு
இதி	என்று
தரிலோகயாம்	மூன்றுலோகங்களிலும்
ப்ரதித	ப்ரசித்தியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	பாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

கௌசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்

தமிழம்

அந்த இடனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்;

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன வியாபித்திருக்கின்றனென்று அறியப்படுகின்றான், இன்னொருவன நாத வியாபியாகவுள்ளவனுக்குப் பிரபுவாகவிருக்கின்றான், இவ்விருவர்களுட்கிரந்தவனை இவனென்று அறிவுடைய பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் நாத மஹாபுருஷனைச்சரணமாகவடைகின்றோம்

விதிப்பு

ஒருவன விஷ்ணு வியாபித்திருக்கின்றான் என்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அஃஹு வியாபித்திருத்தலால்

விஷ்ணுவெனனும் பெயர் அரிசுரு வியாபகத்தா லுண்டாயதே யாம் இதனை, —

“எனனுருசரணையெதிர்நோக்கியீரங்கலென்னினை

மன்னுமுலகிஹயிநொங்குமவநிநதனேன்மந்

றன்னினுறைந்துவீனைசெய்யவுருற்றினேனயான்

பொன்னின்றிலகருமுலகெய்ததிடோதியெனருன்” என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஹரி தனனை வியாபகனென்று உரைத்திருப்பதாக விருக்கும் மேற்காட்டிய செய்யுளாலும்,

ஹ்ருஹ்ணெ ஸ்ராவிஸ்தாஹு ஸ்ருதி என்று ஆத்மபோதேப நிஷத்தில கேட்கப்படுதலாலும்,

“திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவையிசை

படர்பொருள்முருவதுமாயவையவெதொறும்

உடன்மிசையுயொனக்கரந்தெங்கும்பரந்துள்ள

கடர்மிருகருதியுளின்வயுண்டசரணே” என்று நாலாயிரப்பீர பந்தத்தும் வருதலைக்கொண்டெனர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௨௭௭

ஒருவ னவ்விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு என்றது - ஹரனை, அது அவ்வ
ரன் ஹரிக்குப் பிரபுவாகவுள்ளவனென்று கேட்கப்படுதலால். இதனை,
ஹக்ஷுராக்ஷுரோ விஷ்ணு ஸ்ரவ்ணாக்ஷுரோ அகிலம்
என்றுபரிததத்தும்,

“ விசக்ஷவன்சிறைப்புள்ளரசயாததவனவிளம்பும
விச்சவாதிகனெறுழவவிசசினவிடையூதி
யெச்சமேசுருமபுளாதுழாயலங்கலானெனப
வெச்சநாயகனபொலநதுணரிதழிமாலிகையான்” என்று கா
ஞ்சிப்புராணத்தும் வருதலைகொண்டிணாக.

தாற்பியம்.

ஹரி வியாபகன, ஹரன் அவ்வியாபகனான ஹரிக்குப் பிரபு
என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

வியாபகனாகவுள்ளவன் சிறந்தவன, அவனைவிட அவனுக்குப்
பிரபுவாகவுள்ளவன் சிறந்தவன, ஆதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்தில்
தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிச் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம் — என்று. (௨௭)

வனகொஜநாடி-நட்கிவ்ருகடிகுதொய
கிநுபுஷுஸாஜாதிஸுடையுதெவ்வி.
கொவாநயொரடிகுதகிநுவிஷ்ணுவரூபா
ஸுதபுஷுஸாவணுதகிபெயரோஸுயாதி||

ஏகோஜநாததநஇதிப்ரகடிக்ருதோயமந்யஸதுஸங்கரஇதிஸ்புட
மீர்யதேஹி | கோவாநயொரடிகுத்யதுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸத்யம்ப்ரு
வந்துகமிமவயமாஸுயாம். ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மலர்ப்பூஞ் சோலை வையத்து மன்னுஞ் சலுர்த்த னனென்ன
வுலப்பார் பெயரை யார்ந்தொருவ னுற்றொ னொருவ னுரையொருவன்
நலப்பா லுயிர்கட் கின்பமதைத் தருசவ் கரணத் தானிற்றான்
எலப்பா லாவார் யாரிவரு னிசைத்தாற் பெயிர் கிறந்துகூறுமே.

கௌ அ

ஹரிஹரதாருதம்மியம்.

பதப்போநீ.

அயம
ஏக:
ஜநாததந:
இதி
ப்ரகமகருத
அநயஸது
சங்கர:
இதி
ஸபுடம்
ராயதேஹி
அநயோ:
அதிக:
கோவா
இதி
அநுசிநநியா
வ்ருததா:
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம:

இநத
ஒருவன்
ஜனங்களைப் பீடிக்கிறவன்
என்று
தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்,
இன்னொருவனோடுவென்றால்
சுகத்தைப்பண்ணுகின்றவன்
என்று
நிச்சயமாக
சொல்லப்படுகின்றனல்லவா;
இவ்விருவருககுள்
சிறந்தவனை
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்களா
உணமையை
சொல்லலாம
அநத இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் ஜனாத்தனனென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றான், இன்னொருவன் சங்கரனென்று நிச்சயமாகச் சொல்லப்படுகின்றான்; இவர்களுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனை ஜ்ஞாததன்னென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி ஜ்ஞாததனாக நின்றமையால் ஜ்ஞாததன்னன் என்றால் ஜனங்களைப் பீடித்தவனென்று பொருள் ஆகும்.

ஹரி, ஜகத்பிரஸித்தனாகவிருந்த மாவலி மன்னனது யாகசாலைக்குட்புகுந்து மூவடிமண கேட்க, அவனவ்வாறே கொடுக்க, அவனை வஞ்சிக்குமாறு பேருருவடைந்தது ஈரடியாலே மூவுலகளாது மற்றோரடிக்கவன் தலைமீது காலைவைத்து அவனைப் பாதலத்தி லிருக்குமாறு செய்து பின்னா செருக்குந் தருக்கும பொருந்நி யிவவுலகத்தினை யழிக்க நிமிர்ந்து நின்றனென்றும், இரணியனைக் கொல்லுமாறு தூணினின்றும் வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்ற பின்னா அவனுட விரதப்பானததால் வெறியுற்று உலகத்தை யழிக்க முயன்று நின்றனென்றும், அப்பொழுது ஜனங்கள் கஷ்டத்தை யடைந்தார்களென்றும், சோமுகன் பொருட்டு மீனுருவடைந்தபொழுது, கடலைக் கொந்தளிக்கச்செய்து உபத்திரவித்தமையால், ஜனங்கள் வருந்தினார்களென்றும், அமிரதமதனத்தினிமித்தம் ஆமையுருவடைந்தபோது கடற்கரையைப் பேதித்து நின்றமையால், ஜனங்கள் வருந்தினார்களென்றும் கூறுமவைகளால் ஜ்ஞாததன்னென்று ஹரிக்குப் பெயராகியது. இதனை—

“ராவியிற்றசராகோமானமாவலியென்போன்றனைக்
காரகப்படுத்திமற்றைக்கடிகமழலங்கறகுலலைத
தாரகப்படுத்தமாயோனதன்னிகரிண்மைநோக்கிப்
பேரகலண்டமெல்லாமபிளபதற்குருத்துநின்றான்” என்று வரும் ஸகாந்தபுராணத்துழ்,

“எண்ணில்கோடிசிறங்கள் கரங்களிலங்கவுலப்பிலதாங்
கண்ணிறைதீயுலகெங்கும்வளைந்திடமூச்சுமிழ்காலறைய
மண்ணெடுவிண்ணினை துகரவிரித்திவாய்புகையாயெழுவே
விண்ணவர்முனிவரலைந்துருங்கினர்மேவவுமிடமிலதாய்” என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் சங்கரனென்று பிரவித்தியானவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வான் அவ்வாறு ஜீவாகளுக்கு இன்பங் கொடுக்கின்றவனாதலால்.

சங்கரன் - சுகத்தைச்செய்வான். ஹரியடைந்த அகம்பாவமுதலியவைகளாலும், ஆலாலவிஷமுதலியவைகளாலும் ஆன்மகோடிகளுக்கும் ஹரனாக் ஹரனாக் இன்பத்தை யுண்டாக்கினென்று நூல்களில் விஸ்தாரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. இதனை—

ஸங்கரோஹமவாநாஷெ ஸாரஸூஷஸகலாபுஜாஃ என்னும் பைபலாதசுருதியாலும்,

“ இனடந்தருவன்குயிலேயேமுலகும்முமுதாளி
யன்பனமுதளிததுறுமானநதன்வான்வந்ததேவன்
நனபொன்மணிசசுவடொத்தநற்பரிமேல்வருவானைக்
கொம்பினசுழற்றுங்குயிலேகேகாழிநாதனைககுவாய ” என்னுந்
தமிழ்வேதசதாலும், இதர நூற்பிரமாணங்களாலும் உணராக.

தாத்தியம்

ஹரி ஜனங்களை வருத்தி ஜனாத்தனனானான், ஹரன் ஜனங்களைச் சுகப்படுத்திச் சங்கரன் ஆனான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஜனங்களைப் பீடிப்பவனைவிட ஜனங்களைச் சுகப்படுத்துபவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களும் சனங்களைப் பீடிக்கிற ஜனாத்தன நாமனான ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சனங்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி வணங்குகின்றோம். ()

ஹஸ்தஸிங்காநாபக்யதவாநிஹகொஹதூ
கூஹஸ்தஸிங்காநாபக்யதவாநிஹகொஹதூ
கொஹஸ்தஸிங்காநாபக்யதவாநிஹகொஹதூ
ஹஸ்தஸிங்காநாபக்யதவாநிஹகொஹதூ

பக்தம்பலிம்புநரத:க்ருதவாநிஹைகோபக்தம்குபேரமகரோததிக
ஸ்ரீயாந்ய: | கோவாநயோரதிகஇத்யதுசிந்நியவ்ருததாஸ்ஸதயமப்ருவ
ந்நுதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தன்றாள் வணங்கும பலிதன்னை த தனாகநீ ழாரத தாளுன்றி
நின்ற னொருவன் மற்றொருவன் நிகரி லடியை நேசித்த
குன்ற வியலான் றனைவசவிற் குறையாக் குபேர னாககினை
என்ற விலருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

வக:புந்	ஒருவனான
பக்தம்	பகதனான
பலிம	பலியை
இக	இந்த உலகத்தில்
அத:க்ருதவாந்	கீழே போகசெய்தான,
அந்ய:	இன்னொருவன்
பக்தம்	பக்தனான
குபேரம்	குபேரனை
அதிக:	மிகுதியான
ஸ்ரீயா:	சம்பததுடையவனாக
அகரோத்	செய்தான் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தாந்	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆனோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

கஅஉ

ஹரிஹரதாரதம்வியம்

வயம

நாங்களு

ஆஸ்ரயாம:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் அன்பனான மாவலியை இந்த உலகத்திற் கீழே போகச் செய்தான், இன்னொருவன் அன்பனான குபேரனை மிகுதியான சமப ததுடையவனாகச் செய்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவா களான நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷ னைச் சரண்பாடுவைந்நது வணங்குகின்றோம்

வதிப்பு

ஒருவன் பருசனான பவியைக் கீழேபோகச்செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால்

மாவலி ஹரியினிடத்திற் அன்புள்ளவன், இவன் தனது குலப்பகை ஞானாகிய தேவர்களிடத்திலன்றிப் பிறரிடத்தி லதிக பிரியமுடையவனாகியிருந்தவன். அவனொருகாலத்தி லொரு யாகஞ்செய்ய வுத்தே சித்தது யாகாரம்பஞ்செய்து யாகம் நடத்திக்கொண்டிருக்கருங்காலத்துத் தேவர்களின் ஆண்கிதலால் லரி யொரு குள்ளப்பிராமணப் பிரமசாரி யாய் அம்மாவலியின் யாகசாலையை யடைந்தனன். உடனே யாக தீக்ஷையுடனிருக்கும் பவிசசக்கரவாததி வந்த வந்தணனை யுபசரித்த னன். அப்பொழுது அந்தணனாகிய ஹரி நானினனை வெகு நல்லவ னென்று கேள்வியுற்று வந்தேன், வந்த எனக்குத் தவமியற்றவிருத்த ற்று மூன்றடிமண வேண்டி, நீ தருதியோவென, அன்னேன் அவ் வாறே தருகின்றேனென்றுரைத்துத் தானாவாததனன். தானா நீனாக் கையிலேற்றவுடனே குள்ளனாக நின்ற ஹரி நீண்ட வுருவு டையனாகித் தனதிரண்டு காலங்களால் மூவுலகங்களையும் அளந்து மூன்றாவதடி மண்ணென்கென்றதற்கு, மாவலி அண்ணலே! மூன்று வதடிக்கிடம் என்றலை என்றுரைத்து வணங்கினன். பின்ன ரம்மாயோ னவனை வருணபாசத்தாற் கட்டி வருத்தினான். இதனை யுணர் ந்தவந்து துதித்த பிரகலாதன்பொருட்டி அம்மாவலியை விட்டு இனி

நீ இங்கிராதே கீழுலகத்திலிரு என்று அவனை கீழ்நிலையில் இருக்கு
மாறு புரிந்தான். இதனை—

“ உரவுநீருலகமெல்லாமோரடியாயதோங்கும
இருவிசுமபடியொன்றாயதேனையோரடிமற்றெங்ஙனம்
தருநீநீதாராயென்னிறசாராகுவைநரகமெனனா
வருணபாசததால்வீககமாவலிகட்குணடாளுவ.
குருவெகுண்டதனாபுனகணகுறுகினனபோலுமென்றப்
பிரகலாதபேரணபன்பெருமனைககண்கிநெஞ்சம்
உருகுறபுளகமெய்தியுவப்பினேதேததாநிற்ப
மருவிரிதுளவமாலேமலரவனவழுத்திசசொலவான்.
உன்பதநீரினாட்டியுற்றநீர்தலையிறுங்கி
மன்பெருஞ்செல்வமெல்லாமவழங்குமாவலிதானென்றும
இன்பமேமெறுதலல்லாலிடருற்றகியாவனகொல்லோ
அன்பென்னுறாததுபாசமவவழிநீக்கினாளுவ
வீக்கியவருணபாசமவிட்டொழிந்தவுணாவேந்தன
மாககணவெமமுலையாளசெய்யமலாமகன்கொழுநபச்சைத
தேககமழ்துளவததாரோயசெப்புமோரடியெனசென்னி
மீககணவைததளத்தியென்னலிமலனங்குவநதுவிள்ளும்” என்
று பாகவதத்தும்,

“ மன்னிலங்குபாரதததுத்தேநாநதுமாவலியைப்
பொன்னிலங்குதிண்விலங்கிலவைததுப்பொருகடல்கூழ்
தென்னிலங்கையீட்டித்ததேதவாககிதுகாணீர்
என்னிலங்குசங்கோட்டெழிலதோற்றிருந்தேனே” என்று நாலா
யிரப்பிரபந்ததும் வருதலைகொண்டினாக.

ஒருவன் பத்தனான குபேரனைச் சகலசம்பததும் உடையவனாகச்
செய்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தன் பத்த
னான குபேரனுக்குச் சகல செல்வங்களையுங் கொடுத்தலால்.

விஸ்ரவஸ் மகரிஷியின் சந்ததியான ‘வைச்ரவணன்’ என்னும்
குபேரன் சிவநிகையுடன் சித்தவடமென்று வழங்குகின்ற சித்தவட

கஅசு.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

கேததிரத்தில ஹரணை வழிபட்டு அன்புபாராட்டிப் பூசித்தனன். அவனன்புகிரங்கிய ஹரன் அவனுக்கு வடதிசையின் ஆதிபத்தியமும், நவநிதி நாயகத்துவமும், யக்ஷாதிபதித்துவமும், நரவாகனமும், இன்னம வேண்டிய ஆயுதவாகனங்களும் அளித்தனன். இதனை—

விக்ஷராராஹியெவிக்ஷவடுவஸ்வ-ஞஜுஸாஜாரா
கூ-வெராவரயாஹதூராவராநாவஜெஹஸூராக்ஷி

உதாராஸாவகிக்ஷவபடவஜெராவஹ-ஞவஹி
நியநாஹநவாநாஹவகிக்ஷனாவிவ-ஹகூர்

விராநஜெவிஜெவெஸாஜுகெஸாஹவாஹந

நாரஸூர-ஹவஸ்ய-ஹதூவத-ஹதூரவிததூவா என்று
சிவரகஸ்யகண்டத்தும,

“சித்தவடசசித்தேசுராபொற்சேவடியெண்ணிப்
பத்தியபக்கசென்றுகுபேரன்பணிதநதான்
அத்தனையொருநதோழமைகொண்டானருள்பெற்றான்
நத்தமுதற்கோமாநிதியெலலாநனிபெற்றான்.

எண்ணினினைநதவரம்பலயாவையுமெயதுற்றான்
மண்ணியபுட்பகமவாகனமாகவழங்குற்றான்
றிண்ணியவங்கதையாயுதமெயதுசிறிப்புற்றான்
அண்ணெனெடுங்குடையுததரதேயமளிககினுன” என்று கந்த
புராணத்தும் வருதலைகொண்டெனாக.

தாத்தியம்.

ஹரி தன் பக்தனான பவியைக் கீழே தள்ளினான், ஹரன் தன்
பக்தனான குபேரனை கொளரவப்படுத்தினான் ஏன்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னிடத்தி லன்புகைத்த வெருவனை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன்
மையி னிற்பவனும் வஞ்சித்துக் கீழ்ப்படுத்தமாட்டான். இது இங்

வாறிருக்க, இவ்வரி தன்னை வழிவழி யடிபையாக வணங்கு மரபில் வந்தவனும நீதிமானுமாகிய மாவலியைக் கீழ்ப்படுத்தியது எவ்வளவும் உசிதமான விஷயமல்ல தன்னை வணங்கிய குபேரனுக்கு ஐசுவரியாதிகளை யளித்த ஹரண மாவலி விஷயத்தி விழிவுபுரிந்த ஹரியை விட உயாந்தவனென்பது சொல்லாமலே யமைந்த விஷயம். ஆதலால் அன்பன் விஷயத்திற் கெடுதிபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி அன்பன்விஷயத்தி லுயாவு புரிந்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக வறிந்து நான்களந்த ஹரனையே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

வாயாதிநீலஹுதொஜவயுகுவனகொ
வாயாமிதொவிந்மஸிநிராஸீதொநு
கொவாநயொரயிகுதுநுவினுவுநா
ஸகுஸுவணுசீஇவயோமுயாரே

வ்யாதாநிர்சஹி ருதநைஜவதூகவகோவ்யாதாய்தோபிநிகமஸுவ
பிராஹ்மிதேஹி: கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்தீதமிமடவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயரீப்பு

பண்டங் கிளிமென் மொழிமனை மா பலரை வியாதப் பாதகாக்
கண்டங் கடையப் பெற்றவனாய் கண்டா னெருவன் களையொருவன்
புண்டங்கிலைவே ஸவேகெனாய்ப்போநதமறைநாயொடுபொலிந்தான்
எண்டங் கிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடு.

ஏக:

ஒருவன்

வியாதாதிநீசஹ்ருதநை
ஐவதுக

வேட்புமூதவிய நீச்சணங்கனால் அபகரிக்
கப்பட்ட தன்னதான மனைவியை
யுடையவன்,

அந்நிய:

இன்ஜெனியர்

வ்யாதாயிதோபி

வேடனாளுநர்

நிதமந்திரி:

வேதங்களாகிய நாய்களாலே

கஅசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஆசரித

அநயோ

அதிக

கோவா:

இதி

வருத்தா:

அநுசந்தியா

ஸதயம

ப்ருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயா

ஆச்ரயிககப்பட்டவன் ,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன் ?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உணமையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் தன் மனைவியை வேடா முதலிய இழிஞாரு மப கரிக்கு மியலபினனாயினன, இன்னொருவன் தான் வேடனான வேதநகலாகிய நாயகனாலே ஆச்ரயிககப்பட்டவனாகவிருக்கின்றான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களுள் நீங்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால், நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வேடா முதலிய இழிஞார்களாலே அபகரித்த மனைவியை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் வேடாக்களா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியை யுடையவனாதலால்.

ஹரி கண்ணனாகத்தோன்றி இறந்து பட்டபின்பு, அவன் மைத்துனனான பார்த்தன் அக்கண்ணன் மனைவியறிற் றீயில் விழுந்திறந்தவர்கள் தவிர வுள்ள மற்றையவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அதனை புரியைக் கருதிவருங்காலத்தி லிடையிலொரு விடத்திற் றங்கியிருந்தவொரு இராத்திரியில் அநேகம் வேடர்களான திருடர்கள் வந்து ஆளுக்கொருத்தியை யிழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பின்

னா அவவேடாகளுடன் போரபுரியத திறமற்றவனாகப் பாடித்தனும் தன்னூரடைந்தனன் இதனை —

“நொண்ணுயிரமுதலேழைமராகளைச்
சீரிலாவேடுவாசினததிற்கைக்கொளப்
போரினான்மிருந்தக்காண்டவம்பூங்களை
வீரபோடெனவலிவிசையங்கைக்கொடி” என்று ஸ்ரீ பாகவ
தத்தில வருதலைக்கொண்டென்க.

ஒருவன வேடனானவன வேதங்களாகிய நாயகளாற் சூழப்பெற
ருனென்றது-ஹரினை, அது அவவரன் அவ்வாறிருந்திருந்தலால்.

ஹரன் பாசபதாததிரததைக்கருதித் தனனைக்கருதித்துக் காமியா
ரத்த தவம்புரிந்த அருச்சுனனாக கருளபுரியும்பொருட்டு வேடரூப
மடைந்து சென்றபோழ்து, வேதங்களும் நாயரூபமடைந் துடன்வரச்
சென்றனன் இதனை—

மடுதஷ்டமீதஷ்டவஸுவெஷ்டமீதவஷ்டிஷ்டமீதஹாதுஷ்டம் ||
விநாகவாணியஷ்டவாநுஷ்டவஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவா ||
மெகராதுஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவா ||
விஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவாஷ்டவா || என்று
ஸ்ரீமஹாபாரதத்தும்,

“மிககவனறவஞ்சோதிப்பானவேட்டுவக்கோலமாகித்
திகமெலாமன்னங்கோலந்தொடருமோதேவதேவா
மைக்குமலனமபினனேதொடரமற்றொருகோலத்தைப்
புகுமுததொடரவாபோலப்புகுந்தன்பொருவில்லெந்தி” என்
று குற்றலபுராணத்தும்,

“அநந்தவேதமுயிறைவணைவலினுள்ளானிகளாயருகுசு
அநந்தகோடியிற்கோடிகணநாதாவேட்டுவராயருகுபோத
வநந்தனாவினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற
வநந்தமாழகமாகியடிச்சுவடுகோக்கினுடையியெல்லாம்” என்று
பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டென்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஹரியின் பனைவியரை வேடர் முதலிய இழிந்தவர்கள் இழுத்
துக்கொண்டு போய்னார்கள், ஹரன் வேடவுருவடைந்தும் வேதங்க
ளாகிய நாயகனாற் சூழப்பெற்றான் என்பதாம்

நல்ல ஜாதியாகளாற் கைக்கொள்ளப்பட்டாலும ஒருவன் பனை வியைப் புகழுமோ ரிவவுலக முதலிய வெவவிடங்களிலு மிலலை, அநேக பனைவியரை வேடா முதலிய நீசஜனமிகளால் அபகரிக்கப் பெறுதலாக்கியததினையுடையபனை இந்த உலகத்தில் எவன் சிறந்தவனாக வுள்ளவெனென்று கூறுவான் இதனை யுத்தேசிககுங்கால் வேடமுதலிய நீசாகளா லபகரிக்கப்பட்ட பனைவியையுடைய ஹரி இவ்விஷயத்திற் பலராலும் இகழப்பட்டவனாகின்றான்; வேடருபத்தையடைநதாலும், ஹரன் கௌரவஹானி யில்லாமலிருத்தலால், இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் பனைவியைப் பறிகொடுத்திழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக கொதுக்கிக் கிராதருபத்திலும் பனைவியுடனும், வேதங்களான நாய்களுடனுமிருக்கும் ஹரனைச் சரணமாக வடைந்தது வணங்குகின்றோம்.—ஏ-று.

ஸ்காலர்ஷிப் கமிட்டி உறுப்பினர் ஸ்காலர்ஷிப்
 கமிட்டி உறுப்பினர் ஸ்காலர்ஷிப் கமிட்டி உறுப்பினர்
 கமிட்டி உறுப்பினர் ஸ்காலர்ஷிப் கமிட்டி உறுப்பினர்
 கமிட்டி உறுப்பினர் ஸ்காலர்ஷிப் கமிட்டி உறுப்பினர்
 கமிட்டி உறுப்பினர் ஸ்காலர்ஷிப் கமிட்டி உறுப்பினர்

ஏகஸ்ய (ஸுவகஜநாப்ருஸதத்தகாத்ராஅந்யஸ்யஸூப்ரம்ருதுபூத
விபூதிநோகா) கோவாநயோரதிஹத்யதுசிந்தியவ்ருததாஸஸத்யமப்ரு
வந்துதமிமபவ்யமாஸ்ரயாமஃ॥

செய்தபெயர்: டி.டி.

மணிநீர் வையத் தொருவனடி. டிருவிச் சேவை புரியடியா
திணிதோண் முதல விடமெல்லாந் தியாற் சுட்டுத் திரிதருவோர்
கணிசே தொருவன் திருவடியார். கனமா நிறு காணுதலோர்
எனிலா ரிவருட். சிறந்தவர்க ளிசைத்தாந் பெரியீ ரிதைஞ்சுதமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கஅசு

பதப்போநுள்.

ஏகஸ்ய

ஒருவனுடைய

ஸேவகஜந்

அடிமைகள்

ப்ருஸதகதகாதர.

மிகவும் சுடப்பட்ட சரீரமுடையவர்கள்,

அந்யஸ்ய

மற்றொருவனுடைய

ஸேவகஜநா

அடிமைகள்

சுப்ரமிருதுவிபூதிஹோகாபூத-வெணமையாயுட, மிதுவாயும, பரிசுத்த
மாயுமிருக்கிற விபூதிஹோகையோடு கூ
டினவர்கள்,

அநயோ.

இவ்விருவருகளு

அதிக.

சிறந்தவன

கோவா

யாவன?

இதி

இதனை

அநுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வருத்தா

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்.

தமிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவனுடைய பததசனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடையவ
ர்கள், மற்றொருவனுடைய பததசனங்கள் மிகவும் வெண்மையான
பஸ்மதாரிகளாகவுள்ளவர்கள், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவனை இவ
னென்று பெரியவர்களான நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்களந்த
மஹாபுருஷனைச் சரணமாத வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தஜனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரங்கையுடையவ
ர்களென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி பக்தர்கள் அவ்வாறு சுட்டுக்
கொள்ளுதலால். இதனை—

“ சென்னியோங்குதணிநிருவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னேவாழ்நின்றபயிதாமோதராசகிரா
என்னையுமென்னுடமையுநினசககரப்பொறியொற்றிககொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியெனதிருக்குறிப்பே ” என்னும்
நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணாக

ஒருவனுடைய பதச்சனங்கள வெண்மையும் மிருதுவுந தூய்
மையுமானதான விபூதியைத் தரிக்கப்பெற்றவர்களாக விருக்கின்றா
கள் என்றது-ஹரினே, அது அவ்வரபத்தாகள் அவ்வாறு தரித்துக்
கொள்ளுதலால் இதனை—

“ எவனோனுநதாபாகவிலாடத்திட்டிருநீறுஞ்சாதனமுங் கண்
டாலுளகி, யுவராதேயவரவரைக்கண்டபோதேயுநதடிமைத்திறநீனை
நதங்குவநதுநோக்கி, யிவாதேவரவாதேவனொன்றுசொல்லியிரண்டா
ட்டாதொழிந்தச்சன்றிறமேபேணிக, கவராதேவொழுமடியாநெஞ்சி
னுள்ளேகனருப்பூநதிசறியைக்காணலாமே ” எனற வரும் திருவிட
சூகந்தத்தாலுணாக

தாற்பியம்

ஹரிபத்தா சுடப்பட்ட உடம்பினா, சிவபத்தா விபூதிதாரண
சரீரிகள் எனபதாம்

தாரதம்மியம்

மிகவுஞ் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடைய பத்தாகளை யுடையவ
னைக்காட்டிலும், மிகவுய பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரித்த பத்தாகள்
கஷ்டமில்லாதவர்களாதலாலே சுடப்பட்ட தேகங்களை யுடையவா
களை பத்தாகளாகவுடையவனைவிட தூயமையான விபூதிதாரிகளான
பத்தாகளையுடையவன சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் குழுவடை
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரினே நாங்கள் வண
ங்குகின்றோம்.—எ-று.

(கக)

வனகொறிதாஹிஹவஹபுதூயாய்

ஹுநெஹாஹிதாஹிஹவஹபுதூயாய்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ககூக

கோவாநயொரயிகஹதஞ்ஞவிஞ்ஞவ்ஞலா

ஹ்ஞஞ்ஞவ்ஞகஜீஸவயஜாஸ்ரயாஜிஃ

ஏகோநிதாந்தமபவதவடபதரசாயீஹயநயோஹிதாத்ருஸமஹா
வடமூலவாவீ ! கோவாநயோரதிகஇசயதுசினதியவருததாஸஸதயம
ப்ருவநதுதமிமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மோழ்பேயிப்பு

தரள மிப்பி யீனறிதைக்குந தண்ணீ ருலகிற சாரொருவன
விரள மொனறி வடததிலையில வீழ்வா னாவான் வேறொருவன
கரள மொனறு களத்தோடக கல்லா னிழலின கண்ணுறுவான
சரள மொனற லெவரிடைநீர் சாற்றிற பெரியீர் தாழுதுமே

பதப்போநுள்

ஏகஃ	ஒருவன
நிதாந்தம	பெபொழுதும
வடபதரசாயீ அபவத	ஆலிலையிறபதிததுக்கொளளுகிறவனானை,
அநயஃ	இனனெருவன
தாத்ருஸவடமூலவாவீ	அபபடிபபட்ட ஆலமரசுதினடியிலிருககிற வனாக
அபவத	ஆனானை,
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அதுசினதிய	ஆலோசித்து
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது.	செல்லலாம்.
மீமம்	அந்த இவனை
யம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு ஆலிலையிற் கிடந்த லீனே உறங்குபவனைக்காட்டிலும், ஆலினடியில ஞானோபதேசமாக இருப்பவன் சிறந்தவன் இதனால் ஆலிலையிற் கிடந்த ஹரியையவிட ஆலினடியிலிருந்த ஹரன் சிறந்தவனானால், இவ்விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாக நியாயமுகத் தாலுணர்ந்து நாங்களுந் மஹானாகிய ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம் —எ-று

(௩௨)

ஊனகொடியளவிதரேடி கிவகொடொடெ

ஹுநெயாடிளஹ் உதவஹம் கிவகொடொடெ

கொவாநயொரடியிகு உதவஹிவ்வுயா

ஹ்வுதவஹிவ்வுயாநயொரடியிகு

ஏகோததேன விதமருதாநிலகமல்ல டே, நாயக்யோததேன நுத வஹமநிலகமல்லாடே | கோவாநயொரடியிகு உதவஹிவ்வுயாநயொரடியிகு உதவஹிவ்வுயாநயொரடியிகு ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

கொண்டற கச்சக கிரிமுலையா கோதை யிடத்திற் கூடுருவன் மண்திற் நிதிமோ நெறியினுன் மற்று மொருவன் குற்றமில்லா தொன்றிற் நிதிமவ வுதவகளை ஒருநற் நிலத் தாவுகையான் கண்டிற் நிவருட் சிறந்தவனைக் கணாதாற் பெரியா காணுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
லலாடே	நெறியில்
விதமருதம்	வெள்ளை மண்ணை
திலகம்	திலகமாக
ததேன	தரித்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்

ஹந்தவம்

லலாடே

திலகம்

ததௌ

அநயோ

அநிக

கோவா

இரி

அநகிரியா

வ்ருதகா

ஸத்யம்

பருவந்து

தமிம

வயம்

ஆஸ்ரயம்

அககினியை

நெற்றியில்

திலகமாக

கரித்தான,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன்

இகனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

மணமுடைய

சொல்லலாய

அந இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயம் கெனேரும

பொழிப்பு

ஒருவன் திலகமாக வெள்ளை மணலை நெற்றியிலணிந்தான், மற்ற ஒருவன் திலகமாக அககினியை நெற்றியிலணிந்திருக்கின்றான், இவ்விருவருட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களை நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் நெற்றியில் மணலை ததரித்திருக்கின்றான் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு தரித்திருத்தால் இதனை,—

“பூப்பிட்டானைப்புரந்தருளென ஸமுன

கூப்பிட்டானை ததற்குக்கியுட்குவெலாம

ஆப்பிட்டானையகிலகனந்தகை

காப்பிட்டானைக்காப்பிட்டனன்காரிகை” என்று பாதமோத

தரத்தும்,

ஹரிஹரதாரதமரியம்.

ககடு

“ஆவின் ரதனாலமஞ்சனமாட்டியதினூறு மண்ணொடு விளக்கிச்
சாயபன்னிரண்டுநாடமுஞ்சாத்சிசுசு தாமதையோ தாமவேதியாகன
நாவினமந்நிரநீருடலெலாநதெளிதநாநவயிலே நாதானமுநலகித
காவினொளவியியாநருபுரதிபங் காட்டினாநலினுர்பபலகால” எ
ன்று பாசுவதததாம வருசலைகொண்டினாக

ஒருவனகினி நயத நிலதமாக வு நடயவனா விருக்கினருனெ
ன்றது-ஹரனை, அது அவவன அவவாறு நெற்றியில நிலதமபோ
ன்ற அநகினிககண ம நடயவனா இருநகலால இருநனை—

யொவ்வெயவசூவநாநதாஸகாபி - காடெலாபி
வருநா ஸாநிநெருத் என்று பைபபலாத சுருதியிலும்,

“சுற்றாமராகரபதினிறுபபாசபலால
பறெருனறிலோமொனறழப்பபபா வயுணாரு நசயுண்டான
செற்றநகனங்கனைததிலிழிசுதோனறனறிலலைபமபலவன
நெற்றியிறகணககாடகணெண்ணிபறறினிநகாணபதென்னே”
என்று திரவிடசுருதியிலும்,

“சந்தனககபநதுதைநதநனமேனிததவளவெண்பொடிமுமுதா
மெ, செநசமுலுருவிறபொலிநதநோகருடயதிருநதவலாகிடமபோ
லும், இநதனலிலகநலெறிபுனநத்பபடெரிவதொசுதெழுநிலைமாட,
மந்தனரழலோமபலைபுனறகளநகையணிநிகழாதிததேசசரமே” என
று திருவிசைப்பாலிலும் வருசலைகொண்டினாக

தாத்பரியம்

ஹரி நெற்றியில மண்ணைத் தரித்தான, ஹரன நெற்றியிலக்கி
னிககண்ணைத் தரித்தான எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் சாமான்யமாக வெல்லாராலும் தரிக்கத்தக்கவொரு
வஸ்துவைத் தரித்திருப்பானாயின் அவனை யாவரும் மதிப்பாகக்கொ
ள்ளார்கள்; பிறாற் தரிக்கமுடியாத வஸ்துவை ஒருவன் தரித்திருப்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

$$(\pi, \pi)$$

ஏகோத்தாதிதிலலீதளமாலிகாமஹிருத்யோத்தாதிவிதாத்தருக
பாலமாலாமிகோவாநயோரதிகஇதயநுசிரத்யவருததாஸஸதயமப்ரு
வந்துதமிமவயமாஹ்யாமு||

பச்செனெருவிரும்புடையதிலேயைப்பறித்துக்கட்டுமபலதொடையல்
வைச்சொன் றகலத தானெருவன் வையந் தன்னை யீனறபுதா
உச்சந் தலைகள் பலவணியா வுக்கதுகிரியு மொரு பெரியோன்
இச்சந் தாகளுட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

ஏக:	ஒருவன்
ஹ்ருதி	மார்பில்
துலவீ தளமாலிகாம்	துளசியிலேமாலையை
ததாதி	தரிககிறான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
விதாத்ருகபாலமாலாம்	பிரமாகளுடைய கபாலமாலையை
ததாதி	தரிககிறான்ல்லவா;
அநயோ?	இவ்விருவருக்குள்
தேர்வா	யாவன்

அதிகூ	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்த	சொல்லலாம்
தமிமம்	இந்த இவ்னை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாபிற றுளசிமாலையை மணிநதிருக்கின்றான், இன்னொருவன் பிரபாகளின் கபாலங்களை மாபிலணிந்துகொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் துளசிமாலையை மாபிலணிநதிருக்கின்றனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு தரித்திருத்தலால்

பூவதில ஸ்ரீகையாலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொருட்செய்து சென்ற இந்திரன் செருக்குடையதை யுணர்ந்த சிவபெருமான் ஒரு பூதரூபத்துடன் கோபுரவாசலில் நின்றனன் அப்பொழுது அங்குவந்த இந்திரன் பூதனைப்பார்த்து பூத நசற்குச் சமயமெனனை என்றனன் அதற்குப் பூதனென்றும் பேசாது வாளை இறுமாந்து நிற்பதைக்கண்ட அவ்வலாரி தன்னை வச்சிரத்தால் அப்பூதனை அடித்தான். பூதன்மீது பட்ட வச்சிரம் துறுங்கிப் பாழாகவே இந்திரன் அச்சமுற்றனன்; இறைவனும் மிக்க கோபத்துடன் நெதிரோ தோன்றினன். உடனே இந்திரன் அந்தோ! இறைவனென்று அறியாது தகாத காரியஞ்செய்தோமே என அச்சத்துடன் லீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டனன். இந்திரன் வேண்டுகோ

ஞகிரங்கிய சிவபெருமான தன்னிடத்துண்டாகிய சிற்றத்தை கடனதிலிலவிடங் இந்நிரனமீது கருணைகாட்டிச் சென்றன

பின்னரகோப மொரு கொடிய அசுர வடிவத்தை யடைந்து மஹாவீரனய வெகுதகால பருந்தவஞ்செய்து பெரிய வரங்களைப்பெற்று மிகவுஞ்சிறந்தவனய அனெககாலமிருந்தன அவன மனைவி பருந்தையென்ற பேருள்ளவா, மஹா சுந்தரி அசுமான்மான் லாவணயமுள்ள அபருந்தையககணங் காத்தவற்ற ஹரி, சலந்தரன தனஞல வெல்லககூடாத பராகிரமியா யிருத்தலைத் தானவெனடி பலதரம் பேரா புரிந்து ஷோற்றையயா லுணாந்தவனதலால் அவன மரணத்தை எதிர்பார்த்துகொண்டிருந்தன சிலகாலங் கழித்து அந்தணவுருவத்துடன் வந்த சிவபெருமானு லமைக்கப்பெற்ற சககரத்தினுல இருபிளவாகி விழுந் தமிழ்ந்தன சலந்தரனென்பதை யுணாந்தான உணாந்து, இதைவிட வேறே தருணம் இல்லையென்று ஒரு வயோதிகனு முனி யயபோல வேஷந்தாங்கி பருந்தை யுலாவும பூங்காவனத்தி லிருந்தன

கணவனது மரணத்தை யுணாந்த வமமாத பூந்தோட்டத்தி லிருக்கும் முனிவனைக்கணங் வணங்கி, ஐயோ ! எனது கணவன கைலாயத்திற்குச் செனைகருடன் போயினுன, இன்னம் வந்தானிலை. திவ்யதருஷ்டியினையுடைய தாங்கள் எப்பொழுது வருவானென்று கூறவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டன அக்கபட்டமுனிவன் அதற்கென, அவவாறே செய்கின்றேனென்று தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு சற்றுநாழிகையிருந்து பின்னா கண்ணைத்திறந்து, மாதே ! அஞ்சாதே. நான் சகல சித்திகளையும் உணாந்தவன் எனனால் இறந்தவர்களையும் எழுப்ப முடியும் ஆதலால் நீயஞ்சாதே என்று கூறித் தனது தெனவாரிகளாகிய இரண்டு வானரங்களால் அவ்விறந்த சலந்தரனுடலை அங்கு கொண்டுவரசெய்தன.

பின்னர் தன் கணவனது மரணத்தைக்கண்டு கவலுகின்ற காரி கையை நோக்கி, நீ அஞ்சாதே ; நின் கணவனை நானெழுப்பித்தருகின்றேனென்று கூறி, இருபிளவான உடலை யொன்றுபடுத்தி யவஞ்

ணராமல் அதனில் தானே புகுந்து உயிருள்ளவனாகச் சலந்தரனெழுந்ததாக நடித்தனன்.

நிஷ்கபடையான ப்ருந்தை தன கணவனென்றே கருதி மிகக் சநதோஷத்தோடு இறுக்கதழுவின இத்தலானந்தமுற்ற கபடச் சலந்தரன் அரண்மனையடைந்து அநேககாலம் அவ்வொடு ரமித்தனன். பின்னரொருநாள் தனனை மறந்து தூங்கிவிட்டான் தூங்குமபொழுது பாதத் ப்ருந்தையின் கண்ணுகருச் சலந்தரன் காணப்படவில்லை, நாராயணன் காணப்பட்டான் உடனே நாராயணனுடைய இழிந்த இச்செய்கைக்கு வெறுப்புற்றுப் பல சீயசாபங்களையிட்டு அவனுணர் தற்கு முன்னே அக்கினிப்பிரவேசமாயின.

இவ்வொரு சாமபரானபின்பு எழுந்த நாராயணன் அவளது மரணத்தாற் சோகமுற்று ஏங்கி அச்சாம்பலிலேயே அநிக மோகத்துடன் புரளத்தொடங்கினான் இவ்வநித காரியத்தைக்கண்ட தேவர்கள் மஹாதேவியினிடம் கூறினார்கள் மஹாதேவியும் தன திருமேனியினின்று சற்றே அழுகருட்டி எடுத்து இதனைக் கொண்டு போய் அவ்வகரியின் உடற் சாம்பலிடிக் தண்ணீர் விடுவதென்றனன். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள். அப்பொழுது அச்சாம்பலில் நின்று ப்ருந்தையென்று பேருள்ள கருஷ்ணதுளசிசெடிகள் தோன்றின அவைகள் எந்நரணனுக்கு அப்ருந்தையாகக் காணப்பட்டமையால், அதனைத் தன மாபுமுதலியவற்றில் அவள் பரிசிப்பதைப் போல பரிசிக்குமாறு அதனைக் கொண்டு பறித்துத் தரித்துக்கொண்டான் என்று வியாசாஸகாந்தபுராணத்திற் கூறியிருக்கின்றார்.

திருமால் துளசி யணிபவ்வொன்பதை “வனமாலிபடியிடந்தோன்” என்றும்,

“அணுநகவெனைப்பிரிவுசெய்தாயாபாடிகவாநதுண்ணும் குணங்குநாறிகுட்டேற்றைக்கோவாத்தனைக்கண்ணோ கணங்களோடமின்மேகமகலநதாப்போல்வனமாலி மினங்ககின்றவினையாடவிருந்தாவனத்தேகண்டோமே” என்று வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

“ மட்டுலாவுதண்டிழாயலங்கலாயபுலன்கழல
விட்டுமீளவிலாத்போகமவிண்ணிலநண்ணியேறினும்
எட்டிநோடிநண்டெனுங்கயிறறினான்மனந்தனைக
கட்டிலீடிலாதுவைததகாதலின்பமாகுமே” என்று திருமழிசை
யாழ்வானும் கூறியிருத்தலாலுணாக

ஒருவன் பிரமங்களின் கபாலங்களைத் தரித்திருக்கின்றான் என்
றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தரித்திருத்தலால். இதனை
பிரமங்களிறதாராகளென்று இனிவரும் பிரமங்களும் அறியும்வண்ணம்
ஹரனாவைகள் தரிக்கப்பட்டன இதனை—

“ கற்பங்களதோறுநதோன்றுங்கணக்கிலாப்பிரமாமாயா
முற்பொன்றுநதலைகளகோததுநாறறியமுளிபுன்மலை
பொற்பொன்றுநமதுசென்னிபுயமகாசரணமெங்குஞ்
சிற்பங்களவிளங்கப்பூண்டதிறிதுநோக்கிக்காணாய ” என்று
வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும் பிறவற்றாலும் உணாக.

தர்ப்பியம்

ஹரி துளசிமாலையை யணிந்தான, ஹரன் அநேகாயிரம் பிரம
கபாலங்களை அணிந்தானென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒருவனனியும் அணியினு லொரு மதிப்புவேண்டும, அப்பொ
ழுதுதான் அநத அணி அணிந்தவனுடைய தன்மைவிளங்கும். ஹரி
துளசியைத் தரித்திருத்தலால் விளங்கும் பிரபாவ மொன்றுமில்லை;
ஹரன் பிரமங்களின் கபாலங்களை அணிந்திருத்தலால் நித்தியன் என்
னும் பிரபாவம் கேட்கப்படுகிறது. அதனால் நாட்கள இவ்விஷயத்தில்
ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு
வாழ்கின்றோம்.—ஏறு.

(௩௪)

வனகொரீரமமு ஹணதொமஹமெவ்வார

ஹமெரீரமகாரகமெநீவஹநவஹாபெவ்

கொவா நயோராயிகுத நுமினுவலா

வடக்குப் பகுதியில் உள்ள பகுதிகளில்

ஏகோமருக்கரஹ்ணதோகஹ்நேச்சார தவநயேமருகங்கரதலே
நிலஹந்ஸதாஸ்தே | கோவாநயோரதிநூதயந்சிநதியவருததாஸஸத
யம்ப்ருவநதுதமிமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

கத்தங் கரியுங் கோடரமுங் கஞலுங் கொடிய காட்டினினமா
 னெந்தும் பரிவு கொண்டொருவ னெங்கு மூலவ லேய்ந்ததறான்
 உததுங் கமதா மாறென்றை யொருவன றுங்கி யுறுகின்றான்
 இததுங் காதமிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதமே.

பதப்போடுள்.

ஏக:

ஒருவன்

மீளாகக் ரஹ்ணத்:

மாண்பு பிழிக்ஞம்பொருட்டு

கககே

காட்டில்

序序序序

சஞ்சரிததான்.

அந்ய: ௧௩

இன்னொருவரைஸ்

மெய்யாகும்

மாண்பு

ஸ்தா

எப்பொழுதும்

கரதலே

கையிஸ்

நிர்வாகம்

வைத்த'க் கொண்டவனாக

ஆஸுதே

இருக்கிறான்,

ஆநயோ:

இவ்விருவருக்குள்

கோவா

யாவன

புதிதில்

சிறந்தவன்?

६५

இதனை

வ்ருத்தா:

பெரியவர்கள்

அதுசின் கியா

ஆலோசித்து

ஸ்த்யம்

உண்மையை

பருவநது
தமிழம்
வயம்
ஆசிரியர்

சொல்லலாம்
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆசிரியர்க்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் மாலைப் பிடிக்கும்பொருட்டிக் காட்டிலுலாவீனான்,
இன்னொருவன் எப்பொழுதும் மாலைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டிரு
க்கின்றான், பெரியவர்கள் உண்மையாக இவர்களிற் சிறந்தவனை இவ
னென்று சொன்னால், அந்த ஈஹாபுருஷனை நாங்கள் ஈரணமாக
அடைந்து வாழ்வோம்

விதப்பு

ஒருவன் மானின்பொருட்டிக் காட்டிலுலாவீனான் எனென்று-ஹரி
யை, அது அவ்வரி அவ்வறு இயற்றியிருக்கலால்

ஹரி - இராமனாகிய ஞானன் சிறந்தவனாய் னானைக்குட்பட்டு
மனைவியும் இளையவனும் உடனவர வனவாசியாகித் தண்டகாரனய
ததில இருந்தபோத்து, சூப்பநகையென்பவள இராவணனிடஞ் செ
ன்று இராமன் மனைவியின் பேரழகை வானித்தவுடனே, இராவ
ணன் இராமன் மனைவியை விபசரிக்கக்கருதி, இராமனை யவன்
மனைவியான சீதையை நருகினின்றுப் பிரிக்கும்வண்ணம் மாரீசனெ
ன்பவனை நீ ஒரு மாயமானுருவுடன் செல்லென்றனுப்பினான். அவ
னும் பொன்மயமான மாஞ்சு இராமன் மனைவியை எதிரே உலாவி
னான். அவளும் அதனைக் கபடமென்றுணராத தனக் கணவனைப்
பிடித்துத் தருமாறு வேண்டினாள், அவளும் பெண்டூதர்க்கிசைந்து
வில்லிலம்பு வைத்துக்கொண்டு அதன் பின்னாலே உலாவினென்
பதை உலகனைவரும் மறிவார்கள். இதனை—

“ வலிவணக்குவரைநெடுந்தோள்விராத்தக்கொன்று

வண்டமிழ்மாழ்னி கொடுத்தவரிவிலவாங்கிக்

கலைவணக்குநோக்கரக்கிழைக்கைநீக்கிக்

கரோடுதூடணன்றனுயிவாவாங்கிச்

சிலைவணங்கிமானமறியவெய்தானறனைத

நிலலைநகரதநிருசகிதநிரகூடநதனனுள

சிலைவணங்கிகனககூடபியேததவல்லார

திரிதலாலறவழு வடததுததரணிதானே” என்று குலசேகர
மன்னன கூறியிருத்தலைகொண்கணங்க

ஒருவன் எப்பொழுதும் கையின மாண்ப பிடித்துக்கொண்டிரு
க்கினறனென்றகூ-ஹரணை, அது அவ்வாற அய்வாறு சதா மாண்ப
பிடித்துக்கொண்டிருத்தலால்

தாருகாவனமுரிவா யாகஞ்செய்து எழுப்பிய மாணை அதன கரு
வமடங்க ஹரண இன்றுப தரிசதிருக்கினறன

உஷாபெவராரஃஉஷாநாடி முஷாபாவாணிநாடிமம்

திஷ்டுசுகுணபவபயெஸஸ்டுக்ஷாவபெதி-உம்

என்று ஸகரந்தபுராணத்தும

உஷாபெவராரஃஉஷாநாடி வபவராரஃஹரிணம்வா
ஹரிணம்வாஹரிணம் - ஜாநாவகூடபொநாவஃஜமவர
வரிவகுகெருவாடாடம் என்று மாரககண்டேய சுருதியிலும்
கேட்கப்படுதலைக கொண்கணங்க

நாத்பியம்.

ஹரி மானின்பொருட்குக் காட்டிறிறிந்தான, ஹரன் மாணை
கையிற் பிடித்திருக்கினறன என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

கேவலம் மாண்பபிடிக்க வலைநது திரிந்தவனைக்காட்டிலும், மா
ணை என்றுங் கையில் வைத்திருப்பவன் அநதவிஷயத்தில் சிறந்தவன
தலால், நாமும் மானுகலைநத ஹரியை இந்த விஷயத்தில் அப்பிரதா
னமாக அகற்றி ஸதா மாணத்தாங்கிய ஹரணை அடைந்து வணங்கி
அவ்வரணையே ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௩௬)

ஹனகொஹஸாஸுஹஸுதநெஹவயநகசுஸு
 ஹநெஸுவயநகவிஹஸிதாஹஸுஸுஸு
 கொஹஸுயொஹஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஹஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

ஹகொதஸாஸு
 தஸு
 ஹஸு

மொழிபெயர்ப்பு

புல்லும பொறிகொள மதில்லவகைப பூப னெடுத்த மனைவியினுன்
 சொல்லி லொருவன மற்றொருவன துகட வலலி யன்னொளா
 லெல்லொன் றிடுமே னியிறபாதி யிடசதனாகி யிருக்கின்றன
 எல்லி லிவருட சிறந்தவனயா.ரிசைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகம்	ஒருவன்
தஸாஸு	இராவணனாலே
ஹ்ருத	அபகரிக்கப்பட்ட
ஹஸு	தன்னதான்
வதாக:	மனைவியையுடையவனாக
ஆஸுத	ஆனான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
வதுவிலலி,சாத்தஸுஸு:	பெண்சாதினாலே பிரகாசிக்கிற பா திசுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஆஸுத	ஆனான்,
அநயோ:	இவ்விருவருகளுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கொஹ	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அது சிந்தியா

ஆலோசிதது

ஸதயம்

உணமையை

பருவந்து

சொல்லலாம்.

தரிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் பத்துத்தலையுள்ள இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், இன்னொருவன் தன் சீர்தகிறபாதி மனைவியாற் பிரகாசிப்பவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவனோ அவனைப் பெரியவர்கள் உணமையாகச் சொன்னால், அவனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

விதாபு

ஒருவன் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவண்ணம் இராவணனால் எடுக்கப்பட்ட மனைவியை உடையவனாதலால் இதனை—

“பரிந்துபறப்பெருண்டவளபக்தவினிளையோன
விரைநதுநாடுவானபேயபினமெலிவொடுதனித்தங்
கிருந்தவனினையயிராவண்ணவவவிவிண்ணெழுந்தான்
கரந்துகொலவதற்குற்றதுகாலமென்றுணரான்” என்று வரும்
பாகவதத்தாலும்,

“கொண்டானுயாதோமிசைக்கோலவளையாள்
கண்டாளதனதாருயிரகண்டிலளால்
மண்டாநுறுமமின்னின்மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாமெழுவான்விராவாய்” என்று கம்பராமாயணத்திலும்,

“அரக்கர்கோவெளவியவணங்கைக்கலான்
கருக்கமழலங்கலான்மனைந்தென்கொலென்

ஒருவன் பனைவிபாற் பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதிபுடமின்னென்
றது-ஹரணை, அது அவ்வரண அவ்வாறிருக்கலால் இச்சுணை —

“வலப்பாடுகளுக்கிழுப்பவன் சதோதியென்ன

கலப்பான திருமேனியணிந்த நீற்றாறு

குலப்பாழையுடன் நகலை நகுனறில்வொழ்விற்

புலப்பாடுபுறம்பொசியமாபுநதேதாளும

பூரித்தானுடலபுளகம்பாரித்தானே” என்று பாரதததும் வரு
தலைக்கொண்டுணாக

தர்தீபரியம்.

ஹரி ராவணனால அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், ஹரன் தன் மனைவியைத் தன்னுடம்பிற்பாதியாக உடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்ஹ்யம்.

ஒருவனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனாக விருப்ப
வனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூறான். ஒற்றுமையாயும் அயலா

ஞால அபகரிக்கப்படாதவளாயும் உள்ள மனேவியை யுடையவனை யாவரும் புகழுவார்கள இச்சஞ்ஞால இராவணஞ் லபகரிக்கப்பட்ட மனே வியையுடைய ஹரியைவிட இடப்புறத்தி லமைக்கப்பெற்ற மனேவி யினையுடைய ஹரன் சிறந்தவனும் அச்சஞ்ஞால நாய இவ்விஷயத்திற் றுழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரகாசனமாக வகற்றி, இவ்விஷயத்தி லுய ராவுபெற்ற ஹரனைச் சிறந்த மஹா புருஷனாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாக அடைந்து வாழுகின்றோம் —எ-று (கசு)

ஸ்ரீமதுவாஸுதேவரூபுடையபெருந்திருமுறைமொழி
 திருமுறைமொழிவழிநடையுமாறு
 கொள்கையுடையபெருந்திருமுறை
 ஸ்ரீமதுவாஸுதேவரூபுடையபெருந்திருமுறை

ஏகஸ்துமாககடபடேருததாஹலநா மநயஸ்துமருதவா । தேந
புரதயஞசு: கோவாநயோருகஇதய ருசிநயிவருததாஸஸ்தயமபரு
வருதுதமிமவயமாஸரயாமு||

மொழிபெயரீடு

மாலை மதிய மெனச்செமமை பருவு முகத்தாக கோடரத்தாற [ன
கோல விலங்கை தனையொருவன கொஞ்சதி யழித்தான கூறெருவ
சாலச சிறிய முறுவலினுற நகித்தான நகுவா புரமுனறை
எலு மிவருட சிறந்தவனயா ரிகைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுகள்

ஏகஸ்து	ஒருவனானால்
மாக்கடபடேந	குரங்குத்தூதனால்
லங்காம	இலங்கையை
ததாஹ	சூட்டான்,
அநயஸ்து	இன்னொருவன்
மநதஹவிர்தேந	புன்சிரிப்பினால்
புரதரயஞ்ச	முப்புரங்களையும்
ததாஹ	சூட்டான்;

அநயோ;	இவவிருவருககுள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருததா;	பெரியவர்கள்
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸாரயம்.	ஆஸாரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்கு வேலைகாரனால் இலங்கையைச் சுட்டான், மற்றொருவன் மந்தஹாஸததினாலேயே திரிபுரங்களைச் சுட்டான், இவ்விருவருககுள் சிறந்தவனை பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன் னால், உங்களால் சொல்லப்படுகிற மற்றொருவனை நாங்கள் சரண மாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் மாககடபடனால் இலங்கையைச் சுட்டான் என்றது- ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமனாக விருந்தகாலத்திற் குரங்காகிய அநுமானைத் தூத னாக அனுப்பினான், அவன் இலங்கைக்குட்புகுநது இந்நிரசித்தினால் பிடிக்கப்பட்டு வாஸில கிழிசுற்றித் தீயைப் பற்றவைத்தவுடன் அந்த வாலத்தியினால் இலங்கையைச் சுட்டான். இதனை—

“தனமருவுவைதேவிபிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவைவை குந்தத்தேற்றி, வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டவாலியைக்கொ ன்றிலங்கைகரரக்கர்கோமான், சின்மடங்கமாருதியாற்சுடுவித்தானை த்தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகடந்தன்னுள், இவரிதமர்ந்தவம்மானையிற்

ராமன் நன்னையே ததுவாரிணையடியேயே ததினேனே” என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற் குலசேகரமன்னன் வாக்கியங்கேட்கப்படுதலாலும்,

“வேந்தன்கோயிலவாயிலொகிவினைவிதகடந்தவெளளிடையிற்
போந்துபுறநின்றினாகின்றபொறைதீரமறவாபுறஞ்சுற்ற
எத்துநெடுவாலகிழிசுற்றிமுற்றநசோயதகாரிமுதெண்ணெய
காந்துகநிசீக்கொளுத்திஞராததாரண்டங்கடிகலங்க என்றும்,
நீனிநநிருதர்ணிகெயபொழிவேளவிநீங்கிப
பாலவருபசியனென்பானமாருகிவாஸேபபற்றி
ஆலமுண்டவனனாடடவுலகெலாமழிவினுண்ணும
காலமேயென்னமனேகனலியுங்கடிநிலுண்டான்” என்றும்
வரும் இராமாயணத்திலும்,

ஸீதாஂஜ்ஜஷாஉஸுராராநுஹகூபுரஸுதாதுஷாய்ய
என்று ராமதாயினியிலும் வருதலைக்கொண்டினாக

ஒருவன மந்தஹாஸத்தால் நிரிபுரங்களைச் சுட்டானென்றது-
ஹரனே, அது அவ்வரனவவாறு சுட்டிருத்தலால் இதனே—

“விண்ணோதலைவாவெண்புரிநூனமாபாவேதகீதத்தா
கண்ணாதுதலாநகுதலையாகாலகாலாகடவூரா
எண்ணாபுரமுனநெரிசெய்தவிறைவரிமையோருபாகம்
பெண்ணாணவாமயானததுபபெரியபெருமானடிகளே” என்று
திரவிடகுத்தியினும்,

“எழுவலிமுழுவதுமெண்ணினான
கறுவுறுகுறுகைகாட்டினான்
முறுவலினுயாபுரமுமமையும்
நெறுநெறுநெறுவெனநீறின” என்று காஞ்சிப்புராணத்
தும் வருதலைக்கொண்டினாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி குரங்குத்தாதலால் இலங்கையைச் சுட்டான், ஹரன் ஹ்
தஹாஸத்தினால் மூன்றுபுரங்களைச் சுட்டான் என்பதாம்.

தாபதீபீயம்

நாங்குதக ஆசனுவல் ஒரு நகரத்தை எரிப்பித்தவனைவிடப் புன்சிறிப்பினால் மூன்ற நகரங்களை எரித்தவனை சிறந்தவன் என்று விதந்தது கூறவேண்டியது இல்லை. சாதனை விளங்கும் மந்தவொளத்ததினால் மும்புரங்களை எரித்த ஹரினைவிட வானாங்கிங்கரனால் இல்லாதகையைச் சடுவிகத்த ஹரி தாமதகவன்கலால், இந்த விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரிபை நாங்கு அப்பிரசானமாக யுகற்றி இந்த விஷயத்திற் சிறந்த ஹரினைச் சரணமாக அடைந்து வாழ்கின்றோம் — என்ற (கூ)

ஸ்கூல்களில் கல்வி கற்கும் பள்ளிக்குரிய கல்வி

[illegible]

கொண்டியோர் கட்டியிருந்தனவெல்லாம்

புதிதாய் வந்தது அதை வயிறுபுரையாடு

[illegible]

ကောသလဝေသာနီ

(க) 71 மலையாள சீர்தர உயர் அணு கதரிப்பாமை.

முந்தியொருநாள் முடி சூதாட்டம் முடிந்தபின் முன்கூனி

விநாயக சிவந்திரம்

இருள் வியாபித சிந்தையையா நிபந்தனை பெரிநின்றது தமே.

பதப்போடுகள்.

ஏக ள து

யந்ததபடை.

நிஜகாயகாரிஷ்

இதய:

சுரோந்தரநிவலைவா

நிலுகார்யகாரீ

ஒருவனொருவன்

வானரசேனோகளாலே

தன்காரியதைச்செய்துகொண்டவனல்ல

இன்னொருபுறம்

இந்திரன் முதலியவர்களாலே

தன்காரியத்தைச் செய்துகொண்டானல்ல

அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மை மய
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்	ஆஸரய்க்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்குசேனைநாயகன் என்ற காரியம் நட முடிந்தது
கொண்டான், மற்றொருவன் குரங்குநாயகன் செய்யப்பட்ட தன
காரியங்களை யுடையான், பெரியவன் இவவிருவரிற் சிறந்தவனை
நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் சபாநாயகத்தை ஆசரய்க்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் மாந்தட்படர்களாற் செய்ய முடிக்கப்பட்ட தன காரிய
ததினை உடையவின்னாற் றறிந்தான், அது அவ்வரி அவ்வாறு செ
ய்து முடிந்திருக்கலால்

அது றறி இரா எருங்கத்தாளிலும், ஜலத்தரன் மனைவியை விப
சரித்ததாளிலும் குரங்குகளாலே தனது காரியங்களைச் சாதித்தானெ
ன்பதை. இது ஜகத்பரக்கிதம் இதனை—

நிஹத ஸ்ராவவொராஜே ஸுஹீ வஸூவயதகம்
ஹீநாஹுயஸுஹீ வஸூஹவாஸாவொயநா

சூடியவெடுயீவீஜேடிடிஸூஸூமஹி என்பற்றெருடக்கத்
து உபநிஷத்து வாக்கியங்களாலும்,

“ அளவிகந்தவரிகருலதேதோழில்
வளருகின்றவனாகருமுய்யததிட
உளமுநதநூரோசனையாமனை
நளனவினாநதவண்ணகமததனனரோ” என்றிராமாயண

ததும்,

“ எயிலேமுறியெதிரநதவரககரை
அயிலெயிறறவரிகருலதேதோதெறப
புயலையொததவனமுடிபததும்வெவ
வெயிலையொததொளிரவேநதொடுமேற்றனன்” என்று பா

கவதததும் வருதலைககொண்டினாக

ஒருவன இநதிராதிதேவாகளைகொண்டு தன காரியங்களை நிறை
வேற்றினன எனறது-ஹரணை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருத்
தலால்.

ஹரன திரிபுரசங்காரகாலத்திலே இநதிராதிகளான தேவாகளை
யே கருவிகளாகக்கொண்டு போபுரிநது தன காரிய சாததியுமான
திரிபுரஜயாதிகளை அடைநதனன. இதனை—

“ உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுஞ்
சுருதிகள்துகளறுவாசியு
மருமலரனையவனவலவனும,
தடநெடுவடவரைசாபமும்
படவரவிறைபகாராரியு
மடல்விரிதுளவினன்வாளியுங்
கடவுளாபிறபிறகருவியும்.

ஆயினரதுபொழுதண்ணலு
மேய்வுறுமிரதமதேறினன்
மாயிருநெடியலில்வாங்கினான்

காய்கனலுமிழ்கணைபூட்டினான்” என்று காஞ்சிப்புராணத்
தும் வருதலாலுணர்க.

பதப்போநள்

ஏகஸ்து	ஒருவனானால்
மதஸ்யதபூம	மச்சவுடலை
ஏதய	ஆதந்தி
அபதிசாயம	கடலநீர்
கத	அடாசாரா,
அநய	இன்னொருவன்
விநிபிதிதத வு வந	சங்கரிககப்பட்ட அநத மினககொடியோடு
	கடைய மனமதனையுடையவனாக
பரபிதத	பரபித்தியானவன்,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	பாபம்
அதிகு	சிரந்தவன்?
இதி	இவனை
வருத்தா	பெரியவர்கள்
அதுசினநியா	ஆலோசித்தது
ஸதயம	சுண்ணமைய
ப்ருவந்தி	கொல்லலாம
தமிமம	இந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரய்க்கின்றோம்

போழ்ப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவதையடைந்து சமுத்திரததையடைந்தான், இன்னொருவன் மச்சக்கொடியினையுடைய மனமதனைச் சங்கரித்த பிரசித்தியை யுடையவன், இவர்களி லுயாந்தவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவை யடைந்து கடல்கீழ் பிரவேசித்தானென்றது -ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்த நகரமான மதுரையில் சத்தியவிரதன் என்னும் ஒரு அரசன் இருந்து செங்கோல செலுத்திவந்தான் மண மபொருநதிய மலபாளையணிநகரத்தோளினையுடைய வம்மனவன் வையையாற்றில் அருககியங் கொடுத்தற்காக எதிர்த நீரில் ஹரி மீனுருக்கொண்டு விளங்கினன

பாண்டியனவனாகிய சத்தியவிரதன் தனக்கையிருந்த அச் சிறு மீனினே ஹரியென்னுநராய்ப்பால வையையாற்று நீரினுள் விட்டனன் உடனே அம்மீனாகிய ஹரி அம்மனவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நானுனைச் சரணமாகவுடைத்தேன, சரணமாக வந்த எனனை எனக்குப் பகையாகவுள்ள நலசரங்கள் வசிகுதும் ஆற்று நீரில் அஞ்ஞனையாக விட்டனை, எனனை இவ்வாறு விட்டுவிடத் தல் நினனீதிகேதற்குன்ற மன்னவனே! எனனை நீ நான் சற்றே வள ருங்காறுங் கமண்டல நீரி விட்டிவைத்தது சற்றே வளநததற்குப் பின்னா நல்ல தடாக நீரில் இடம் எனனைக் காகக்கேணமென்று கூறியது இம்மொழிகளைக்கேட்ட மன்னவனுக்கு அதிக ஆச்சரிய நதோன்றினமையால் அச்சிறு மீனினைப் பின்னருந் தானே எதிர்த க் கமண்டலநீரில் விட்டிவைத்தனன் அம்மீன் அக்கமண்டல நீரினைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பருமனுடையதாகியது பின்னரம் மன்னவன் அம்மீனினையெடுத்த ஒரு நல்ல தடாகத்தில் விட்டு வளா த்தனன் அம்மீன் அச்சடாகத்தைவிடவும் பெரியதானமையால் பின் னா அம்மனனினினி இதனை எங்கு வைத்தது காப்பது என்றாலோசி தது அதனை எதிர்ததுக்கொண்டு சென்று ஆரவாரத்தினையுடைய கட னீரில் விட்டனன் கடனீரில் விழுந்த அம்மீன் இரங்கிய தொனியுட் னம்மனவனைப்பார்த்து, மன்னவ! நீ என்னை இங்குத் தனியே விட்டுச் சென்றால் மீக்க வலுவினையுடைய இக்கடலநீரிலுள்ள கொ டிய மீனினங்க ளெனைத்தின்றுவிடுமென்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட மன்னவன் குதூஹலமடைந்து இம்மீன் என் னிறைவனாகிய ஹரியே இவ்வாறாயினுண்போலம் என்று கருதி, மீன் மே! நீ என்னிறைவனாகிய திருநெடுமாலன்றோ? இழிவினையுடைய

உகசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இமமீனுருவத்தை நீ அடைந்த காரண மெனனை? என்று வினாவி வணங்கினாள்

உடனே அம்மீன அமமன்னவனைப்பார்த்து, அரசனே! ஏழுநாட் கழித்தவுடனே இப்பெரிய கடல திரிலோகங்களும் அழியுமாறு பெ ருரும; அப்பொழுது நமது கட்டளையால் ஒரு தோணி தோன்றும்; அத்தோணியில் நினைையும் இவவுலகி லிப்பொழுதுள்ளவற்றின் வித துக்களையும் முனிசசிரோஷ்டாகளின் கூட்டங்களையும் ஏற்றிக்கொ ண்டு சுமந்து திரிந்து பிரளயநீர் வற்றியவுட னுங்களனைவரையும் இற க்கிவிடுவேன். பின்னா வேதத்தைத்திருடி யொளித்த ஒருவசுரனை யுங் கொல்லுவேன என்று கூறி அம்மீன் கடலினுட் சென்றது.

பின்னா அம்மீன் கூறிய ஏழுநாளில் பெருமழை பெய்தவுடன் கடனீர் பொங்கியது. உடனே முனிவர்களையும் விததுகளையும் சத தியவிரதனையும் அங்கு தோன்றின ஓடசதிலேற்றித் தான தன் கொம் பினாவிழுத்ததுகொண்டு திரிந்துப் பிரளய நீங்கினவுடனே அனை வரையும் இறக்கிவிட்டிப் பின்னா வேதத்தைக் கவாந்துசென்ற அசுரனை யுங்கொன்று மீனுருவத்தா ன இருந்தனன என்று பாகவதபுராண மானது கூறுகின்றது இதனை—

“மருக்கமழ்தாரினானவையையாற்றிடை
அருக்கியங்கொடுப்பதற்கங்கைதாங்கிய
திருக்கிளாபுனலிடைச்சேடடிளங்கயல்
உருக்கொடுத்தனிமுதலுவந்துதித்தனன
மன்னவன்காண்டலுமவையையாற்றிடைசு
துன்னுறவிடுத்தலுமீனஞ்சொல்லமால்
உன்னுழிச்சரணெனவுற்றவெனனை நீ
பன்னுபல்பகைகொளப்பழுதினவிட்டனை.

கன்னலினீரினுங்கமழுந்தண்சனை
மன்னியநீரினுமருவவிட்டெனை

இன்னவொன்றறநனியினிதுகாகுகென
 அன்னவனெஞ்சுகமடைநததற்புதம்
 கடமுமிழ்களிறறிஞனகன்னனீரிடை
 விடுதலுங்கனனலினவிட்டுவீங்கலால
 மடலவிழநறுமலாவாயியுததனா
 நெடுமலாபபூநதடநிறைநததெனபவே
 தடநிறைநதிடுதலுநதயங்குசெங்கதா
 விடுமணிபபூணிஞனவியநதுநோக்கினன
 கடலிடையுததனன்கலவெனகௌவைநீர்
 படுதினாபபரவையிறபாயநதுசொலலுமால்” எனற்றெருடக
 கதத பாகவதப்பாடலகனாலுணாக

ஒருவன மீனககொடியினையுடைய மனமதனைக்கொன்றகீததி
 யினையுடையவன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வாறு இயற்
 நியிருத்தலால். இதனை—

“காமனெரிபபிழம்பாகநோக்கிக்காமபனதோளியொடுங்கலநது
 பூமருநானமுகனபோலவதோததப்புகலிலாவியபுண்ணியனை
 ராமவனதெரியாடடுகநதவெமபெருபானிதுவெனகொலசொல்லாய
 வீமருதண்பொழிலகுழ்மிழைவிண்ணிழிகோயிலவிருமபியதே”
 என்று திரவிடசூகதியினும், மற்றையவைகளினும் வருதலைக்கொண்
 டுணாக.

தாப்பியம்.

ஹரி மீனருவடைநதான, ஹரன மீனககொடியினனான மனம
 தனைக் கொன்றனென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

இழிநத மீனருவையடைநதவனைக்காட்டிலும் அவ்விழிந்த மீனி
 னைக் கொடியாகவுடையவனைக் கொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாம
 இழிநத மீனருவடைந்து கடனீரிற்புகுநத ஹரியை அப்பிரதானமா
 கக்கருதி உயர்ந்த ஹரனடியை அடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (௩௬)

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இந்தராத்ருததவம்மதபுவிஸாவதைக இந்தராதிபிஸஸாரகணை
பரிபூரயதேசயம் | மீதாவாயேததிக்இகய ந்சிநிபவ நுததாஸஸகயம்
பருவநதுசுமிமவயமாஸரயாம் ||

மண்ணி லொருவ னெஞ்ஞான்றும் மகவா னிளைய னொரு
மெண்ண விருந்தா னின்னெருவ னிழிவி ல்விநதி ராசியாகள
பண்ணும பூசை தீனையேற்றுப் பயிலு மியலபைப் பரிததுளளான
எண்ணி லிவருந் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிதைஞ்சுதமே.

ஏக:	ஒருவன்
புவி	உலகத்திலு
ஸாவதா	எப்பொழுதும்
இந்திராநுஜதவம்	உபேந்திரனாக விழுத்தலை
அகமத	அடைந்தான்,
அநய:	இன்னொருவன்
இந்திராதிபி	இந்திரன்முதலியவர்களால்
ஸூரகணை.	தேவகணங்களால்
பரிபூஜ்யதே	பூஜிக்கப்படுகின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அநுசிரத்யா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆபரயாமஃ	ஆபரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் இத்திரனுக்கு அநுநாகவிருக்கப்பெற்றான், இன் னொருன் இத்திரநிகளாலும் தேவகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; இவ்விருவாகவிற சிறந்தவனைப் பெரியவாகளாகிய நீங்கள் உண்மை யாகக் கூறினால், நாங்கள் நம் உறாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின் றோம்.

விதாபு

ஒருவ னித்திரா எழுந்தவததை யடைந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவண்ணமாக விருத்தவியால்

மாவலி மன்னன் தேவநவரியாகி உலகனைதையுந் தங்குடை நிழலிலாக்கியாண்டநாளில், ஹரி அம்மாவலிமன்னனை அடக்குமாறு இத்திரனுக்குத் தந்தையான காசிபமுனியின் மகனாகத்தோன்றிக் குள் ளனாக விருந்தபையால், வாமன நாமத்தடன றுலங்கி மாவலியைப் பாதலத்திலாக்கி யித்திரவுகளுசென்று இத்திரனருகி லவன் நமசி யாக விருந்தனன் இதனை—

“உபேந்திர இத்திரவரஜ” என்னும் நிகண்டாலும்,

“குறையிலெயினினுமின்றுகூ றுநற்பணிசெய்கேனென் றிறைவனைவணங்கிவெள்ளியியற்றினனிறைவனருந்நம் நறுதுதலத்தியென்பாணவந்திகழ்மகிழ்ச்சிநாளும

உறவுபேந்திரனையாகியும்பாநாடுறையுமனனோ” என்னும் பாக வதததாலும் உணாக.

ஒருவன் இத்திராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிறானென்றது- ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பூசிக்கப்படுதலால்.

[illegible]

“மகபதியோராமகவின்றெடுங்காலந்துயருழந்தமறுககங்கொண்டு, முகையவிழ்காஞ்சியினிழலினினிதிருந்து முழுமுதலேபூசையாற்றித், திகழொளியவுலகளிகுஞ்சயந்தனெனுமொருமகவையினிதினீன்றான, புகலரியவாஞ்ஞிறபூசித்தானினிதுகைக்குமுடியலுமபெறான.”

வண்ணர்கவரெவெண்ணெய் வஞ்சியிசூரிகெழுந்தாரா
வெண்ணெய் வண்ணாங்கெழுந்த சூரிகெழுந்தாரா

“அருணகிரிப்பெம்மாளை மலரடிபெற்றருசசித்தானருமபூதத், பொருகளபவனசமுலைப்புலோமசையைப்பெறப்பெற்றான குவிசப்பு ததே, ஞருகியசிறதையனாகியெம்மாளைப்பூசித்த துணாககப்பாற்றோ, பெருநதிரினறுவட்டெடுககுஞ சடையோனைப்பூசித்த பிறவுஞ்சொல் வாம.”

திருவண்ணாமலையில் ஹரணைப்பூசித்து அநேகவரங்களைப்பெற்றான்.

[illegible]

நிருதியும் கோகர்ணசுத்திரத்தில் ஹரிணப் பூசித்து வரங்
களைப்பெற்றனன். இதனை—

மொகணை-உஸ்வஸா நெந்நாதிபா ஜெஸ்ஸா

வழிவழித்தல்பொருள்நாஜமதிவெத்! எனநி
ருத்தலைகொண்டுணாக

வருணனுஞ் சம்புகேசுவரமெனனும திருவானைக்காவிலரனைப்
புகிதது வரம்பெற்றனெனப்பதை—

ஜெனரல் ஸ்டீவ் ஹெய்ஸ்

பூவண-வாய்வதில் யாடிவாசிவாசிவினா
மிதனலுணாக

வாயுவும தெக்கிணைகலாசமான ஸ்ரீமஹாதாளஹஸ்திகேஷதிகிர
ததி லீசணைப்புகிசது வரங்களைப்பெற்றான எனபதை—

வாயு-உ-க்சிணமெகவாவெகா^கஉஹஸீ^கஹாவ^கஉரெ ।

வழிவழி ஹாஜி-வசீ-வலாநொர ந நய்யோ இதை
வணக்க

குபேரனுர் சித்தவடகேதநிரத்தில ஹரணைப்புகித் து உரம
பெற்றனன இசனை—

ஸீதேசுரர் ஸீதேசுவரேசுவரேஜ்யஸங்கா ॥

கூடுதலாக ரயிலைப் பாவாநாவுக்கு வராமல் என்பதெனினும்
தலைவனாக

ராசானும கமலாலயமாகிய திருவாரூரில் ஹரனைப்பூசித்து
வரங்களைப்பெற்றான். இதனை—

ஊர்வாநொவிசிறாபெவாகுரொபெவாவிநம் । ஊர்
வஞ்சுவதவாஜாபெசு ருவ்வாநொநெகயா ॥
என்பதனுணர்க.

ஆதிக்கியனும் ஸ்ரீ காஞ்சிபுரத்தில் அரணைப் பூசித்து வரம்பெற்ற
என். இதனை—

கோளுக்கிரங்கி யவன றம்பியான ஹரியினும், இந்நிராதி தேவாகளாற் பூசிக்கப்படுகிற ஹரன் சிறந்தவனையாம் அதலால் நாங்கள் இவ்விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிப் பிரதானமான ஹரனைச் சரணாகதியென்று அடைந்தோம் என்பவருகின்றோம்.

வனகொநுஸ்பஹநாநெதபுஜவாசுநெதபு

சிறபுஷுநெவஹதவாஹுரவாவதாரீ!

கொவாநயொரபிகுஜதபுநாஹிபுஷுபுஜா

ஸுதபுஸுஹஹததீபவயபாஸுயாசீ!

ஏகோநருவிமஹததமேசயஜகாதததயாமநயஸதபேவஹதவா
சுசரபாவதாரீ! கோவாநயொரபிகுஜதபுசிறபுஷுநெவஹதவாஸஸதம
பருவநதுதமிமமயமாஸரயாம.

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னோடு நெழு நரமேனி மேவுரு சிறந்த வருவமதாய

முன்னோடு சரண றிளையொருவன் முகிதா னவனை மூதுலகிற

பின்னோடு புருடன் சரபமென்ப பெயாநது பதிததான பேசுமிடத

தின்னோடு தமமிற சிறந்தவனயா ரிசைசுதாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகம்

ஒருவன்

நிருவிமஹததம்

நரசிங்கவுருவத்தை

ஏதய

அடைந்து

தைதயம

அசுரனை

ஜகாத

கொன்றான்,

அநய:

இன்னொருவன்

சரபாவதாரி

சரபாவதாரியாகி

தமேவ

அந்த நரசிங்கனையே

ஹதவாந்

கொன்றான்;

அநயோ:

இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசுந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உணமையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே ! ஒருவன் நரசிங்கவுருவத்தை யடைநது தைத்தியனைக் கொன்றான், இன்னொருவன் சரபநுபத்தையடைந்து அந்த நரசிங்கத்தைக் கொன்றான், இவ்விருவருட் சிறந்தவன் யாவ னவனை நீவிர் கூறுமின், கூற்றால் நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் நரசிங்கவுருவடைந்து இரணியனைக் கொன்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றியிருத்தலால்

பூர்வத்திற் காசிபமுனிவன் தனயனைவியா பலரிற் றிதியென்பவளுடன் புணர்ந்நன இவன் புணர்ச்சியினால் இரணியன் இரணியாககன் எனலும் இரண்டு முதனமை வீரர்களும் மறறும் பலவசுரர்களும் பிறத்தார்கள இவர்களில் இரணியன் இறைவனருளாற்சிறந்தவன்மை விந்நையாதிகளைப்பெற்றுத் தன்னிகரில்லாத தலைவனாய இருநிலமாண்டான். இவனரசனாகிய ஞானனுமுதல் ஆதித்தியாமுதலிய விபுதாருஞ் சநிக சங்கடங்களுண்டாயின அதனால் அததேவர்கள் நாராயணனை யடைந்து வணங்கி அண்ணலே! இரணியன் செய்யுங் கொடுமை யாற்றற்பாலதாக விந்நையா விங்கடைந்தோம். இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கோடலும், ஹரி அமரர்கள் அஞ்சனமின்! துங்குறையை வினாவி லகற்றுகின்றோமெனத் தனதமிசத்

தை இரணியன டனேவியின் கருவிற் கலகநச்செய்தனன் சில தினங்
களுக்கெல்லாம் இரணியனுக்கு மகன் பிறந்தான் பிறந்திருக்கும்ந்
தழுவி யியங்குமோ ருருவினதொழை தந்தையான விரணியன் வழி
யிலும் தனதமிசமான நாராயணனிடத்தும் அன்புடையவனாக வளர்ந்
தனன். வளர்ந்தொன்று இரணியன் சுககிரனைக் கொணடிவனாக
அருமறை யத்தியயனஞ்செய்தான் உடனே சுககிரன் தசகாலவழக்கப்
படி வித்தியாரம்ப சபயத்தில் ஓம் இரணியாயநமவென்றுரைத்து நீயு
மில்வண்ண முறைத்தியென்றனன் பிரகலாதனென்னும் அபிதானம்
உள்ள அததைத்தியகுலபாலன் நானவவாறு கூறேனென்றான். சுக்
கிரன் இவ்வித மிவனுரைப்பதை இவன் தனதசுகநிலித்தா னவனிவ
னையழைத்து மைந்த நீயேன வேதமோதப்பயிலுகின்றாயிலை என்
றனன் அதற்கவன் ஐய வேதமோ துபவொல்லாம் ஹரி ஓம் என
று உரைத்துரைப்பா சுககிரனவவாறு கூறுது ஓம் இரணியாயநம
வென்று சொல்கின்றான், அது பிசகு, ஆசலாலஅதனை நானுரையேன்
என்றனன் உடனே இரணியன் கடுங்கோபங்கொண்டு தன் மைந்
தனுக் கணைகந திங்குகளைச் செயவித்தான் அத திங்குக ளனைத்தை
யும் அப்பிரகலாதன் நாராயணத்தியானத்தா னீங்கினான் அதுகண்ட
விரணியன் நின் ஹரி எங்குள்ளான் என்றனன் அதற்கவன் என்னரி
தூணிலுந் துருப்பிலும் உள்ள என்றனன் இரணியன் மைந்த! இதை
தூணி வவவரி யுளனோ? எனத் தனகாலே நீட்டி யொருதூணை யுதை
த்தான் உடனே உதைத்த பொன்னந்தூணி னடுவை பிளந்துகொ
ண்டு ஹரி நரசிங்கருப்பாகத்தோன்றி இரணியனுடன் போராபுரிநது
அவனைக் கொன்றனன். இதனை—

“இடித்ததேதோரகூனியென்னவெறுழ்வலிக்கனகன்சீறி
அடித்ததூணத்தினின்றும்மாடகப்பசும்பொண்ணடம்
வெடிப்பமாலவரைப்பிப்பவெடிபடநகைத்துவெய்தின்
வடித்தபூந்துளவமாலேவாளரிமுனைத்ததன்றே. என்றும்,
கழைசுளிகளிறன்னுனைக்கவானிடைக்கிடத்திமாலேக
குழவிவெண்டிங்களன்னகூருகிர்ந்தியிற்பைந்தேன்

தாத்தியம்.

ஹரி நரசிங்கமாயினான், ஹரன் சரபமாகி அநநரசிங்கத்தைக் கொன்றான் எனபதாம்

தாரதம்மியம்

இவவுலகிற கொடியவனைக் கொன்றவனை எவரும் புகழாநிரா. இரணியனாகிய கொடியவனைக்கொன்ற நரசிங்கன் கொடிய இரத்த வெறிகொண்டு நிலைதவறித் தானசெய்த உபகாரமனைத்தும் அபகாரமாக நின்றபோழுது, ஹரன் சரபவருவநதாகுகி அவ்வரியைக்கொன்று உலகத்திற்குபகாரமாக வியற்றினமையால், ஹரியடைந்த நரசிங்கத்தினும் ஹரனடைந்த சரபவருவஞ் சிறந்ததேயாம் இதனை யாமெடுத்துக் கூறவேண்டுவதில்லை ஆதலால் நரசிங்கரூபமடைந்த ஹரியை விடச் சரபரூபமடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாகலால், நாங்கள் இந்தவிடயத்தி விழிவடைந்த ஹரியை அபிரதானமாகவகற்றி, இந்தவிடயத்தில் உயாவடைந்த ஹரனைச் சிறந்த புருடனாக வணங்குது அவ்வரனுடைய சரண்கமலங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று (சக)

ஊர்கொவடும்புடையது விடுவொஹாதி
விடி மாரும்புடையது விடியுதெனது
கொவாநயொருபுகுதது நுதலிது புதுவா
ஊத புதுவா வன்குதிவெயசொடா யாதி

ஏகோவக.கபடஇதயகிலைரபாவிவிதயாகுருபமஇதயபிதீயதே நயி. கோவாநயொரதிதஇதயுதிசிறதியவருத்தாஸஸதயமபருவநதுத மிமவயயாஸ்ரயாம்||

மோழ்பேயர்ப்பு.

அன்போ சிறிது மிலலாத வசட்டுக் கபட மாணியென வன்போ டெவரு முகாசெய்ய வந்தா னெருவன் வனாயொருவன் தன்போ டெவரு மில்லையெனச் சாற்றுங் குருவாத் தானுற்றான் இன்போ டிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போந்

ஏக:	ஒருவன
கபட	கபடமான
வடு	பிரமசாரி (வாமனன்)
இதி	என்று
அகிலை:	அனைவராலும்
அபாஷி	சொல்லப்பட்டான்,
அநய:	மற்றொருவன்
பரம:	சிலோட்டமான
விதயாகுரு	ஞானகுரு
இதி	என்று
அபிசியதே	கூறப்படுகின்றான்,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுகிரஹி	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன் கபட்டுமானியென வலகிலனைவருங் கூறுமாறு நின்றான், மற்றொருவன் உய்ந்த வித்தைக் காசிரியன் என்று அனைவராலும் இசைக்கப்படுகின்றான், இவ்விருவருக்கு ஞாய ந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

வீதப்பு

ஒருவன் கபடமான பிரமசாரி என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால். இதனை—

“மைதபுஞானமனத்திடையொன்றும்

கைதவமாயமெயகலநசவனாகுச

செயதவமாவலிசெயதவேனவிக்

கெயதவுளத்தினிலெண்ணியெழுந்தான” எனபதனாலுண

ராக. கைதவம் - வருசனை.

ஒருவன் சிரோட்டமான விசயாகுருவென்று கூறப்படுகிறானெ ன்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால்

ஹரனை ஜகத்குரு எனபதைப்பற்றி ஸகாந்தபுராணத்து உபதே சகாண்டத்து எனபததாருவது அத்தியாயமானது இவ்வண்ணமு ளைக்கின்றது

“தேவகாந்தருவ மனிதாநியரனைவாகளுக்கும் குருமார்களிருக்கி னாராகள இவ்வனைவருக்கு முதற்குருவன் ஹரனையாம் எஙங னென்னில, முனனாளில சிரோட்டமான கைலாயத்தில ராசனிருத்த ஞான்று இறைவி, நந்திகேசுவரன், பிரமன், பகவானாகிய ஹரி, ஸத தியததையே விருப்பமாகக் காக்கின்ற முனிவர்கள் என்னு மிவர்கள் னைவரும் மிக்க வனபுட னிறைவனை வணங்கி, இறைவனை நோங்கி ஓ ஜகதீசா! நீ சிருட்டிதோறு முண்டாகலுற்ற காலவரம்பிற குட்ப ட்டவர்களான பிரமர்களுக்கெல்லாம் அகண்டசாத்திரங்களை உபதே சித்தருளினவா. ஆதலால், காலவரைகளுள்ளடங்கிய சகல குருமார்க ளுக்கும் பரமகுருவான சுவாமி இவ்வெங்களுக் காகமப்பொருளை உப தேசித்தால தங்கள் கருணையால் நாங்கள் கிருதாததராவோம் என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். உடனே ஹரன் அக்கைலையின் ஒருசிகர மான புட்புகிரியென்னும் இடத்தை அடைந்து ஞானசாரியராய் அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவி, விநாயகர், சண்முகர், ஹரிஹரபுத்திரன் வைரவன், பூதங்கள் முதலானவர்களுக்கு வேதாகமோபநிடதங் கற்

பித்தனா பின்னா அககைலையின வேறொரு கொடுமுடியான ஆமா
ததனகிரியிலெழுந்தருளி அங்குமொரு குருவருவதுடனிருந்து நந
திக்கேசுவரன முதலியோராகும், மஹாகாளன்-சோமநந்தி-பிரமதகண
ங்கள் முதலானவாகடும் வேதாநமோபநிடதாநதங்களை உபதேசி
ததனா பின்ன ரககையாதநின வேறொரு கொடுமுடியான கோள
கிரியிலெழுந்தருளி ஹரி நாயன முதலிய தேவசிரோட்டாகளுக்கும்
சகல வேதோபநிடதாநதங்களுடைய பதேசிததா பின்னா பிச்சா
டனகிரிபென்னும் வேறொரு கொடுமுடியி லெழுந்தருளி அங்கு
ஆசாரிய நிருக்கோலத்தாட னெழுந்தருளியிருந்து அவவிடத்தில
ஸனகா ஸனானந்தா முதலிய முனிசிரோட்டாகளுக்கும் வேதாநதாந
தங்களுடைய ஆகமாததங்களுடைய உபதேசிததனா இறைவனுருவமா
ன நாலுகுருமாமள நாலு கொடுமுடிகளிலும் இருந்தாரகன அவாக
ளாலேதான உலகத்தில அநேகா தீக்ஷ பெற்றோரகன எனறிருக்கின்
றது” இதனை —

“வெள்ளிகொளுமபிரளயத்தொடுமலாவீவத
னுள்ளிடப்படுதேவாமற்றியாவருமொடுங்கி
நளளிநுட்பெயாகாலையிறேன னறுவரதூநா
வெள்ள ”ாததுபதேசமுற்றறித்தனை யெநதாய.

குரவனீயெமககருமநைககுலமுமுதுணாததித
தரவிருமபினேமெனபதுதிருசசெவிசாததி
அரவ்வாசடையண்ணலககயிலையினருகு
பரவுநீணமுடிப்பனி மலாப்பருபதமடைநதான.

சிகரநீணமுடித்தெககிணமூரததமொனெற்றிததுத
தகரவார்குமுலுமைக்கும்வேனமுருகற்குநதநதிப
புகாமுகத்தவனநைக்குமோவடுகற்குமபுகாவா
னிகரிலபத்திரனநைககுமன்றருளினனிமலன்
பொயயிலகேள்வியோராகருரியவாமத்தனிப்பொருப்பி
லையனவ்வுருமூர்த்த ததினினிதெழுந்தருளி

வெயயதிண்மற்ற்காளாபிங்கிருடிமெயப்பொருளாற
றுயயசோமநந்திககுமுற்றுணாததினனூயமை.

கோளமாலவையுச்சியங்குவட்டெழுந்தருளி

வாளராவணையவனுக்குமலரயனறனக்கு

நீளிருஞ்சினைக்கறபகநாடற்குநிமலன

மூளநினறெழுங்கருணையினருளினனமுறையால

பெருந்தவததுளோர்க்குரியபிச்சாடனப்பொருப்பி

னிருந்தவச்சனகாதியாககினிதுவந்தருள

வொருங்குநின்றவேதாகமுதலியவண்ணாதார

திருந்துகேளவிபெற்றனைவருமபவித்திரஞ்சிறந்தார

திங்களஞ்சடையெம்பிரானறிருவருளடைந்த

பொங்குநாலவகைப்பொருப்பினோதமமடிபோற்றி

அங்கணமாத்தவத்தலைவாமற்றியாவருமடைந்தார

தங்கடங்குறைகேளவியினிரம்பினதக்கோ” என்று உபதே

சகாண்டத்துக்குருமானமியச்சருக்கமுரைத்தலாலும், ஹரனவித
யாகுரு என்றறியப்படுகின்றன

ஸ்ரீஹ்ராவஷேஸங்குட்டுவொலவதாஜஜமஜுரொஃ

என்று சுகரகஸ்யோபநிஷத் ஹரணையே ஜகத்குரு என்று கூறுகி
ன்றது

தாத்பரியம்

ஹரி கபட பிரமசாரியாக விருந்தான், ஹரன ஞானசாரியனாக
இருக்கின்றான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

பிரமசாரியாகவிருந்து கபடெனன்று பெயரடைந்தவனைவிட,
ஞானசாரியனாக விருப்பவன சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள்
இவ்விடயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்
விடயத்தி லுயாவடைந்த ஹரணையே சரணமாக வடைகின்றோம்.)

வனகஸ்யுராவணவபெஹிடிபாஹிஸக்தி
 சந்ஸுஸுவகவியெஹிடிபாஹிஸக்தி
 கொவாநயொரயிகஹதநுஹிஜுவபுஜா
 ஸுதஸுஸுவஹுதகீஸ்வயபோஸ்யாஸி

ஏகஸ்யராவணவதேதஹிதருடாஹிஸகதி அநயஸ்யஸாவவிலயேச
 தருடாஹிஸகதி கொவாநயொரதிகஇதயதுசிந்தயவ்ருததாஸஸதயம்
 பருவநதுதமிமமவயமாஸ்யாம: 4

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்னுள்ளகை வேந்தற்ற மூதூ ராராத விராவணனை
 வின்னான் டெறிததுக கோறுமதில விளங்கு சததி யானொருவன்
 பின்னொ புருட னுலகனைததும் பெயாகருகு சததி பெரிதுள்ளான்
 இன்னொ தமயிற் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுக்கு
ராவணவதே	இராவணவதத்தில
சகதி:	சாமாததியம்
தருடாஹி	அதிகமானதலவா,
அநயஸ்ய	இன்னொருவனுக்கு
ஸாவவிலயேச	எல்லாவற்றையு முழிக்கிறதிலும்
சகதி:	சாமாததியம்
தருடாஹி	அதிகமானதலவா;
அநயோ:	இவ்விருவருகருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா:	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை

ப்ருவந்து

தமிழம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவனுக்கிராவணவதத்தில் சாமர்ததியம் பெரியதானதாக விருந்தது, இன்னொருவனுக்கு எல்லாவுலகங்களையும் முழிக்கின்ற சாமர்ததியம் பெரியதன்றோ! இவ்வகைய சாமர்திய ருட் சிறந்தோன யாவன்? நீவி ருண்மையாக வுரைத்திலோ, நாங்க ளந்த மஹாபுருடனைச் சரணமாகவடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனுக்கு இராவணவதத்தில் சததி சிறந்ததென்றது - ஹரி யை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இராவணவதஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமாவதாரஞ் செய்கிருந்தநாளி லவன மனைவியை இரா வண னெடுத்ததுகொண்டபோனை அதனிமித்தம் இராம இராவண ர்களுக்கு யுத்த நோந்தது அந்த யுத்தத்தி லிராம னிராவணனைக் கொ ன்றான். இதனை—

“திசைமுகன்படையெடுத்திராகவனசினந்தேவித
தசமுகன்றனைமாயததன்னமாய்ததலுந்தயங்கும
குசமுகங்குளிறுகுகுங்குகோட்டரமபையரோ
டிசைமுகமலாநதிணாமழைபொழிந்தனரிமையோ” என்றும்
வரும பாகவதத்தாலும்,

“குரைகடலைபடவம்பால மறுகவெயது குலைகட் டுமறுகனையை யதனாலேறி, எரிநெடுவேலரக்கரொடுமிலங்கைவேந்தனின்னுயிர்கொ ண்டவன்றமயிக்கரசுமீந்தது, திருமகனோடினிதமர்ந்தசெல்வன்றன்னை ததில்லைநகாத்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள், அரசமர்ந்தானடிருடுமரசை யல்லால் அரசாகவெண்ணென்மற்றரசுநானே” என்னுங் குலசேக நிரு பன் கூற்றாலுமுணர்க.

ஒருவன் சருவசங்காரஞ் செய்வதன்றி சமாததனென்றது-ஹர
னே, அது அவ்வரன அவ்வாறு செயதிருத்தலால்.

சதூயுகங்கள் ஆயிரமாறா பிர்மனுகொரு நினமென்று சொ
ல்லப்படும் அவ்வண்ணம் ஆயிரஞ்சதூயுகமானால் அந்நேரத்திரி.
இவ்வண்ணமான தினம் முதநூற்றறுபதானால் பிர்மனுக்கு ஒரு வய
தாகும் இத்தகையதர்க்கவயது ஒருநூற்றானால் ஒருபிர்மனாயுள்ள இப்
படிப்பட்ட ஒருபிர்மனுடைய ஆயுள் முடிவான அவன் தமிழ் தினம்
அவன் நந்தையான ஹரிக்கு ஒருபகல் அது அவ்வளவாறா லொரு
இரத்திரி இவை முறையே யொருதினமாய் இத்தினம் முதநூற்ற
றுபதுகொண்டது ஒருவருடமாய் அவ்வருடம் ஒருநூறு கொண்டது
ஹரியின் ஆயுள் இவ்வாறு வரு மநாளனைத்தையு மான தன நெ
ற்றிவிழியாற சாமபராக வாகதுவான இத்தனை—

“ உலகெலாமின்றவனையும்கேசனுருவிடைமாலொடுங்கதற்கும்
அலகிலாலினையாட்டாடியவெந்தையமலமாயநிட்களமாகி
நிலவுதற்பரமாயபரமமாயச்சித்தாயநித்தியமாயவெறுவெளியாய
மலைவறநின்றதன்னுருவெய்திடயங்கணுஞ்சிறந்தொளியவளரும் ”
என்று கூடமுராணத்திலும்,

வத்யபுமலஹஸுராணிஹ்நெனாஜிமகிவடுகி
தாவடுவநிசாபெபாதுகதெஹாராதுவஸ்யயா
ஸததுயபுஷ்டிகுவஷ்டிகெபவநிநிதம்
ஸதவஸ்துராஜெயவயடுகிததாவிடு

ஜிநகெகூ , விவெளாவதிராதிருவடுவெ
ஷ்டுதராணிதிஸதநிநாநடுவெடுகஹாயநம்
தனாவஷ்டுதாவடுகெவயடுகிஹரிஷ்டா
ஹவஸஹநாஸஹாரெவிஷ்டுநாஸுயெயாஹாந
நாநாராபுமெனெலாஹஸஹாராயனகாரகம்
ஸஹதபாஸஹாஹெவஷ்டாநகாநநீதியிது என்பதாதி
யாகவரும் பூஸ்காந்தமஹாபுராண வசனங்களாஹணாக.

உநஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

தேவ:	தேவன்
இதி	என்று
தத:	அவனைக்காட்டிலும்
ப்ரவிதத:	பிரசித்தியானவன்;
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருததா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களை! ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவனன்றோ, அவன்போன்ற மற்றொருவன் மஹாதேவன் என்று அவனைவிடப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றான, இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்க ஞ்ணமையாகச் சொன்னால், நாங்களாகத் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவன் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவண்ணம் வாசுதேவனாகவிருத்தலால். வாசுதேவன் என்றால், (வசுதேவஸ்ய அபதயம்புமாந வாசுதேவ-வசுதேவ னுடைய சந்ததியான பிள்ளையெவனோ வவன் வாசுதேவன்.)

ஒருவன் மஹாதேவனென்று பிரசித்தன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் மஹாதேவனாகவிருத்தலால்.

பஞ்சு தெயச ஸுடொ ஸுடுவெட்டிஊர் ஸெஸுவ
புரானத்: யாதாட்டெஹதிவடூஜாயாண்டிஊடுஷவஹத்:
வ்ருத்: என்று சிவபுராணத்தி லிருத்தலால, தேவ ரனைவராலும்
மிகவும் பூசிக்கபடுபவன டுஹாதேவன் என்பது ஸபஷ்டம். பெரிய
தேவனென்றும் பொருள்

தூத்பரியம்

ஹரி வாசுதேவனாக இருந்தவன், ஹரன் ட ஹாசேவனாக இருப்பவன் என்பதாம்.

தாரதம்மீயம்.

வசதேவனுக்குப் பிறந்து வாஸுதேவனாக விருப்பவனைவிட, சகல தேவர்களாலும் மிகுதியாகப்பூசிக்கப்படுதலால், மஹாதேவனாக விருப்பவன் சிறந்தவன்லலெனென்று எவனுமுமாயான இத்ஞல நாம இவ்விடயத்திலுயாவடைந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி அவ்வரனுடைய சரணயுகளங்களை யே சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சச)

வனக்ஷபெடி நஸுகடும்வஹவா நடுநாடி

வாநடுவொடிநெய்தலிநடுநாடி

கொவா நயொரயிகுத நுவினுவபுலா

வந்த புறம் - வஞ்சகத்திலே வயசோடா யாரிலே

வகீபதேநஸகடமஸஹஸாந்நோதசாநய:பதாங்குளிநகேநகிரிந
துநோத! கோவாநயோரதிக்கி^யயதுசிந்தியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந
துதமிமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தச் சிறிய சகடத்தைத் தன்கா னுதியாற் றகர்ந்தொருவன்
சிறதச் சவட்டி யிசையுற்றான் சிறந்த வொருவன் றிருமலையை
முந்தத் தனது கானகத்தான் முற்றுங் கிழக்கே முடுக்கினான்
இந்தத் தகவிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்.

ஏக:	ஒருவன
பதேந	காலினுல
சகடம	சகடத்தை (வண்டியை)
ஸகஹஸா	சீக்கிரம்
துநோத	உதைத்தான,
அநயச	இன்னொருவனும
பதாங்குளிநகேந	காலவிரனகத்தினுல
கிரிம	மலையை
துநோத	கீழே அழுத்தினுன ,
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்
இதி	இதனை
அநுசிரதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன காலினுல ஒரு சகடத்தை வினாவாக உதைத்தான, இன்னொருவனும காலவிரனகத்தினுல மலையையினாவாக உதைத்தான், (கீழே யழுத்தினுன) இவ்வாறு புரிந்த இன்னவருட் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காலினுற் சகடத்தைச் சீக்கிரமாக உதைத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணுவதாரஞ் செயதிருநத வஞ்ஞான்று ஹரிக்ருபபகை யாகவிருநத கஞ்சனுக்ருத துணையாகவிருநத அசுரஞ்ஞெருவன், ஹரி இருநத இடையாபாடியிற கதவினருகில ஹரியைக் கொல்லக்ருதிச சகடவுருவமாக மாறியிருநதனன். அதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலா லெட்டியுதைத்துக் கொண்டனன் இதனை —

“சிறந்தமூன்றாநதிங்கனினவாயச்செநதாமரைக்கட்பகங்குழவி
பிறந்ததிருநாளவிழாவயாநதுபிள்ளைப்பிறைவாணுதலனை
உறைந்தகாலேப்பசித்தமுத்தங்கொண்பொன்னடித்தாமரைநீட்ட
மறிந்ததுசகடமவீற்றாக்கிமணமேலநிநதுவீழந்தகால” என்று வரும் பாகவதச்செய்யுளாலுணராக.

ஒருவன் காலவிரனகத்தினால் மலையைக் கீழே தள்ளினான் என்ற து-ஹரனை, அது அவ்வரன்வவாறு செய்தமையால்

அசுர வருகக்கூடாத சாரதா நின்ற பிராமணனான விராவணன் ஸ்ரீகையாமலையையெடுத்த தமமானையாடிய ஞானன் ஹரன் தன் காற்பெருவிரலை யம்மலையினமீது உள் வறி அம்மலையைக் கீழேயழுத்தி னான் இதனை —

“வைதலுந்தச்சுகிரீவனவானொருடாகைலைவெறபை
வெய்தினிலெடுப்பவெநதைவிறற்றலைஅனியாலானற்ப
பையுளுற்றமுங்கிமாழ்கிப்பரமனைப்பழிச்சிவெய்யோ
னைதுணாசாமகானமறிவொடுபாடலுற்றான்” என்று கூடாமுரா ணங் கூறுதலைக்கொண்டினாக.

தாத்தபரியர்.

ஹரி சகடத்தை யுதைத்தான்; ஹரன் மலையையுதைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு சகடத்தைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், ஒருமலையைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், உதைத்து விழுத்தியவிஷயத்தில் சமானமானவர்களாக விருக்கினும், விழுந்த பதார்த்தங்களால்

தாரதம்மியமான உயாவு தாழ்வுகளை அடைகின்றார்கள். இம்முறையில சாமான்யமான வண்டியை யுதைத்துத் தள்ளிய ஹரியைவிட மிகவும் உயர்ந்த மலையை அலட்சியமாகக் காலவிரலாஹ்னறி யமுத்திய ஹரன் நியாயமுறையால் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் தாரதம்மிய மாராயவந்த நாங்களும இவ்விடயத்திற் றழுவடைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாகத்தள்ளி, சிறந்த ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகக்கருத் அவ்வறினையே சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்.—எ-று. (சுரு)

வணக்ஷேடித்ருயசித்திஜமஹுகாரஹு

நுஷ்ஷேடித்ருயசித்திஜமஹுகாரஹு

கொவாநயொரயிகுத்திநுஷ்ஷேடித்ருயசித்திஜமஹுகாரஹு

ஹுத்திநுஷ்ஷேடித்ருயசித்திஜமஹுகாரஹு

ஏக, பததரயமித்தநிஜகசசகாரஹ்யநய, பதாங்குளிஹதஞ்சஜகசசகார | கோவாநயொரயிகுத்திநுஷ்ஷேடித்ருயசித்தியவருத்தாஸஸதயபருவநதுத்மிமமவயமாஸரயாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு

அதிரா நினை கடலபுடைகுழுவனி முதல வொருமூன்றும் முதிரா வடிக ளொருமூன்ற லளந்தா னொருவன் முதலொருவன் எதிரா ருலகந் தனையடியா லேய்ந்த விரலா விறக்கினான் இதிலா சிறந்தா சிறந்தாளை யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதுள்.

ஏக:

பததரயமிதம்

திரிஜகத்

சகாரஹி

அந்ய: து

ஜகத்

பதாங்குளிஹதம்

சகார

ஒருவன்

மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக

மூன்றுலோகங்களையும்

செய்தானல்லவா,

இன்னொருவனானால்

லோகத்தை

கால்விரலுதியால் அழுத்தப்பட்டதாக

செய்தான்;

அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா.	யாவன் ?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் மூன்றுலகங்களையும் மூன்று அடிகள் லளக்கப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? மற்றொருவனால் ஒரு காலவிரணுதியினால் உலகத்தைக் கீழேயழுத்தப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? இவ்விருவருள் யாவன் சிறந்தவன்? சிறந்தவனை நீவிருநாததிலோ, துமமாலுண்மையாக வுளக்கப்பட்ட அம்மஹா புருஷனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக மூன்றுலகங்களையும் செய்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

இது அவ்வரி வாமனாவதாரஞ்செய்த வந்நாளிற் செய்த தொழில். இதனை—

“மூவடிநாளிலம்வேண்டி மூப்புரிநூலொடுமானுரியிலங்கு

ஆர்வினிவிருபிறப்பொருமானாகி, ஒருமுறையீரடிமூவுலகனந்தனை” என்று திருமங்கையாழ்வானிசைத்த எழுகூற்றிருக்கையாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க.

ஹரன் திரிபுரசுவகாரஞ் செயதநாளிற் றனக்கு இரத்தசட்டாக
நின்ற பூமியிற் காலெடுத்தது மைசரசுவுடனே அது கீழே சாயநதமுநதி
யது. இதனை—

தாதீபியம்

தாரதம்மீயம்

(५५)

ஸ்கவுட்ஸ் குகாஜி நிஸ்-ஓலா ஸ்ரீஹ்நா
 ஹ்ருந் ஸ்ரீநாமெதத்நா நிராநுவைதிஸ்ரஸிங்
 கொவாநயொரபிகைத ஸ்ரீநாமின ஸ்ரீவ்ஜா
 ஸ்த்ரீஸ்ராவணாத்ரீன்வயஜாஸ்ரயாதீ||

ஏகஸ்யஸூகரஜநிஸ்ஸுலபாஸ்திஹீநாஹ்யந்யஸூசேத்ஸூரபி
ரூபஇதிப்ரவரிதத:|கோவாநயோரதிகஇத்யதுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம. ||

மொழிபெயர்ப்பு

குன்றி யனைய விழியி னெடுங் குலவுமிழிந்த சுகரமா
யொன்றி யொருவ னுற்றானமற் றொருவன் சுட்டி யுருவாகிப்
பொன்றி யழித் திலலாத புத்தி னெடு பொலிகின்றன
இன்றிங் கிவருட் சிறந்தவனயா ரி னசற்றதற் பெரியி ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுக்கு
ஹீநா	இழிவுபொருந்தியதும
ஸுலபயா	இலேசானதுமான
ஸூகரஜநி	ஊரப்பன்னிப்பிறப்பு
அஸ்திஹி	இருங்கின்றதனடேர்,
அநயஸது	இன்னொருவனாலை
சித	பிரகசிக்கின்ற
சுரபி.	பசுவின்னுடைய
ரூப	ரூபமானவன
இதி	என்று
பிரவரிதத	பிரஸித்தியானவன,
அநயோ:	இவ்விருவருகளுள்
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருத்தா:	பெரியவாகள
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகளே! ஒருவன் இழிவு மிலேசுமான ஊர்ப்பனறி யுருவு
டையோனென்று ஐகதபிரவிரித்தம், இன்னொருவன் சுரபியுருவென
ன்று ஐகதபிரவிரித்தம், இததகைய பிரசித்தாகளில் எவன் சிறந்தவ
னோ வவனை நீங்களுணமையாக வுடாத்தால, நாங்கள் அநதப புருஷ
னை மஹாபுருஷனாக அடைந்து ஆஸ்ரய்க்கின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் இழிவுபொருநசிய பன்றியுடலடைநதானென்றது-ஹரி
யை, அது அவ்வாறு அவ்வாறு இழிந்த பன்றியுருவத்தை யடைந்தமை
யால அசுரனான இரணியாகஃதுடன் போபுரியுங்காலத்தது திருமால்
பன்றியுருவடைந்தான் இதனை—

“சிறந்தசெய்திருந்திசைமுகனவசனஞ்சிறந்திடுநாசியாபுழையில்
சுந்தரபரமவரியொரங்குட்டவுருவுடைவராகமாயத்தோன்றி
அநதரத்திமைப்பினமுனொழுந்தண்டமுகட்டினையளாவினனகன்ற
மந்தரவனாயினவனாநதநகாலினபணிமுகசசிலம்பொலயதாபப்”
என்று வரும் பாகவத முதலியவற்றாலுணர்க

ஒருவன் பசுரப்பராயிருக்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அக்ஷ
ரன் அவ்வாறு பசுரப்படடைநதிருத்தலால

சூரிய வங்கிசவரசனாப மதுவென்னும் பெயரோடிருந்த மன்ன
வனபொருட்டு ஹரன பசுரப்படடைநதானென்பது பிரசித்தம்.

“சசனபசுவாகியேமனொருகனறாகி
வீசபுகழாரூரின்வீதிவந்தாரமமனை
வீசபுகழாரூரின்வீதிவந்தாராமாயின,,
காசளவுபாலுங்கறவாதோவம்மனை

கன்றையுதைகாலிகறக்குமோவம்மனை” என்பனவாதி
யாலுணர்க.

பன்றி நிஷித்தமானதென்பதைப் பாமராகளும் உணர்வார்கள்.
பன்றியிருக்கும் இடமாதிகளையும் அனைவரு மறியார்கள். பசு உயர்ந்த

தென்பதை அதுபவத்தினாலே யனைவரும் உணர்வார்கள பசு பூசிக்கத் தக்கது, பசுவின்வயவமனைத தும் தேவசொரூபம். இதனை—

“சுந்தரத துவிதையுறையும்தனபாங்காசெயய நிறசக மனைவெள்ளை
அநதநிறசகரபிகாபிலநநதைகரியசுபத்தினாயாதாம
நநதுநிறசகலேயெனுபைநதுமினிநிருககுமிநவநவினநவாவின்
முந்தெழுக்கோட்டடிததலத துமலரவநுநநி ருமாலுமுறறுவாழ்வார்.
கோட்டிணுதிசசராசரமுமபலவகைநநீராதமுஞ்சிரததூக குழகவென்ற
மாட்டமலேபேஞ்சிவையிலேவேலேமகநாசிஞ்சேச [நி
ரோட்டமதினுதயவததமனசநதிபலவினவவிரியோசைகண்ணில
காட்டுமிருசுடாகனனமிரண்டினசவனிதேவாகடலோனுவில
கலைமகளுநகாரததிநகண்டசநிநநிரனியமனகருத்திந்கெண்டைத
தலனியககிரிமிலருககாசாததியாமாபிலனிவலாயுததாரவி [பட்
னிலவுமருததுவாமுழநதாள்மேறருததுனிநிநிகழ்பனனகாகண்ணுப்
குலவுறுகநதநவாகண்டினரமகவிருட்குரத்தினெழுவாமாதோ.
வாலடியினோசாவானமயிரினிரவியொளியபானமாமா
தேலவரைப்பலகைதனிறபிராவசுதேவாசநநிதொறுமோவாய்நத
கோலவுருத்திராமுதுகினமாதவாபெய்மமயிரினுமபாகுடினெஞ்சீநிற்
சாலுமயசதேமுனைககாமாதுதரததுத்திபயோதரத்தினெலலை
காருகபத்தியமாதிருமனறமுழமுறைவயிறிற்காமாநெஞ்சிற [லாஞ்
சீருமிழுமவதனத்திலெனபொடுக்ககிலநதனனிறசெய்மகங்கெஸ்
சாருமுறுபபனைத்தினுங்குறபுடைமகனீரதவகுவரிச்சாதியாகிப்
பாருலவுமானிடசதுமிவவாறுதேவவால்லாமபயிலவர்மாதோ.
திண்டினுநகாணினுங்கரிசுசேணகற்றிநல்வினையேசெறிப்பதாகி
யீண்டிருமபயனுதவிமறுமையினுமவேண்டுபதமெளிதினுயக்கும்
காண்டகையவாவின்னெண்ணினறியொறுத்துரை யுரப்பிக்கலக்கங்கா
ண்போர், மாண்டகபிலயினறுமபால்வரதனுக்காட்டாதுண்போர்வதி
வார்கும்பி” என்று தணிகைப்புராணத்தில் கோமகிமை கூறியிருத்த
லால், பரிசுத்தமானது பசுரூபம் என்றறியப்படுகின்றது.

ப்ருஸம்
விபாதிஹி
அநய:
பஞ்சமுகை.
பரவிதத
விபாதிஹி
அநயோ
அதிகு
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வருத்தா
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம
ஆஸரயாம

மிகவும்
பிரகாசிக்கின்றனனனே?
இன்னொருவன்
ஐந்தா முகங்களால்
பிரதிபலிப்பானவனாக
விளங்குகின்றான்,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாருன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களை! ஒருவன் கமலமலாபோன்ற ஒரு முகத்தினால்
பிரகாசிக்கின்றனனனே? மற்றொருவன் (கமலமலாகளையினைய) ஐந்
து முகங்களால் பிரகாசிக்கின்றனனனே? இவ்விருவரி லிந்த விடய
த்திற சிறந்தவனை இன்னவனென்று நீவிர் கூறுமின், கூறுதினோல்
நாங்கள்த மஹாபுருடனைச் சரணமடைந்து காழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஒரு முகத்தோடு விளங்குகிறவனென்றது - ஹரியை,
அது அவ்வரி அவ்வாறொருமுக முள்ளவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“துதிசெய்செம்பொற்றொடியுமகுடமும்
அதிசிவம்பொடிமாடகத்தாடையும்

விதிவணங்கவிமலனவிளங்கினான்” என்று பாகவதத்தும் மற்ற
நிபதத்தும் வருவனவற்றைக்கொண்டிருக்க

ஒருவன் ஐந்துமுகங்களோடு விளங்குகின்றனென்றது-ஹரனே, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் ஐங்குங்களை யுடையவனாக விரிந்த லால இடனே—

[illegible]

தாதுபரியம்

ஹரி ஏகமுகன், ஹரன் பஞ்சமுகன் என்பதாம்

தாரதமீயம்

ஒன்றுடையவனில் ஐந்துடையவன உடைமையிற் சிறந்தவன். அதனால் தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகமுள்ள ஹரியைக்காட்டிலும், தாமரைமலர்க்கையையின ஐந்துமுகங்கையுடைய ஹரனை சிறந்தவனே யாம். இதனால் இவ்விடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான மாகவகற்றி, இவ்விடயத்தில் உயர்ந்த ஹரனை நாவகள் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சஅ)

வனகொழு ஹீதாதிவாஜ் தவிதஹீநம்
வெசுஸாவேவகாராதெந்ஜஹகூநம்!
கொவாநயொருகூதமுநிநுவுபா
ஸதஸ்வநகூதஜீவயபாஸயாதி!

ஏகோகரஹிதமுதிவாஞ்சதிவிததஸீநமவித்தேசசமேவகுருதேநிஜ
பக்தமநய | கோவாநயோரநிகுத்யநுசினத்யவருதசாஸஸத்யம்ப்ருவந
துதமிமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லா வறுமை கொண்டவனைப் பொருந்து நண்ப னாவொருவன்
எல்லா வுலகு மறிதருமா நிசைந்தா னொருவ னிணையல்லா
வுல்லா சஞ்சோ நிதிகுகிறையை யுயர்ந்த நண்ப னொருவையான
இல்லா வசையா னெனவனிவனி லிசைத்தாற பெரிய ிிறைஞ்சதமே.

பதப்போடுள்.

வக.
வித்தலுந்நம்
கர்வளிதும
அதிவாஞ்சதி
அந்ய,
வித்தேச்சமேவ
நிஜபத்தம்
குருதே
அநயோ:
அதிக.
கோவா
இதி
அதுசுந்தியா
வ்ருத்தா:

ஒருவன்
தனமில்லாதவனை
சோதனுகொளவதற்கு
மிகவும் விருமபுகிருன,
இன்னொருவன்
தனத்திற்கிறவனான குபேரனையே
தன்னுடைய வன்பனாக
செய்துகொண்டான்;
இவ்விருவரில்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்

ஸதயம்

உணமையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்.

தமிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸரயாம்

ஆஸரயிகின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோரானே! ஒருவன் மிகவுந் தரிசுதிரனை நண்பனாக விரும்புகிறான், இன்னொருவன் மிகவும் சம்பளனனான குபேரனையே நண்பனாகக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிடிலேயே சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உணமையாபுரித்தால், அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தரிசுதிரனை மிகவும் விரும்புகின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு விரும்புதலால். அதாவது அரி மிகவு மெளரிய பாப்பானான குசேலனுக்கும் வேடனான குகனுக்கும் நண்பனாக விரும்புதலையாழிய. இதனை—

“அகமகிழ்ச்செதிராவநதடிபோற்றிய
குகனெடுமுவநதுறவட்கோதிலாந
ககனநின்றிழிகங்கைகடந்திட
முகமலர்நதொருமுவநமேகினா. என்றும்,

பொன்பிறங்கியபுணாமுலைததிருமகள்கொழுந்
கன்பனாகியுமகனநிலைவறுமைமற்றெனனோ
மின்பிறங்கியவிழுமணிமாபினற்கண்டு

மன்பெருமபொருள்வாரினைவருகெனவகுத்தான்” என்றும் வரும் பாகவதவசனங்களால், ஹரி வறுமையாளரொடு நண்புடைய மென்பதையுணர்க.

ஒருவன் குபேரனைத் தோழனாகவுடையவென்றது-ஹரனை, ஹரன் அவ்வாறு குபேரனைத் தோழனாகக்கொண்டிருத்தலால். இதனை,

“தனதன்றேழாசங்கராசுலபானியேதாஜ்ஜுவேசிவனே, கனக நறநானே கற்பகககொழுநதே கணகணமூன்றுடையதோ கருமபே, யனகனேகருமரவிநாயகசனகவம்பலததாரசேகரனே, யுனகழலிணையெ ன்னெனஞ்சஹுளினி தாத்தொண்டனெனுகருமாநகரோ” என்று திருமா ளிகைத்தேவா திருவிசைப்பாலிலும, மறறைய தூலகளிலும வருதலை க்கொண்டனாக.

தாத்தியம்.

ஹரி வறியனையும, ஹரன சமபன்னையும தோழர்களாக வுடையவாகனென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஏழையையத தோழனாகக்கொளபவனைவிட, தனவானைத் தோழ னாகக்கொளபவன் சிறந்தவனையாம் ஏழைகளான குசேலாநிகளோடு தோழமையாகப் பழகிய ஹரியைவிடத் தனிகளான குபேரனைத் தோழ னாகவுடைய ஹரன் சிறந்தவனையாம் ஆதலா லிவவிடயத்திறுந் துழைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விடயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—ஏ-று.

(சக)

வனகஸ்துதூலகஜஜதிபுயிதஸ்ரொக்யா

சிறெயூலுமெஜஸ்ரொக்யாஜிபுயிததிபுலொக்யா

கொவாநயொரயிகுததூலிஹுயுலா

ஸ்ரொக்யாவஹுததீரீவயரோயாஜி

ஏகச்சதூபுஜஜிதிப்ரதிதஸ்திரிலோக்யாமந்யோபுஜஸ்துதசபி: ப்ரதிததிரிலோக்யாம்| கொவாநயொரதிகஇதயதசிந்தியவ்ருததாஸஸத் யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்யாம்||

மொழிபெயர்ப்பு.

மலைகளாருநான் கெனவெழிலை மன்னு மொருநாற்றேருளுடனே நிலைய நெருவன் மற்றெருவன் நீண்ட பத்து மேருவெனத்

யலவு தோள்க ளொருபதொடுங் குறைவின் மாமை யுடனென்று
 லெகு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநுள்.

1க.

தூபுஜ

இதி

ரிரிலோகயாம

1ரதே

அநயஸது

நசபி

4ஜை

இரிலோகயாம

பரதீத

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

அநுசிரதியா

வருத்தா

ஸதயம

ப்ருவத்து

தமிமம

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

நான்குதோளுடையவன்

என்று

மூன்றுலோகங்களிலேயும்

பிரசித்தியானவன்,

இன்னொருவனால

பத்தான

கைளால

மூன்றுலோகங்களிலும்

பிரசித்தியானவன்,

இவ்விருவரில

சிறந்தவன்

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நாலுதோள்களுடன் விளங்குகின்றான்,
 மற்றொருவன் பத்துத்தோள்களுடன் பிரகாசிக்கின்றான்; இவ்விருவ
 ரில் எவன் அதிக பலமானவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுணர்த்தால்,
 நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வலையின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நாலுதோள்களை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு நாலுதோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை —

“ தாமரைககரநான்கினவெண்சங்குகாடுததழல்வாய
நேமிவெங்கதைநியைத்தழ்ததாமரைநிலவசு
சேமலாததொடைமாராபினிற்றிருமலாசிறப்பக
காமாகட்டெழிறகவுசதுவங்களுசுதினிறகவின” என்று வரும்
பாகவதததாலுணாக.

ஒருவன பததுததோள்களை யுடையவனாக விருக்கின்றான என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன பததுததோள்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை —

நாமாசுசுஸ-குது நீலாஜ்ஜெஸிஸாணா,பெணுலிகமெரெஃ

ஸகூபுஸிஸ-குதுபெஜாஃமாவரவகுது.கராஃஸ-ஜஃ

என்றமவரும் வசனங்களாலேற்றமான பததுகைகளிருப்பதை யுணாக.

தாற்பியம்.

ஹரி சதூப்புஜன்; ஹரன் தசபுஜன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

நான்கு அத்தங்களுள்ளவனைவிடப் பதது அத்தங்களுள்ளவன் அந்தவிடயத்திற் சிறந்தவனெனயாம். இதனால் நாங்கள் அஸ்தவிஷயத்திலுயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (இஃ)

வணாய-யஃபுஸவஸகூகி-ஃவெகிஃவெக

ஸவ-பாய-யஃபுஸவஸகூகி-ஃவெகிவாதுஃ

கொவாமயொரயிககுகுசு-ஃவினுவபுலா

ஸகூபுஸ-வணு-சகி-ஃவயகாஸு-பாதிஃ

உஞ்சு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பஞ்சாயுதப்ரபலசக்திமுபைதிசைகஸாவாயுத ப்ரபலசக்திமுபை
திசாரய: | கோவாரயோரதிகஇசயதுசிநதியவருததாஸஸத்யமப்ருவந்
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபேயரீப்பு

பொங்கித துணிந்து வருமபகையைப் பொருது கெடுககத தககதுவாச்
சங்கு முதல படைையைநதை தாங்கி யொருவ னிசைசாராதான
துங்கம பெறுசா வாயுதஞ்ச துலங்கி யொருவன தோனறினான
இங்கித திருவிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்

ஏக:	ஒருவன
பஞ்சாயுத:	ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவனாய்
ப்ரபலசக்திம	பிரபல சக்தியை
உபைதி	அடைகிறான்,
அநய:	மற்றொருவன
ஸாவாயுத	எல்லா வாயுதங்களை யுடையவனாக
ப்ரபலசக்தி.	பிரபலசக்தியை
உபைதி	அடைகிறான் ,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பகைவாக்களை வெல்லவல்ல பஞ்சாயுதங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் சகலாயுதங்களையு முடையவனாக விருக்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பஞ்சாயுதங்களுையுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

“சங்கசக்ர கதாகடக கோதண்டபாணினேநம” எனபதாதி வாக்கியங்களாலுணாக.

ஒருவன் சாவாயுதெனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் மெல்லாவாயுதங்களையும் தரித்திருத்தலால். இதனை—

யுதநாநாயபொலாஸதனாஸதாரணிக்! என்று வரும் மஹாஸகாந்தவசனத்தாலுணாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி பஞ்சாயுதன், ஹரன் ஸாவாயுதன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஐந்துஆயுதங்களுையுடையவனிலும் அநேக ஆயுதமுடையவன் சிறந்தவன். இத்தலை நாங்கள் ஆயுதவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமாக்கி, சர்வாயுதனான ஹரனை முறைநூல் உதக்குஷ்டமாகக்கருதி அவன் சரணங்களை யடைகின்றோம்.—எறு.

வனக்ஷுபுலிகஜஹபெநுவயவியாய
வபாவ்நிஹதபுநிகாநிகாந்ஷுபுலிக்!
கொவாநபொந்பிகஜதபுநுஷ்ணபுலிகா
ஹதபுஸுநவணுதநீகெவயபோஸுயாரிக்!

ஏக.ப்ரவரிததஇஹதேநுவதம்விதாயவ்யாக்ரம்நிஹத்யநிதராமித
ர:ப்ரவரித்த. | கோவாநயோரதிகஇதயதுசிறதயவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு
வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயரீப்பு

மாதே யொருவன் நேதுவத மருவி யொருவா மாண்புற்றான்
மீதே புள்ளி பலகொண்டு மீறி வந்த கொடும்புலியைக்
காதா நின்று மிகுமிசையைக் கண்டா னொருவன் காசினியி
லீதே யிவ்ருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
தேநுவதம்	பசுவதையை
விதாய	செய்து
இஹ	இவ்விடத்தில
ப்ரவரித்த:	பிரசித்தன,
இதர:	இன்னொருவன
வ்யாக்ரம்	புலியை
நிஹதய	கொன்று
நிதராம்	மிகவும்
ப்ரவரித்த:	பிரசித்தன ,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அதுசெந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்த	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம

நாங்கள்

ஆசிரயாம:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் தேதுவதஞ்செயது பிரசித்தி பெற்ற வன், மற்றொருவன் புலியை வதஞ்செயது பிரசித்திபெற்றவன்; இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீவிருண்டையாக வுரைத்தால், நாங்களாத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் தேதுவதஞ் செயதவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து ப்ருந்தாவனத்தி லிடைச்சிறுவருடன் பசுக்களை மேயத்தநாளில, அவ்வரியின் மாமனான கஞ்சனுடைய வேண்டிதலால், ஹரியைக் கொல்லவந்த பகாசரனென்பவன் அங்குள்ள பசுவின் கன்றுகளுடன் தானுமொரு கன்றாகி நின்றான். உடனே இதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலைப்பிடித்து அருகினின்ற விளாமரத்தின் மோதியடித்தான். அதனாலவன் இறந்தான். இதனை—

“இனியதமருடனேகிககண்ணன்மேய்க்கு மிளங்கன்றினிரையுடனேதானுங்கன்றாயத, துனிகளதுமனத்தினிலனெங்குந்துள்ளிதனாயமுகில்வண்ணனைத்தானாடுங்காலை, வினையமெலாமறிந்துநகைத்தையன்மெல்லவிளையாடியபுணக்கன்றினைக்கால்பற்றிக், கனியுதிரவெறிந்தனனக்கபித்தமவீழுகத்தடியவனுங்கருவரைபோல்மடிந்துவீழ்ந்தான்” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் புலியைக் கொன்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

தாருகவன முனிவர் கருமமன்றிக் கருத்தாவில்லையென்று தீர்மானஞ் செய்தவர்களாய் மஹாதேவன் முதலிய எவனையும் மதியாதவர்களாக விருத்தின்கள். இவர்கள் இவ்வாறு திருத்தல் எவழிகளிரோத

கொவா நயோரியிகுதமுந்நிவுவூலா
வந்தபுனுவனஞ்சீரேவயசோஸ்யாஜி||

ஏகோமுமூசசகஹநேஹிகிராதபாணாததானேநமூசசயதிதத்
தரிபுரமஹிசாரய. | கோவாநயோரதிகஇசயதுசினதியவருததாஸஸதய
ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயரீப்பு

ககனத தொருவ னிழிபுளிஞன கணையாற் சாம்பிக் களையுற்றான்
பகனத தொளிகொள பருமணிகள பதித்த கதித்த பதிமூன்றைத்
தகனத தொடக்கி லுறுசோகளு சார வொருவன றுனகைத்தான்
இகனத திவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதுள்.

ஏக

கிராதபாணைத்

கவனீந

முழுமச்சுறு

அந்நியச்

ஹாஸேந

ததத்ரிபுரம்

மூர்ச்சய துனி

அநயோ.

அதிக

கோவா

உத

அநுசிந்தியா

வ்ருத்தா:

ஸத்யம்

பஞ்சவந்து

தமிழம்

ஒருவன்

வேடனமபிஞ்ஞல

காட்டில்

மூர்ச்சிததானல்லவா,

இனமொருநவனொல

அட்டகாசத்தினாலே

அந்த முப்புரங்களை

மூச்சுக்குமாறு செய்தானல்லவா;

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன் ?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவன் காட்டில் வேட்டுவன்மயினைச் சோக முற்றான, மற்றொருவன் தனது நகையாற்றிறிபுர மூச்சையுறச் செய்தான், இவர்களுட சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களுடத் தீர்ப்புருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதாபு

ஒருவன் கிராதபாண்டத்தான் மூச்சித்தானென்றது - ஹரியை; அது அவ்வாறு அவ்வண்ணம் மூச்சையடைந்தமையால்.

இது கண்ணாவதாரமாக ஹரியிருந்தநாளி லொருநாள் காட்டையடைந்து வேட்டையாடி இளைப்பாற்ற ஒருமரமீழ்விதிகிடந்தான், கிடந்தவனை ஒருவேடன் மாணென்று கருதி அம்பெய்சான், அதேகாரணமாக ஹரி மூச்சித்து இறந்து வைகுந்தமடைந்தான் அவ்வரியினுடலைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி அவனுடன் உடனகட்டையேறி அவன் மனைவியரு மிறந்தார்கள் இதனை—

“தேனென்று துளவோன்றவர்செப்புசாபம்

தானென்றிறிபததகைசெயதுபயங்கலாலே

கானென்றுவேடன்சரனென்பவன்காட்டின்மேய

மானென்றுதாளினொருவாளிவழங்கினால்” என்றுவரும் பா கவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தினால் திரிபுரங்களை மூச்சையாகச்செய்தான் என்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரன் மேருவில்லும், வாசுகிநாணியும், நாராயணபாணமும் முடையவனாகப் பகைவர்களான அசுரர்கள் வசிக்கின்ற திரிபுரங்களின் எதினோ சென்று போர்புரியுநாளில் சற்றே நகைத்தனன்; நகைத்தலும் அத்திரிபுர முதலியவனைத்தும் சாம்பராகவாயின. இதனை—

ஏகஸ்து

சக்ரம்

அதிகமய

லோகாந

ராக்ஷ

அந்யஸ்து

ஸவபதாங்குளீபி

சக்ரஜநக

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

வ்ருத்தா

அதுசிந்தியா

ஸதயம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம.

பதப்போநுள்.

ஒருவனானால்

சக்கரத்தை

அடைந்து

லோகங்களை

ரக்ஷித்தான,

இன்னொருவனானால்

தன் கால்விரல்களாலே

சக்கரத்தையுண்டாக்கினவன்,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன் ?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்றான்; மற்றொருவன் தன் கால்களினாலே அந்தச்சக்கரத்தை உண்டாக்கினான். இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் பாரமாத் திகமாக உடைப்பீர்களா ன்றல், நாங்ளைந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமே இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரத்தினாலேயே அகிலதையுங் காக்கின்றான்.

ஹரி காஞ்சிபுரத்தி லரணை யருகிததுச் சக்கரம் பெற்றானென்று ஸ்ரீஸகாந்தமஹாபுராண முரைக்கின்றது. காஞ்சிபுராணமும்—

“ஆங்கவனையெதிரோக்கினின்பூசைக்கமகிழ்ந்தேநினக்கிஞ்ஞான்று, தேங்கமலவிழியளித்தேமபதுமாககனெனுமபெயரிற்றிகழ்வாயிவ்வூ, பாங்குபெற்றத்திருமாறபேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பாதுகோடி, தாங்குகதிசசுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவியெங்கோன்” என்றுரைக்கின்றது

யொவாஸீவாஜாவிடது விஷ்ணுமேசுவரனை ஐதேவீஸ்வரனாகக் கொண்டு வந்தான். அந்த நேரத்தில் அவன் தன்னைக் கண்டுபிடித்து, “ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரமுடையவன் என்றியப்படுகின்றான்.

இதனால் ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரமுடையவன் என்றியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் தன் காலவிரலினால் சக்கரத்தை உண்டாக்கினவன் என்றது - ஹரணை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்கிறததல்ல.

தினந்தினங் கைலைகருசசென்று ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரனை வணங்கிவரும் இந்திரன் அதிக பரிசயத்தா லரணை அலட்சியமாகக்கருதிய வெண்ணமுடையவனாயினான், இவ்வெண்ண முதிர்ந்து இவன் கெடுமுன் இறைவனொருநாள இவன் வருவதையுணர்ந்து தானே துவாரபாலகனாக நின்றான். வருமிந்திரன் மௌனமாகச்செல்லாமற் கடைகாப்பாளனைநோக்கி தெளவாரி! இப்பொழுது உள்ளே என்னசமயம் என்றான்; அதற்கக்கடைகாப்பாளனான கண்ணுதல் பதிலுரையாதிவனை அச்சுறுத்திப்பாத்தலும் இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன்வச்சிரத்தா லாலோசனையின்றி அடித்தான். அவ்வச்சிரம் பூதன்மீதுபட்டு எதுக்கும் உதவாம லுடைந்து பல்லாயிரஞ்சுக்கலாகவாதலும் இந்திரன் பிரமித்தான். உடனே இறைவன் உருத்திர உருவத்துடன் தோன்றி நின்று சீற்றங்காட்டலும், அதட்டங்கிய மகவான் அண்ணலே!

அடியேன் அநியாதியற்றிய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டான். வேண்டிக்கொண்டமையி லிறைவன் நன்சேற்றத் தைக கடலிலிறக்கினான் அகடலில் விழுந்த சேற்றம் அசுராசெய்த புண்ணியத்தால் சலந்தரனென்னு மசுரனாகத்தோன்றியது. சேற்றத்திற் பிறந்த சலந்தரன் மிக்கவன்மையாளராய்த தேவரணைவரையும்வென்று தேவரை யடக்கியாள்பவனாகவிருந்தும், அவர்களைச் சதா துன்புறுத்தினான். அதன லரி அசசலந்தரனொடு எதிர்த்துப் போராபுரிந்து பன்முறை முதுகுகாட்டினான் பின்னாததேவர்கள் சலந்தரன் கொடுமையை ஹரனிடமுறைத்தாராகன், ஹரன் அசசலந்தர னெதிரிற்சென்று தன் காணுநியால் ஒரு சக்கரமொன்றமைத்தது நீ ஆற்றலுடையையே விதினைத் தலைமேலாகத் தூக்கென்றனன் அதுகேட்ட சலந்தரன் அவ்வாறே புரிந்து தலைபிளந்து இறந்துபட்டான் சலந்தரன்பொருட்டு உண்டாக்கின் சக்கரத்தைத்தான் ஹரி கணமலரை யருச்சித்துப் பெற்றது. இச்சரித்திரவிரிவை கந்தபுராணத்ததுத தக்ககாண்டத்துக் காண்க இச்சரித்தர லரன் சக்கரசன்கள் எனற்றைக்கப்பட்டான். இதனை—

“எனறிவைசலந்தரனீசைப்பயாமுமுன
வனறிநலகாணியவந்தனமமெனாத
தனறிருவடியினற்றரணியினமிசை
யொன்றொருதிகிரியையொலலேகீறின.

ஆங்கதுதிகிரியொன்றாகவந்தன
னீங்கிதுசென்னியிலேற்றிவன்மையாற்
தாங்குதலவல்லையோவென்றுசாற்றலும்
தீங்குறுசலந்தரனினையசெப்புவான்” என்றுவருங் கந்தபுரா
ணத்தாலுணர்க.

தார்பரியம்.

ஹரி, ஒருவனளித்த சக்கரத்தையுடையவன்; ஹரன் அந்த சக்
கரத்தைக் கால்விருதியா லுண்டாக்கினவென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனளித்த சக்கரத்தைக்கொண் டிலகங்காக்கு மவனிலும்,
ஒருவன் எனக்குத்தா என்று கேட்கத்தக்க சக்கரத்தைக் கால்விருதி

துதியா லுண்டாக்குபவன் சிறந்தவனேயாம். இதனால் சககரவிடயத்
தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சககரவிடயத்தி
லுயாவடைந்த ஹரினை நாங்கன சரணுமாக வடைகின்றோம்.—எ-று.

வனகரகாராஹ வபிசரஜ்ஜரவாபலஹ
சுந ஸகாராஹரிவஸுந--ஸ்ரொஹிஹஜ
கோவாநயொராபிகுஜத ஸுந விஜ ஸு
ஸுத ஸுபு-வஷு-உ-சீஜெயபரோ ருயாஜே

ஏகச்சகாரபுவிஸங்கரசாபபங்கமநயச்சகாரஹரிஸு-அ-சுஸிரோவி
பங்கம் | கோவாயோரதிதய ஸுசிரதிய வருததாஸஸதய ம்ப நுவந்துத
மிமம்வயமாஸரயாம் ||

மோழ்பெயரீப்பு

மன்னு கைலை மலைமீதே மருவு மொருவன் மாதனுவைத
துன்னு மிரண்டு துணியாகந தொலைததா னொருவன் றாமறைகள்
பன்னு மரிசு துவின்றலையைப பங்க மாககி னொருவன்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
புவி:	உலகத்திலு
சங்கர:	சங்கரனுடைய
சாபபங்கம்	விலலொடிசதலை
சகார	செய்தான்.
அந்ய:	இன்னொருவன் [ன்;
ஹரிசுநுசிரோவிபங்கம்	பிரமாவினுடைய சிரசைச் சேதிததா
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தா:	பெரியவர்கள்

உகாஅ

ஹரிஹரதரதம்மியம்.

அதுசிந்தியா

ஸதயம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம.

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கரததுஸைப் பங்களுசெய்தான், மற்றொருவன் ஹரியின்மகனான பிரமன்றலையைப் பங்களுசெய்தான், பெரியவர்களே இந்தப் பங்களுசெய்தவிஷயத்தில் எவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களாண்மையாகச்சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கரசாபங்களு செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செய்திருந்தலால்

விதேகராஜாவான் சனகன், யாகமொன்று செய்வானகருதியாக சாலையை யுழுவித்தான், உழுதநாளில் கொழுசசென்ற வழியிலொரு பெண் கிடக்கக்கண்டெடுத்தவளைச் சீதையென்றழைத்து வளர்த்தான், அவளும் பருவமுடையவளாகவாயினா, இவளைக் கேள்வியுற்ற மன்னவர் பலர் எனக்குனக்கென்று வந்தார்கள். பலர் கேட்கத்தொடங்கினமையால், இனி எனசெய்வது என்று சனகன் ஆலோசித்தான்.

முன்னாளில் தக்கனுடைய யாகசாலைக்குச் சங்கரன் சென்றபோழுது எடுத்ததென்றதும், அநேகரை வென்றதும், யாகபங்களு செய்ததுமான விஷ்ணு நம்மூதாதையான ஒருவனிடம் அளித்துள்ளதை அன்றுமுத வின்றுவரைக்கும் பாதுகாத்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே அதனை எவன் வளைக்கின்றானோ அவனுக்கிவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, இவ்வில்லினை எவன் வளைக்கின்றானோ அவனுக்கே இச்சனகி யுரியவன்; பிறர்க்குரியளல்லள் என்றான்.

சனகியைக் கருதிவந்த எம்மன்னவனு மதனை வளைத்தானில்லை; இவ் வண்ணம அனேகம யாணடிகளாயின. பின்னர் ஹரி இராமனாகப் பிறந்து விதேகநாட்டிற்கு இராச இருடியான விஸ்வாமிததிரனுடன் சென்ற ஞானறு, விதேகமன்னவனாகிய சனகனாலழைப்பித்துக் காட் டப்பட வதனை யெடுத்து வளைத்தான், வளைத்தபொழுது அவ்வில் இரண்டு துண்டாக ஒடிந்தது. இதனை—

“தாளுடைவீரிசிலைசம்புவுமபாதம்
நாளுடைமையினவாநடுக்கநோக்கியிக
கோளுடைவியையனுனகுலததுட்டோனறிய
வாளுடையுழவனோர்மனைன்பால்வைத்தான்.

ஆடகமாலவரையனனதுதன்னேத
தேடருமாமணிசீதையெனுமபொற்
சூடகவாலவளைசூட்டிடநீட்டிம
எடவிழ்மாலையிதென்னவெடுத்தான்.

தடுத்திமையாமலிநுந்தவாதாளீன
மடுத்ததுநாணுதிவைத்ததுநோக்கா
கடுப்பினிலயாநுமறிந்திலர்கையா

வெடுத்ததுகண்டனரிற்றதுகேட்டா” —என்றுவரும் இரா மாயணச் செய்யுட்களாலுணாக.

ஒருவன் ஹரிசூது சிரோவிபங்கனென்றது-ஹரனை; அது அவ் வரன் அவ்வண்ணம் செய்தமையால.

ஹரியு மயனுமாகிய இருவர்களும் முன்னொருகாலத்தில் ஒருவ ருக்கொருவா தாங்களே பிரமமென வாதுபுரிந்தார்கள். அந்நாளில் ஹரன் சூரியமண்டத்திலிருந்து இறங்கி அவ்விருவா மத்தியில் வருத லும்; ஹரி, ஹரனைக்கண்டு அஞ்சிஅகன்றான்; ஹயன் அகங்காரத்தி னாலிகழ்ந்துரைத்தான். உடனே ஹரன் அவ்வயனுடைய உச்சித்த லையைச் சிச்சி யிதுனக்குதவாததென்று கிள்ளியெடுத்தான். உட னே அவ்வயன் மூர்ச்சிதனானான். பின் ஹரன்செய்த கருணையாலெ ழுந்து அகமொழிந்தவனானான். இதனை—

“உலகம்மூத்ததனிமுதல்வனைநதாந்தலையையுயாகாரியிலகுமுகிரினகழ்ந்திடலுமிறத்தனாகையுளமாழ்க்கிகலவமஞ்ஞையொருபாகனுவியளிப்பக்கடிககமலமலரோன்றியிலுற்றவனபோலக்கடிதினெழுநதுவாழ்த்திசைத்தான்” என்று கூர்மபுராணங் கூறுதலைக்கொண்டினாக.

தாத்தம்மியம்.

ஹரி சங்கரசாபபங்கன, ஹரன பிரமசிரோவியங்கன் என்பதாம்

தார்தம்மியம்

ஒருவனுடைய (பழய)விலையையாடித்தவனையும், ஒருவனுடைய தலையைக் கிள்ளினவனையும் ஒப்பிட்டுப் பாகருங்கால் வினமுறித்தவன் சிறந்தவனாகவாகான, தலையைக் கிள்ளினவனே சிறந்தவனாக ஆவான இதனால் சங்கரனுடைய பழயவிலையையொடித்த ஹரியையும், அவவரியின் சிறந்த மகனும், உலகங்களைப் படைத்தவனுமான பிரமனுடைய சிரோபங்களுசெய்த ஹரனையும் ஒப்பிடுங்கால், ஹரன் செய்த காரியமே உயாநத்தாதலால், ஹரனே சிறந்தவனென்றறியப்படுகின்றான். அதனால் நான்கு புங்கவிஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, பங்கவிஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.—எ-று.

(௧௮)

வனகவுழிவாழிதாராஜமதிவ்,விலொ

ஹுந்,வஸுவெவகஜெநாவிதயா,வஸிங்

கொவாடியொடியிகுத,வஸிங்,வஸிங்

வஸிங்,வஸிங்,வஸிங்,வஸிங்,வஸிங்

ஏகஸ்திரிபாதிராஜகதிப்ரவிததோஹ்யந்யஸயஸைவகஜனோ பித்தாப்ரவித்தி கோவாநயோரதிகஇத்யதசின்னியவ்ருத்தாஸஸத்யம் ப்ருவந்ததமிமம்வயமாப்யரயமம்

மொழியேயர்ப்பு.

சிறந்த மூன்று கால்களுடன் சேர்ந்த துறவ்குஞ்சிரோருவன் கந்த பால்கொன் டிபிடென் கருது மொருவன் கந்தினை

மறந்த தன்மை டெய்தாதான் மருவு மூன்று காலிவருள்
இறந்த பழிகொள் பவர்யாவ ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநுள்;

ஏக'	ஒருவன
கிரிபாத்	மூன்றுகால்களையுடையவன்
இதி	என்று
ஜகதி	உலகத்தில
ப்ரலித்தோஹி	பிரசித்தியடைந்தவனல்லவா
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுடைய
ஸேகீகஜநோபி	அடிமையும்
ததாப்ரலித்த.	அப்படியே பிராந்தியடைந்தான் ;
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமீமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்களையுடையவனென்று உலகத்திற் கீர்த்தி
பார்ந்தவன், மற்றொருவனுடைய அடியவன் மூன்றுகால்களுடைய
வனென்று பிரசித்தமானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்த
வனை நீவிருளாயின், உரைத்தால் நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சர
ணமாக அடைகின்றோம்.

பதப்போருள்

ஏகஸ்ய
ஹயவக்தர

இதி

ஸா து

ப்ரவரிததி

அநயஸய

புதரம

இபவகதர

இதி

ப்ரவரித்தி

அநயோ.

அதிக.

கோவா

இதி

அதுசிந்தியா

வ்ருததா.

ஸதயம்

ப்ருவந்து

தமிழம்

வயது

ஆசிரியர்

ஒருவனுக்கு

குதிராமுகன்

என்று

நன்றாக

பிரசித்தி,

இன்னொருவனுடைய

பிள்ளை

யானேமுகன்

என்று

பிரசித்தி இருக்கிறது;

இவ்விருவரில

சிறந்தவன்

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உணர்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆராய்க்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குதிராமுகனென்று பிரசித்தியானவன், மற்றொருவன் யானேமுகனென்று பிரசித்தியானவன் என்று பிரசித்தியானவன்; பெரியவர்களே! நீங்கள் இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைக் கூறினால், நாங்கள் அம்மஹாபுருடனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

.விதப்பு.

ஒருவன் குதிராமுக முள்ளவனென்று பிரசித்தமானவனென்று து-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் குதிராமுக முள்ளவனாக .
கஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ശംഖചക്രമോദീയാവാവുകാലം ഉതകുക-ജി।
 ഖരവെറുണുതും, ഖങ്കാശം ഹൃദ്യം, വരുംപാശമെ

ஒருவனுடைய பிள்ளை யானே முகமுள்ளவனென்றது—ஹரனே, அத்து அவ்வரன அவ்வண்ணம யானே முகமுள்ள பிள்ளைய யுடையவனாக விருத்தலால் (இது ஹரன பகனான விராயகன யானே முகமாக விருத்தலே யுணர்த்துகின்றது) இதனை—

சுசிதா நகுலத்தொடர் வையா-ரர வையா-ரர நகுலம் எனப்
புக.

ஹரி குதிராமுகமுள்ளவன், ஹரன் யானே முகமுள்ள மகனை
யுடையவன் என்பதாம்

குதியானும் யானே சிறந்ததாதலால் குதினாமுகத்தினும் யானேமுகஞ் சிறந்தது. குதினாமுகமுள்ள ஹரியினும் யானேமுகமுள்ள விநாயகன் சிறந்தவன். விநாயகனி லவன் நறதை சிறந்தவன் இதனால் முகவிஷயத்தில் ஹரி தாழ்ந்தவனும, ஹரன் உயர்ந்தவனுமாக நின்றால், நாம் குதினாமுகமுள்ள ஹரியை அபபிரதானமாக வகற்றி, யானேமுகமுள்ள மகனையுடைய ஹரனைப் பிந்தானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்கோடே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.—ஏ-று.

சுத்யுலாதினிஷபாநநவவஸுஞநஃ

ஹரிஹரதாரதம்மியம். (௮௭௭)

கோவாநயோரயிகுதநுவிஜுவபா

ஸுதநுஸுருவனுகரீவயசோயாஜி

ஏகஸயபாதிசதுரநநவஸுது அநயஸயபாதிஹிஷ்டாநநவ
ஸுது | கோவாநயோரதிகஇதயதுசிரத்யவருததாஸஸக்யம்ப்ருவந்
துதமிமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தருககு மிகுதி கொளநநவைத தனவாப மடிததுத தாரளிகள் ின்
பெருககு மிசையை யுறுமொருவன பிள்ளை யொருநான முகப்பெய
மருககொள மாலை யுறுமொருவன மைநத னுறு மாமுகன
யிருககு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சுதும்.

பதப்போநள்.

ஏகஸய	ஒருவனுடைய
சுது	பிள்ளை
சதுரநந	நானுமுகன
ஏவ	என்று
பாதி	பிரகாசிக்கிறான்,
அநயஸது	இன்னொருவனுடைய
சுது	பிள்ளை
ஷ்டாநநவ	ஆறுமுகனாகவே
பாதிஹி	பிரகாசிக்கிறான்ல்லவா,
அநயோ.	இவவிருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	*இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிரந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

உளசு

ஹரிஹரதரதம்மியம்.

தமிழம்

அநத இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நானமுகனான மைந்தனோடு பிரகாசிக்கின்றான், மற்றொருவன் ஆறுமுகனான மைந்தனோடு பிரகாசிக்கின்றான்; பெரியவர்களா! இவ்விருவர்களில சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களுநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

வீதப்பு.

ஒருவன் நானமுகமைந்தனை யுடையவனெனறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“கொங்குவிமமியகொழுமடற்றமரைக்குழவி
எங்குவந்தனமெவவழியிருந்தனமெனனா
அங்கண்மாதிரமெனைததையும்பாரத்ததுபாரப்பத
திங்களபோற்றிகழ்திருமுகனநானகெனசிறந்த” என்று வரும்
பாகவத்ததாலுணர்க.

ஒருவன் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையையுடையவனெனறது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையை உடையவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“நஞ்சுமுகநதெறிக்குமெயிறறவணியுநதநதையெனநலையுண்ட
மஞ்சுமுகநவகிழமதமமொழிமுனனெனப்பலவரத்தானமாண்டு
விஞ்சுமுகம்பலகண்டகொக்கிறுத்துமிளிரிளவல்லெய்யேம்பாச
மஞ்சுமுகநருள்மொழியுமாறுமுகப்பெருமானையுடத்துவாழ்வாம்”
என்பனவாதிகளாலுணர்க. இது பிரசித்தம்.

நாத்பரியம்.

ஹரி நானமுக மைந்தனையுடையவன்; ஹரன் ஆறுமுகமைந்தனையுடையவன் என்பதாம்.

நாரதம்மியம்.

நானமுகனாகிய புதல்வனைக்காட்டிலும், ஆறுமுகமுள்ள புதல்வன் முகவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால், நானமுகன் றந்தையினும்

இவ்விதத்தில்

உளஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

அதிக	* சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்த	சொல்லலாய்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக்கொண்டிவந்து பிரமன்பொருட்டு அளித்தான, மற்றொருவன் மூன்றுலோகங்களுக்கு உபகாரமாக வேதங்களைக் கொடுத்தான், இவர்களிற சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்க ஞ்ணமையாக வுடைத்தால், நாங்களுந்த மற்றாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்து பிரமன்பொருட்டுக் கொடுத்தான் என்றது-ஹரிநயை, அது அவ்வறி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

அசுரர்களாகிய மதுகைடபர்கள் பிரமனிடமிருந்த வேதபுத்தகத்தைக் கவரந்து கடலின் மறைந்தனர் அதனா விருக்கின்றிப் பிரமன் கவலைபுற்று ஹரியினிடம் கூறினான் ஹரி உடனே ஒரு மீனாருவற்றைக் கடலிற்புகுந்து அவர்களோடு போப்புரிந்து அவர்களைக் கொன்று அவர்கள் கவர்ந்துசென்ற வேதபுத்தகத்தை எடுத்ததுப் பிரமனிடமளித்தனன். இதனை —

“ வினாபுமைலரோன கிங்கவேதத்தைப்பறித்தகலவீனாயினெய்துஞ் சுராகஞ்சத்துருவாமதுகைடவாகடஞ்சிரந்துணித்தயாமீனாய வினாவினினெழுந்துசதுமுகக்கடவுளவினையறமறையினையுதவியரிநிவாபத்தினடைந்தனென்னுஞ்சொலயாழ்முனிமலாமகட்க றைந்தான்” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

உளக

ஒருவன மூன்றுலோகங்களின்பொருட்டு வேதங்களை அளித்தா
னென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.
இதனை—

ஸுஹாணஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத
வெஹாஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத
ஸுஹாணஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத
ஹாலாஸயமானமியத்தில வருதலைக்கொண்டெனாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி பிரம ஞெருவனபொருட்டே வேதத்தை வாங்கியளித்த
வன, ஹரன மூன்றுலோகங்களின்பொருட்டு வேதங்களை அளித்த
வன என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனமித்தம் ஒருநாரியருடைய புரிபவனையும், பலரினிமித்த
மொருநாரியம் புரிபவனையும் ஆராயுங்கால், செய்யுங்காரியம் பயனு
டையதேவ பலனாயுங்கருநி யியற்றிய காரியத்தை யுடையவனே சிற
ந்தவன் அதனால் பிரமாவாகிய ஒருவனமித்தம் அசுரர்களைக்கொ
ன்று வேதத்தை மீள வாங்கிக்கொடுத்த ஹரியினும் உலோகோபகா
ரமாக வேதங்களையளித்த ஹரன சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்த
வீடயத்திற்குழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி இந்தவீட
யத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி யவனது சரணங்
களையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று (இக)

ஸுஹாணஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத

ஹுஷுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத

கொவாஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத

ஸுஹாணஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத

ஹேஹாணஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத
தாரமநேகாந | கோவாஸுபுஷ்பிகாவெத ஸுஹாரஸுபுஷ்பிகாவெத
வந்துதமிம்வயமாஸ்ரயாம்.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லாக கொடுமை செய்யுநரகைப் போக்கி யொருவன் புகழுற்றான்
 எல்லா நரகங் களையுமடி யேயந்தா ரடையா தேயிருக்க
 உலலா சஞ்சோ கருணையின லொழிந்தா னொருவ ணுயர்கொடுமை
 இலலா விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாந் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

எக:	ஒருவன்
நரகம்	நரகளை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	அழித்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
அநேகாந்	அனேகமான
நரகாந	நரகங்களை
ஸுதராம	மிகவும
ஜகாந	போக்கடிக்கின்றன்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நரகனென்பவனைக் கொன்று கீர்த்தியடைந்தவன், மற்ற
 ஒருவன் அநேகமான நரகங்களைப் போக்கடிக்கின்றான்; பெரியவர்

களே! இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்களுநாசதால, நாங்கனந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் நரகனைத் தொலைத்தவனென்றது -ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணம் நரகனைத் தொலைத்திருத்தலால்.

நரகாசுரனென்று பேருள்ள அசுரன் அநேக காலம் வெகு கொடியவனும் அரசசெய்துகொண்டிருந்தான். இவன் கொடுமையை இந் திரன் ஹரியினிடமுணாதான். ஹரி உடனே கருடத்தேவோறி நரகாசுரனிருந்தவிடத்தையடைந்து போப்புரிந்து நரகனைக் கொன்றான். இதனை—

“பெருகாழியிற்குருதிப்புணற்பெருக்கெண்டிசைபிறங்கக

கருகார்கலிசவற்ச்சிலைகால்கோட்டியகண்ணன்

முருகாயிரமவரிவணகுணமுடைகவிண்டலாதண்டா

நமகாசுரன்முடிவெங்கதிராகருநேமியிறறடிந்தான்” என்று வரும் பழகவத்ததாலுணாக. இது ஹரி கண்ணனாக விருந்தானு என்று இயற்றியது.

ஒருவன் அநேக நரகங்களை போககடிப்பவன் என்றது-ஹரனை அது அவ்வரன் அவ்வாறு போககடித்தலால்.

கௌதமமுனிவன் ஒருகால் யமபுரியையடைந்து அங்கு கொடிய நரகவாசிகளான பலரைப்பார்த்து இரகசமுற்று எமனைநோக்கி இவர்கள் என்னபாவஞ் செய்தவாகள்? இந்நரகா எத்தனைகாலமாக இவ்வண்ணத் தயரமனுபவிக்கின்றார்களென, அதற்கெமன் முனிவ ! இவர்கள் எனக்கு முன்னழிருந்த எமன்காலத்தவர்கள் என்றான். உடனே கௌதமன் இவர்களை யெக்காலத்தவனென்றறியுமாறு பிரமனமுதலிய பலரை வினாவினான். எவரும்வர்களை இன்னகாலத்தினொன்றுநா யாமையால் இரக்கங்கொண்டு கைலைக்குச் சென்று பரமேசுவரனை வணங்கி, இவர்களை யெக்காலத்தவனென்று வினாவித்தற்கு எவரும் இக்காலத்தவனென்று கூறுமையையும், அவர்கள் துன்பத்தை யக

றறவேணநிமென்றும் கூறியிரந்தனன். அதற்கரன் முனியே! நீ
நமமைக காஞ்சியிற்சென்று தியானஞ்செய, நாமநரகாகளை சுகப்படு
ததுகின்றோமென்றனன். உடனே அம்முனிவனும் அவவண்ணமே
செய்தான் உடனே ஹரன் அநநரகாகளை நரகங்களினின்றும் விமோ
சனஞ்செய்தனன் இதனை —

“ தடுத்தவைமபொறியுறுவனேகேணமதிசாரநதுநீயெமககனபிற்
றெடுத்தபூசனைப்பேற்றிறைகுமபியிறையமுநதவர்யாரு
மதிதநுமவயினிதோகணநாதராயமாநதனாகாணென்னு
மதிதகாதலினமொழிநதுமறநெததிறப்பயனகளுமவகுத்திட்டா”
என்று வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணாக

தாப்பரியம்

ஹரி ஒரு நரகனை யழித்தான், ஹரன் அநேக நரகாகளை நரகங்
களினின்றும் விலக்கினுனென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒரு நரகனை அழித்தவனுக்கும், அநேக நரகாகளை யழித்தவனுக்
குத் தாரதம்மியம் யதாரதமாக உண்டன்றோ? அநேக நரகாகளை மோ
சித்த ஹரனிலும் பெயரானமாதிரம் நரகஞன் ஒருவனையழித்த ஹரி
தாழ்ந்தவனாலால், நாங்களுயாநத ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்
றோம் — என்று. (சு0)

ஊகொஹியாஜகவலிஹிபுராயயாவெ

ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ

கொவாநயொரயிகுத ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ

ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ

என்கொஹியாஜகவலிஹிபுராயயாவெ ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ
ஸர்வஸௌக்யம் | கொவாநயொரயிகுத ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ
புருவதுதமிமம்வயமாஸ்ரயாம்: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

முதிரா விளமா முலைமடவா மொயத்த நகரின முழுமறைகள்
அதிரா வியற்று மிடடியிடை யடைந்தே யொருவன பலியிரந்தான்
முதிரா வொருவ னிகபரின மொயத்த பல நகர் முழுதீவோன
எதிரா ரிவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதாபொருள்.

ஏக	ஒருவன
புரா	முன்னா
யாஜகபலிம	யாகஞ்செய்கின்ற பலியை
யயாசேஹி	யாசித்தான் லலவா,
அநயஹி	இன்னொருவனான
இஹஹிபரதரச	இகத்திலும் பரத்திலும்
ஸாவஸௌநயம தசௌ	ஸாவஸௌகியத்தை கொடுக்கிறான்,
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவான்?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் முன்னம் பலிசசகரவாததியின் யாகசாலையை யடை
ந்து அவனை யாசித்தான், மற்றொருவன் எல்லாருக்கும் இகபரசுகங்க
ளை யளிக்கின்றான் ; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே! நீங்

உஅச

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கருணாபரிகளானால், நாங்களுந்த மஹாபுருஷனையே சரணமாகவ
டைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பலியை முன்னம யாசித்தானென்றது-ஹரியை, அது
அவ்வரி அவவண்ணம யாசகஞ்செய்திருத்தலால் இதுவே—

“சிறதையுநதெதினெனசெயவெனருன
அநதன்னமூவடிமண்ணருளுண்டேல
வெநதிறலாயிதுவேண்டிமெனமுன்
தந்தனென்றன்வெள்ளிதடுததான்” என்று இராமாயணத்
தில் ஹரி மாவவியைப்பாததது, நீ என்மீது இரககமுள்ளவனானால்
எனக்கு மூனாடி மண்ணருளக எனறிறந்தான் என்று கேட்கப்படுத
லாலுணாக. இது பிரசித்த சரிதம் (இது ஹரியின் வாமனரூபத்தில்
நிகழ்ந்தது.)

ஒருவன் இகத்திலும் பரத்திலும் சுகமளிப்பவனெனறது - ஹர
னை, அது அவவரன் அவவாறளித்தலால் இதுவே—

ஹரன்பெயரான-சப்பு-சங்கராதிவாககியங்களை யுணர்த்தும்.

‘ஸ்ராமஸூகமபவதி’ சப-கரோதி-சங்கர என்று கேட்கப்படுதலாலும்,

“இன்பமபெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞானறுந
துன்பந்தொடாவறுததுச்சோதியாயனபமைததுச்
சீராபெருந்துறையானென்னுடையசிறதையே
ஹராககொண்டானுவந்து” என்று வரும் திரவிடவேதந்தா
லும், ஹரன் இகபரங்களி லின்பமளிப்பவனென்று அறியப்படுகிறான்.

தாப்பரியம்.

ஹரி இரந்தவன்; ஹரன் எல்லாருக்கு சுகமளிப்பவனெனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவினைச் சென்று யாசிப்பவனிலும் பலாருக்கு சுகமளிப்பவன்
சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் பலியை யாசித்த ஹரியை அப்
பிரதானமாகவகற்றி, சம்புவாகவுள்ள ஹரனை சிறந்தவனாக்கருதி
யவந்து சரணங்களையே சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுக)

ஹனகொடியளஜலஜலேககராஹ்வஹஜந
ஹபுநெபாடியளஜலநலேககராஹ்வஹஜந.
கொவாநபொராயிகஜதபுநஹ்வஹபுலா
ஹதபுஹ்வஹதபுஹ்வயபாபுயாபி

ஏகோததௌஜலஜலேககராமபுஜேநஹ்யநயோததௌஜ்வலந
மேககராமபுஜேந| கோவாநயோரதிகஇதயதுசினதியவருததாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவய்மாஸ்ரயாம. ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

மாதா சலச மதையொருவன மகிழ்ந்த தரிததான் மற்றொருவன்
தீதில் கமல மலனென்னச சிறந்த வொருநற் றிருக்கரததிற்
ஒத வரிய வங்கிதனை யொளிர வெடுததா னோதுமிடத.
தேதி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஏககராமபுஜேந	ஒரு கரகமலததினாலே
ஜலஜம	சங்கததை
ததௌ	தரிததிருக்கிறான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஏககராமபுஜேந	ஒரு கரகமலததினால்
ஜ்வலநம்	அக்னியை
ததௌ	வகிக்கிறான்;
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசின்தியா	ஆலோசித்து

உ.அ.சு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஸதயம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்

தமிழம்

அநத இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கரகமலத்தினுற் சலசநதரிததுகொண்டிருக்கின்றான், மற்றொருவன் கரகமலத்தினுல தீயைச் தரிததுக்கொண்டிருக்கின்றான், பெரியவாகுன! இவாகளிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணபாக அடைநது வாழுகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கரகமலத்தாற் சலசந தாங்கினுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி சலசமான சங்கததைத் தாங்கியிருத்தலால் இதனை —

“ தடவரையினமீதேசரற்காலசந்திரன்

இடையுவாவிலவநதெழுந்தாலேபோலநீயும்

வடமதுரையார்மன்னவாசுதேவனையில

குடியேறிவீற்றிருந்தாய்கோலப்பெருஞ்சங்கே ” என்னும்

நாலாயிரப்பிரபந்ததாலுணாக.

ஒருவன் கரகமலத்தால் ஜ்வலனம் தாங்கினுனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் தீயைத் தாங்கியிருத்தலால். இதனை —

“ மையன்மாதொருகூற்றன்மால்விடையேறிமான்மறியேந்தியதடங்

கையன்கார்புரையுங்கறைக்கண்டன்கனன்மழுவா

னையனாழலாடுவானணிநீவயற்றில்லையம்பலத்தான

செய்யபாதம்வந்தென்சிந்தையுள்ளிடநிகொண்டனவே ” என்று திருவிசைப்பாவில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாப்பரியம்.

ஹரி சலசமான சங்கத்தை யேந்தினவன்; ஹரன் ஜ்வலனமான தீயை யேந்தினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலசந தாங்கினவனிலும தீயைத் தாங்கினவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் தீயைத் தாங்கின ஹரஜைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவனை யே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சுஉ)

ஹகொ ஹஜொவிநிஜோதபுஸீரஹிஜாஸீ
 ஹநொ ஹலீலாதிநிதராஹிஜராஜஜிளவீஹி
 கொவாநயொரஸிஹதபுநஹிஹிஹி
 ஹதபுஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி

ஏகேதவிஜோபிநிஜமாதருஸீரசசிசாஸீ தநயோவிபாதிநிதராம த்விஜராஜமௌலி | கோவாநயோரதிஹிதயநுசிரதிவருததாஸஸ்ய மப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம ||

மொழிபேயர்ப்பு

அந்தண் மவுலி கொளுமொருவ னருமா மறையோர குலத்தினிடை வந்துவ கொடிய செயகையனாய வதைத்தான் றுயை வரையொருவன் சொந்தவ கொள்ளத் துசராச மவுலி யாகித் துலங்கினான் இநத விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
த்விஜோபி	பிராமணனை இருந்தபோதிலும்
நிஜமாதருஸீரசசித	தன்னுடையமாதாவினுடைய தலை அறுத்
ஆவீத்	ஆனான், [தவனாக
அந்ய:	இன்னொருவன்
நிதராம்	நிகவும்
தவிஜராஜமௌலி:	{ பிராமணசினோஷ்டாகட்டுக் கிரீடமாயும்
விபாதி	{ சந்திரனைத் தரித்தவனாயும்
அநயோ :	பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்;
	இவ்விருவருக்குள்

உஅஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அந்நணனாக விருந்தபோதிலும், மாதாவின் சிரசையறுத்தவனாகவாயினான், இன்னொருவன் அந்நணா திலகனாகவும் சந்திரசேகரனாகவும் விளங்குகின்றான், பெரியவர்களே! இவர்களுககுள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அந்நணனாகவிருந்தும் மாதாவைக் கொலைபுரிந்தவனென்று பிரசித்தியானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செய்திருத்தலால். இது ஹரியின் பரசுராமாவதாரத்தில நடந்தது. இதனை—

“சரிந்திருண்டறவுநீண்டகூடதலோதடக்கைபற்றியிரிந்தனன்சென்னியின்னறதாதைமுன்னமைத்தலோடும்புரிந்தபேருவகைவெள்ளம்பொங்கினன்புதல்வற்புல்லிபரிந்தனன்பரசுராமற்கினையனபகவர்தரீனான்” என்று ஸ்ரீஸ்காந்தமஹாபுராணத்தும்,

“தாயையாங்கொல்லோமென்றுதாழ்த்தனராகத்தாயென்றேயோணுகையைப்போழ்தெம்முனாயிகழ்ந்தநின்றன்

நேயமா துணைவர் தம்மைச் செருத்திடுதியென்னத
துயமா தவததோனசொல்லுததுணிததன்னபரசகாமன்” என்ற பா
கவதததும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் தவஜராஜமௌலியெனறது-ஹரணை, அது அவ்வரனவ்
வண்ணமிருத்தலால். இதனை—

“காப்பாயபடைப்பாயகரப்பாயமு முதுங்கண்ணாவிசம்பினவி
ண்ணோகெல்லா, மூப்பாயமூவாமுசுவாயின்ற முதலவாமுன்னே
யெனையாண்ட, பாப்பாபாளையெய்யராவென்றபாடிப்பாடிப்பணிந
துபாத், பூப்போதனைவதென்றகொல்லோவெனப்பாலாமணியை
ப்புணாந்தே” என்று வருநதிரவிடவேத்ததாலும்,

“பிராமணனீயேகடவுளாதமுடபிஞ்ஞகாவேனையாதமுட [வோன
பிராமணனயானே பிராமணனறனகருப பிராமணனகதியுனை யிகழ்
பிராமணனல்லன்” எனனுங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணாக

தாத்தியம்.

ஹரி பிராமணனாகியும் கொலைபுரித்தவன், ஹரன் பிராமணனிகோ
ஷ்டனாகவேயுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் பிராமணனாகப் பிறக்கும் மாதாவைக் கொலைபுரிந்து
(பாவியாயினான்) அபகீர்த்தியுற்றான், இன்னொருவன் பிறவாமலே
பிராமணசகிசோட்டனாக விருக்கின்றான், இவர்களில் பிராமணசகிசோட்
டனே சிறந்தவனாகலால், நாங்கள் இந்த துசராஜவிஷயத்தில் தாழ்
வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயா
வடைந்த ஹரணைச் சிறந்தவனாகக்கருதி அவ்வரனுடைய சரணங்களை
யே அடைகின்றோம்.—எ-று.

(சுசு)

ஸஜாதநொதிநிகராபுந்நீசுருகெக

ஷ்காரகெவஹிபயா

கொவாமயொரியிகு

ஸுதஸுஸுவணுதகீசெவ்யோஸுயாரி

சங்காத் தனோ திநிதராம் தவநிமாதரமே கலங்காரமே வற்றுதயாத்ஸ
கலாததமநய: | கோவாநயோரதிக இதயதுசிரதியவருத்தாஸ்ஸதயம்ப்
ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

பங்கந் திணியுங் கடனீரிற பயிலுஞ் சங்கந் தனை யொருவ
னெங்கும் புகழ் வுதி யிசை யேற்றா னொருவ னிதையததிற்
துங்கம்பெறுமெயப்பொருளனை ததுந் துலங்கவோங்காரஞ்சொற்றுன்
இங்கு ன் னவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
சங்காத	ஸங்கததினாலே
தவநிமாதரம்	தவனியையே
நிதராம்	மிகவும்
தனோதி	செய்துகொண்டிருக்கிறான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஹ்ருதயாத	மனசினாலேயே
ஸகலாததம	சகலாததங்களை யுமுடைய
ஒங்காரஏவ	ஒங்காரபிரணவதையே
தனோதி	உச்சரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவனை
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசுந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை (அருத்தரசமினறி) ஊதினான், மற்றொருவன் பிரணவத்தை சகலாத்தங்களுந் துலங்க உச்சரித்தான்; இவ்விருவர்களிற பெரியவாகளே சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீவிருரைத்தால், நாங்கள் உங்களா லுரைக்கப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை ஆசுரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை முழக்கினுன்னெறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால் இதனை—

“பின்னுமபிறவாளெயிற்றந்தகனவீற்றிறுக்கும்
தென்னம்புலத்திறககிராமா மணிததோகடாவிப்
மின்னுநதிரையிறகவாசங்குபிறங்கடாவும்
முன்னம்படைத்தமுக்கனின்றுமுழக்கலசெய்தான்” எனனும பா
கவத்ததாலுணாக.

ஒருவன் பிரணவத்தை யுச்சரித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவாறுசச்சரித்தமையால். இதனை—

“கள்ளமுளரிக்குணமுரலகாலையேறுகால்
புள்ளொலியினுவுமிதழுமபுடைபெயாநது
துள்ளவெழுதெவ்வொலிதொண்டாசெவியாற்ற
லுள்ளவயலபுநகுவகையொண்பயிவளாப்ப” என்றும்,

“ஒதருமகாரமுதாரமேமகாரமுதித்திடுமபிரணவம்” என்றும்
வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலும்,

“நின்றிருவோருமவலங்கொடுவணங்கிலவியேயுயா தழற்பிழம்பை
யொன்றினறியவேணடுமென்றுறநகாலையிலொலித்ததுகுடிலை
மன்றவவ்வொலியையறிகலராகியங்கியேபா தின்மற்றதுதான்
அன்றுநலலகரமுகர்மாமுகரநாதமாயப்பிரிந்ததாலடைவே” என்னும்
வாயுசங்கிதையாலும் உணாக.

தாப்பரியம்.

ஹரி சங்கத்தொனி செய்பவன்; ஹரன் பிரணவத்தொனி செய்பவன் என்பதாம்.

தாரதீபியம்

வீணே, பொருளற்றவோசையான சங்கத்தொனி செய்பவனி
லும், சகலாதத ரூபமான பிரணவோசசாரணஞ் செய்பவன சிறந்த
வனதலால், நாங்கள் சங்கத்தொனி செயத ஹரியை இநதவிடயத்திற்
ராழ்ந்தவனாக வகற்றி, இநதவிடயத்தி லுயர்ந்த ஹரீனை அடைக்கல
மாக அடைகின்றோம்.—எ-று (சுச)

வனகவுதுகு வஹிதொவிதநொதிருக்ஷா
 சிறுபுவைண்பரமுவித்தநொதிருக்ஷா
 கொவாறயொருங்குதருவின் புவிலா
 வந்தபுவைண்குடிசேயோமுயாசே

எகஸ்துசு கரஸூறிதோபிதநோதிரகூாமநயஸதுகண்டபரஸூரவி
தநோதிஸிகூாய | கோவானயோரதிருதயநுசினதியவருததாஸஸதய
ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

தநடககொள் கமல மலரூனய துன்னதெழில் கொள செங்கரத்தி
 னிடங்கொளாழி யதஞுவல் வுலகை யொருவ னிரககித தான்
 திடங்கொள் கண்ட பரசினருயச சிககை யொருவன செயகின்ரு
 னிடங்கொளெவருட்சி நதசவனயா ரிசைத்தா றபெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்போநீ.

ஏகஸ் து	ஒருவனானால்	[போதிலும்]
சக்ரஸ் ஹிதோயி	சககராயுதத்தோடு கூடினவனாக இருந்த	
ரக்ஷாம்	ரணகூழை	
தநோதி	செய்துகொண்டிருக்கிறான்,	
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானால்	[ருந்தபோதிலும்]
கண்டபரஸு:	கண்டிக்கப்பட்ட பரசையுடையவனாக இ	
ஸிக்ஷாம்	சினகூழை	
விதநோதி	செய்கிறான்;	

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா.	பெரியவாகள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே! ஒருவன் சக்கரநதாங்கிக் காத்தற்றொழிலைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் கண்டபரசைத்தாங்கிச் சினைகூயைச் செய்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்கள்நாததால, நாங்கள்நதமஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரநதாங்கி இரக்ஷிநகின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாரியற்றலால். இதனை—

“ ஆககுமாரயனமுதலாகியவுலகங்

காக்குமாறுசெங்கண்ணிறைகருணையங்கடலாம்

பூக்குமாமுதலெவனவனபொன்னடிபோற்றி” என்னும்

பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் கண்டபரசைத்தாங்கி சிக்ஷிக்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன்வண்ண மியற்றலால். இதனை—

“ வெய்யவனங்கிவிழுங்கத்திரட்டிய

கையைத்தறித்தானென்றுந்தீபற

கலங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற” என்பது முதலிய

திருமறை மொழிகளாலுணர்க.

உகூசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தாத்தரியம்

ஹரி சககரந்தாங்கி உலகை ரக்ஷித்தான், ஹரன் கண்டபரசைத்
தாங்கி உலகைச் சிக்ஷித்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

இரக்ஷிப்பவனிலும் சிக்ஷிப்பவன் சுவதந்திரஞாதலால், சிக்ஷை
கிய ஹரனே சிறந்தவன். நாங்கள் இந்தவிடயத்திற் குழுவடைந்த
ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, இந்தவிஷயத்திற் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சுரு)

வனகொடிஸாகுதிபிவிநுஜசிவ்விஹுலாஷி

வாநுக்ஷவிநுதகிசிகுதிபரிதிஹுலாஷி।

கொவாநயொரபிகுதபுநுவிஹுலாஷி

ஹுதபுநுவிஹுலாஷிசிகிசிகுதிபரிதிஹுலாஷி॥

ஏகோதஸாக்ருதிவிபிந்நிதிஹிவ்யபாஷிசாந்யதீவபிந்நதமமூர்த்
திரிதிஹ்யபாஷி। கோவாநயோரபிகுதபுநுவிஹுலாஷிசிகிசிகுதிபரிதிஹுலாஷி
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ॥

மோழ்பேயர்ப்பு

பத்து வகையாய் வருமுடலைப் படைத்தா னொருவன் பகரொருவன்
ஒத்து வருமோ ருடலன்றி யுடலவே றடையா வெண்மையனாய்
நித்த முறுவ னெனமறைகள் நிகழ்த்தும பெருமை நியமத்தான்
இத்தன் மையரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகச்ச

தசாக்ருதிவிபிந்ந

இதி

அபாஷிஹி

அந்யஸ்து

அபிந்நதமமூர்த்தி

ஒருவனானல்

பத்துவகையாக வேறுபடுமவன்

என்று

சொல்லப்படுகிறானல்லவா,

இன்னொருவனானல்

மிதவும் வேறுபடாத தேகத்தையுடையவ

[ன்

இதிஹி

அநயோஃ

அதிகம்

கோவா

இதி

அதுசிரதியா

வ்ருத்தா.

ஸதயம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம

என்று சொல்லப்படுகிறனல்லவா;

இவவிருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பததுவகையான வேறுபாடுகளையுடைய பிறவிகளையுடையவன், மற்றொருவன் பிறவியே இல்லாதவன்; இவ் விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுடையதால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பததுவகையான பிறவிகளை யுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிறந்திருத்தலால். இதனை—

“ மெச்சுபுகழ்வேங்கடவாவெண்பாவிற்பாதிவிலென்

இச்சையிலுன்சென்மமெடுக்கவா - மச்சாகூட

மாகோலாசிங்காவாமாராமாராமரா

மாகோபாலாமாவாய்” என்னும் வெண்பாவாறுணர்க.

ஒருவன் பிறவியே இல்லாதவனென்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன் பிறவியில்லாதவனாக இருத்தலால். இதனை—

“ எல்லார்பிறப்புமியற்பாவவந்தஞ்

சொல்லாற்றெளிந்தேநஞ்சோணேசே

உகூசா

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ரில்லிற் பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்
வாழ்ந்துண்டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்” என்னும் வெ
ன்பாவா லுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பததுப்பிறப்புக்களையுடையவன்; ஹரன் ஒருபிறப்பு மில்
லாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பலபிறவிகளையுடையவனைவிடப் பிறவியே இல்லாதவன் சிறந்த
வனென்பது உலகவநுபவம் இதனால் நாங்கள் பிறவியினாலிழிந்த
ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவியினமையா லுயர்ந்த ஹரனை
அடைக்கலமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சுசு)

முஹநிஹத மஜாராஜரிக்ஷதெகொ
ரிகு மநிஹத மபுத்ரரிக்ஷத மி
கொவாமயொரயிகுத மநிஹத மபுத்ரரிக்ஷத மி
ஹத மபுத்ரரிக்ஷத மநிஹத மபுத்ரரிக்ஷத மி

க்ராஹநிஹதயகஜாராஜரிக்ஷதேகோமருதயுநிஹதயமுநிபுத்ரம்
ரிக்ஷதய: | கொவாமயொரயிகுத மநிஹத மபுத்ரரிக்ஷத மி
நதுதமிமம்வயமாஸ்ரயாம||

மோழ்பேயர்ப்பு.

பென்னம் பெரிய வீரதிவென்ப பிறங்கு முதலே தனைச்சிறிய
சின்னம் புரிந்து கரிதனைச்ச சிறந்து காததான சீரியெதிர் [ன
மன்னந்தகனை வதைத்தொருவன் மறையோனமகனை மகிழ்ந்தாண்டா
என்னுந் தகவிற சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

க்ராஹம்

முதலையை

நிஹதய

கொன்று

கஜராஜம்
அரக்ஷத்
அந்ய:
ம்ருத்யும்
நிலுதய
முநிபுத்ரம்
அரக்ஷத்
அநயோ:
அதிக.
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்ருததா.
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிமீம்
வயம
ஆஸ்ரயாம:

கஜேந்திரனை
காப்பாற்றினான்,
இன்னொருவன்
எமனை
கொன்று
மாரகண்டேயனை
காப்பாற்றினான்;
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணமையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிகின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான், இன்னொருவன் எமனைக்கொன்று மாரகண்டேயனைக் காத்தான், இவர்களிலெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உணமையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் முதலையைக்கொன்று கசேந்திரனைக் காத்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி கசேந்திரனைப் பீடித்த முதலையைக்கொன்ற மையால்.

பாண்டியனொருவன் அருந்தவனு வகத்தியனைக் கண்டபோது மதயானையைப்போல மதித்து இருந்தமையால் வனை நீ நம்மை மதி

யாமையால் மதயானையாகக்கடவை என்று அகத்தியன் சபித்தான். அதனாலவன் யானையாகி ஒருதாமனாயோடையிற பெண்யானைகளோடு புணர்ந்து விளையாடினான் அப்பொழுது அங்கிருந்த முதலையொன்று அதன்காலை பிடித்துக்கொண்டது; அதனாலயானை நாராயணனைக் குறித்து ஒலமிட்டது, அவ்வொலிகேட்ட வரி யவவிடஞ்சென்று முதலையைக் கொன்று யானையைக் காத்தனன் இகனை—

“ எறிசுடாவிரிக் குநேமியெறிந்தனனெறிதலோடும்
பிறைபுளையெயிறுமபேழ்வாயபிளந்துவெவவிடங்காதுஞ்சி
அறைதருசாபநதனனாடைநதவவ்வுருவுநீத்து
விறலுடையூகுவென்னுமலிஞ்சையனாயிற்றனநே” என்னும்

பாகவதத்தாலுணாக.

ஒருவன் முனிபுத்திரனை எமனைக்கொன்று காததானென்றது-
ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் காததமையால்

ஹரன் மிருகண்டு முனிமகனான மாரககண்டமுனி சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்த சமயத்து அவன கழுத்திற பாசமிட்டிழுத்த எமனைக்கொன்று மாரககண்டமுனிக்கு என்றும் பதினாறுவயிற்றனன். இதனை—

“ மதத்தான்மிககான்மற்றிவனமைந்தனுயிரவாங்கப்
பதைத்தானென்னாவுன்னிவெகுண்டான்பதிமூன்றுஞ்
சிதைத்தான்வாமசசேவடிதனனாற்சிறிதுநதி
யுதைத்தான்கூற்றனவிணமுகில்போன்மணனுறவீழ்ந்தான்”
என்னுங் காந்தமஹாபுராணத்தாலுணாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான்; ஹரன் எமனைக்கொன்று முனிபுத்திரனைக் காததான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நீர்வாழ்சாதியைக்கொன்று ஒரு காட்டுவிலங்கான யானையைக் காத்ததினும், எமனென்பவனைக்கொன்று பிரமலிருடியான

மார்க்கண்டேயனைக் காத்தது விசேடமாதலால், நாங்கள் மிருகத்திற் குபகாரஞ்செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிராமண்ணுக் குபகாரஞ்செய்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக நியாயமுகத்தால் லறிந்து அம் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுஎ)

ஊகஸ்பவளஹுவ நஹிகா காஹகடுட .
 சிநிஸ்பவளஹுவநவிஷபவலுவடுதநாயாஃ!
 கொவாநயொநயிகஹக ஸுநவிஷபவலுவடுத
 ஸுநஸ்பவளஹுவநவிஷபவலுவடுதநாயாஃ!

ஏக:பபௌபுவநீகரகாளகூட மநய.பபௌஸ்தநவிஷம்கஹபூத
 நாயா:| கோவாநயொரதிகஇதயநுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து
 தமிமம்வயமாஸ்ரயாம:|

மோழ்பேயரீப்பு

மண்ணுங் கடலும் மாவாஹும மற்று முள்ள மாண்பொருளும்
 விண்ணுங் காலு மலறவரும விடசதை யொருவன் விழுங்கினான்
 நண்ணும பேயி னகிலவிடசதை நக்கி யொருவ னயந்துற்றான்
 எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்	[கூடவிஷத்தை
புவநீகரகாளகூடம்	உலகினுக்குக்குப் பயத்தைத்தருகிற கால	
பபௌ	குடித்தான்,	
அந்ய:	இன்றொருவன்	
பூதநா	பூதனையினுடைய	
ஸ்தநவிஷம்	தனவிஷத்தை	
பபௌகஹ	புசித்தான்;	
அநயோ:	இவ்விருவரில்	
அதிக:	சிறந்தவன்	
கோவா	யாவன்?	
இதி	இதனை	

அநுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அஞ்சத்தக்க காளகூடவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தான், மற்றொருவன் பூதனையின் தனத்திற பூசியிருந்த (குறைவான) விடத்தைப் பானஞ்செய்தான், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்கு எரிந்த விடயத்திற சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காளகூடவிஷத்தைப் புசித்தானென்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு குடித்தமையால். இதனை —

திருமால் தேவர்கள் நிமித்தம் பாற்கடலை மந்தரமென்னு மத்திட்டுக் கடைவித்தனா, உடனே அதனிற கொடிய ஆலால விடமுண்டாகியது. அதனைக்கண்ட வமரராதிய ரஞ்சி யோடினார்கள். திருமால் நானிருக்கின்றேன, அஞ்சாதீனென்றுரைத்துத் தன்னதாழியுடன் விடத்தினருகி லெய்திக் கருகி இனி யென்செய்வதென வின்னவருடன் கலந்து ஓடி ஸ்ரீகாலையையடைந்து இறைவனை வணங்கி அண்ணலே! கொடிய விடம் கடல்கடைந்தபோழ் துண்டாகியது. அதனை மிர்த்துஞ்சயரான தேவரீரோ அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றனர். உடனே அனைவரையும் மஞ்சமாறு செய்த அவவிடத்தை இறைவனுண்டனன். இதனை —

“ மாயையுண்கணினோக்கலுநதிருவுளமகிழ்ந்து

பாழிமால்விடைக்கொடிமிசையுயர்த்தருள்பகவ

னேழைவானவாககிரங்கியேயினி துகண் ணேடி
யாழிவலவிடமபருகினனகிலமுமுய” என்று காஞ்சிப்புரா
ணத்தும்,

“ கோலாலமாகிக்குகைகடல்வாயனறெழுநத
வாலாலமுண்டானவன்சதூதானென்னேம
யாலாலமுண்டினேலனநயனமாலுளளிட்டு
மேலாயதேவகொலலாமலீடுவாகாணசாழிலோ ” என்று திரு
வாசகத் திருமுறையிலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் பூதனையின் நனவிடபானஞ் செய்தானென்றது-ஹரி
யை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செயதமையால.

ஹரி கண்ணனாக வவதரித்த ஞானறு அவ்வரிக்குப் பகைவனாக
வும், மாமனாகவுமிருந்த கஞ்சனென்பவ னைப்பிய பூதனையென்னும்
பிசாசி, தனது தன்னியத்தில லிடத்தைத்தடவினவளாக மாயவருவத
துடன் வந்தது பாலூட்டினுள் ஹரி அப்பாலையுண்டு அவனாக கொண
றான. இதனை—

“ செஞ்சடாமணிக்கலைசிலம்பொடுசிலம்ப
வஞ்சியெனநின்றொசிமருங்குறடுமாற
நஞ்சுபொதிவெம்முலையருத்துநடந்தாள
அஞ்சவருபூதனையணங்குருவெடுத்தே. என்றும்,
அறிந்தநகையாடிமுலையங்கைகொடுபற்றி
மறங்குலவுவஞ்சமகண்மாமுலேமணிககண்
திறநதொழுபாலினொடுசெய்யதளிரொன்னப்
பிறங்குகனிணய்முகில்பிழிந்துயிர்குடித்தான்” என்னும் பாக
வத்தாலுணாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி பூதியின் தனவிடமுண்டவன்; ஹரன் ஆலாலமுண்டவன்
என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திருமால் முதலியவனைவளையும் பின்றொடர்ந்து வந்ததுவும், திருமாலைக் கரியவனாகச் செய்ததுவுமான கொடிய ஆலாலவிஷத்திற்கும, பூதனையின தனத்தையே ஒன்றும் ஊறுபுரியாத சாமான்யவிடத்திற்கும் வித்தியாசமிருப்பதுபோன்றே அவைகளைப் பானஞ்செய்தவாகளுக்கும் தாரதம்மியம் இருக்குமென்று கூறவேண்டுவதின்றும். இதனால் நாங்கள் குறைவான தனவிடபானம் செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, மிகுதியான காளகூட விஷபானஞ்செய்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுஅ)

வனகஸுபுஸூஜயயீநுவிவதிஸூஹத
தகெஸெபுகெடிஸஜிதாஸூஹஸூநயதாஸு
கொவாநயொராபிகுஜதபூஹிஹிவபூ
ஸூதபூஸூஹஹகஜீஹயநாஸூயாஜீ||

ஏகஸ்யஸந்தஜஸ்தீந்பிபதிஸம்பததஸ்யைகதேஸமிதரஸதுபபந்தயதநாத| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிரந்யவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபேயரீப்பு

ஈரோன் நியவக கடலேழி லேயநத நீனா பெயுழிலொருவன் பேரோன் நியசின் தையனாகப் பிறங்கு மடியன் பிடிததுண்டான் [ன் தாரோன்றியதோ ளினிநொருவன் தனியோகடலேழுயன்றடைததா ஏரோன் நிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சதுமே

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
பந்த:	பந்தன்
ஸந்த	ஏழுவகையான
ஜஸ்தீந்	கடல்களை
பிபதிஸம்	பானஞ்செய்தானே,

இதரஸ்து	மற்றொருவன
கஸய	அநத கடலினுடைய
ஏகதேசம்-யதநாத	ஒருபாகத்தை பிரயத்தினத்தோடே
பபந்த	கட்டினா;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவனுடைய பத்தனை எழுவகையினதான கடல்களையும் பானஞ்செய்தான், இன்னொருவன் தானே கடலின் ஒருபாகத்தை வெகு கட்டத்தூண்ட கட்டினான், இவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால் நாங்கள் அவனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பத்தன் எழுவகையினதான கடல்களையும் குடித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரனுக்கன்பன் அவ்வாறு குடித்தமையால்.

விருத்திரனென்னு மசுரனை இந்திரன்போரிற் கொல்லச்சென்றான். உடனே விருத்திரன் இனி நாமிருந்தாற் கெடுதி சம்பவிக்குமென ஒடிக்கடலிற் புகுந்தொளித்தான். இந்திரன் கடனீரினுட்புக்க, விருத்திரனைக் கொல்லுமாறு சிவபத்தனான விர்தமடக்கியருளு

முனியையடைந்து வணங்கி ஐயனே! என்பகைஞன் கடலிற் புக் கொளித்திருக்கின்றான் அவனைக் காட்டித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும் அமுமுனிவன் சிவத்தியானததுடன் கடலினருகிலாகிக் கடனீரை அள்ளி ஆசமனஞ்செய்தனன். உடனே கடனீரனைத்தும் அகத்தியமுனியின் வயிற்றினிடத்தாயின. பின்னா நீரற்ற கடற்குட் காணப்பட்ட விருத்திரனை இந்நிரன் கொன்றான். இதனை—

“ என்றவனிடக்கணடாப்பானிகலபுரிபுலனகளை நாம வென்றவனெடியோனறனைவிடையவனவடிவமாக்கி நின்றவனறிவானந்தமெயமையாயிற்றைநதவெள்ளரி மன்றவனூழிசெசநதீவடிவினை மனததுடகொண்டான கைதவன்கரந்தவைகுங்கடலைவறப்படருங்கையிற பெயதுமுருந்தெலலைததாககிப்பருகினுப்பிறைசோசெனனியையனதருளேபபெற்றாராகத்திசயமிதெனகொனமூன்று வையமுததொழிலுஞ்செயயவல்லவரவரோயனரே” என்று வரும் திருவிளையாடலாதிகளாலுணர்க.

பங்
ஒருவன அநதக்கடலினுடைய ஒருபாகத்தைப் பிரயாசைப்பட்டுக் கட்டினுனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமனாகவந்த ஞானறு அவன மனைவியை இராவணனெடுத்தது இலங்கையில் சிறைவைத்தனன். இராமனு் கடலினடுவிலுள்ள இலங்கைக்குச்செல்ல வழியின்றி விட்டணன் முதலியோருடன் ஆலோசித்ததுப் பின்னர் குரங்குகளையும் வருணையும் ஆதரவாகக்கொண்டு அணைக்கட்டி இலங்கைபுகுகானென்பது இராமாயணம். இதனை—

“ அளவிகந்தவரிககுலத்தோரொழில்
வளரநின்றவரைக்குழுவய்த்திட
உளமுவந்துதூரோசனையாமனை
நளன்வினாந்தவணன்கமைத்தானரோ” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாதுபரியம்

ஹரனுக்கனபன எழுகடவீஸாயுங் குடிததான்; ஹரி கடலினு
ருபாகத்தை வெகு வருத்தப்பட்டு அடைத்தான் எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒருவனுடைய உழழியன் செய்யுமாவுகூட இன்னொருவன் செய்யாவிதிற குறிப்பிட்ட வவன் இவனுக்கு கிணையாகாஞ்சலால், சமுதிரவிலுயத்திற ருழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-ம். (சுசு)

வினாக்கள்

வெள்ளாறு காவடி வீதியெதிரே 2)

கொவாநயொரம்குலத்தி-அஹ்ஞாவ்யபா

வஸ்துபுருஷமவதந்தரீகெயயோபுயாஜி

விஸ்வாத்மகேசுவரமயதேவஜாதசரணசகே விஸ்வோஸ்வரதவபதவீம்
யதேததாநய । கோவாநநயேரநிக்ஷிதயந்நிந்நியயந்நததாஸஸத்யமபந
வந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம் ॥

மொழிபெயரீட்டி.

மன்னும விசக் வாத்துமன மருவு பொருவன மாங்கலத்திற்
துன்னும விசக் வேசகராத துலங்கு மொருவன துகளிலலாப்
பொன்னு மணியு முதலபல பொருதது மியவிற குறைவிலலா
஁ன்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதமே.

பதப்போடுள்.

ததரச

அவர்களுக்களுமேயும்

ஏக.

ஒருவன்

விஸ்வாதமகதவம்

விசுவசொழிபயாசின றதை

அயதேகலு

அடைந்திருக்கின்றான்ல்லவா,

ததா

அப்படியே

ஆன்ம:

இன்னொருவன

விஸ்வேஸ்வரபதவீய	ஹதீசுவரபதவியை
அயதேகலு	அடைந்திருக்கின்றனலலவா,
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களை¹ ஒருவன் விசுவரூபமானவனாக இருக்கின்றான், இன்னொருவன் விசுவேசனாக விளங்கின்றான், இவ்விருவர்களிலே வன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரையுங்கள் உங்களாற் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட அவனை நாங்கள் சுரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் விசுவாசமாகின்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணமிருத்தலால் இதனை--

“மருவியமாயை மகத்தகங்கார மதிபொறிபுலனகுணஞ்சீலம், தரைபுனல்கனலகாலவான்முதலெவையுஞ்சாற்றநாமாய்ஹுநதருமம், திருவருளெழிலசீர் திகழ்வலம்பொறுமை தெளிவுமெய்கொடைசிறப்பாந்த, அரசவெங்குறையுமவெணலாநீமற்றறிதியெங்கலைப்பிரிவெனவே” என்று பாகவதத்தும்,

ஓம்ஹோவீரரூபாய விஸ்வஜித ஹேஹைதவெ ||
என்று கோபாலதாபனியுபநிடதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விசுவாதிசனென்று சொல்லுகிறான், அந்த ஒருவரன் அவ்வண்ணம் விசுவாதிசனாக விருத்தியடைந்தான்.

விசுவாதிசனாக உருவானவருக்குத் திருவிவாகியத்தாலும்,

“ விசுவனசிறப்பாளராகியாதவனவிளம்பும்

விசுவாதிசனென்றுழவவிசினவிடையூறி

யெச்சமேசுருப்பாளதுழாயலகையெனப்ப

யெச்சநாயகன்பொலந்தணரிழிமடலிகையான்” எனனுங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணராக

தாநீபயம்

ஹரி விசுவரூபன், ஹரன் விசுவரூபன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

மன்னவனிற சகலவாத்தி சிறந்தவனாகியுள்ளால், விசுவனான் ஹரியினும் விசுவனானை ஹரன் சிறந்தவனாயினான், இவ்வாறு நாவ்கள் இருந்தவிடையுள்ளிற் குழைக்கூடாத, நரியும் அப்பரிதானமாக வகற்றி, இவ்வாறுள்ளி ஹரன் சிறந்தவனாக உருவப்படுகின்ற தாரதமைய சரணங்களைச் சரணமாக வடைகின்றோம் —என்று (௭௦)

வனகொல்கைமஸபடுந்தந்தெதிவகவி

கேடுகொராதிலகைமருவிலகுஷணாதி

கொவாநயொராயிகைதந்தவிஷுவகா

ஹுதபுஷுவகைதந்திவையோராயாதி

ஏகோபுஜங்குயநேததுதேதிஸுப்திமநய கரோதிபுஜகேநதரவி பூஷணாதி கோவாநயோரதிகுதயதுசினதியவ்ருத்தாஸஸதயமப்ருவந் துதமிமமவயமாஸ்ரயாம். ||

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆடு மரவ சயனத்தை யடைந்து தூங்கு மாலொருவன்

ஓடு மரவி லிந்திரராயுறவோர் தம்மை யுயர்கரத்தி

னீதி மெழிலகொள கங்கணமா நிறைத்தா னெருவன நிகழலகி
லீடி விவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ நிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

எக	ஒருவன
புஜங்கசயநே	சாபபசயனத்தில
அதிஸூபதிம	மிகவுந தூங்குதலை
ததுதே	செய்கின்றன,
அநய	இன்னொருவன
புஜகேநிரவிபூஷணரி	சாபப்பநநிர பூஷணங்களை
கரோதி	செய்கின்றன (அணிகின்றன);
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுதிசிரதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அவசயனத்திற் தூங்குகின்றான், மற்றொருவன் நாடே
ந்திராபரணங்களை அணிந்திருக்கின்றான், பெரியவர்களே! இன்னவ
ருட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷ
னைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சயனத்தை அவமாகவுடையவனென்றது - ஹரியை,
அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அவசயனத்தை யுடையவனாக விருத்த
லால். இதனை—

“அரவணையாயோநேயமமமுண்ணுததுயிலெழாயே” என்னுந்
நாலாயிரப்பிரபந்தசுதாலுணாக

ஒருவன அரவபூடணஞ்சு விநகினுருனென்றது - ஹரணை,
அது அவ்வரனவவண்ணமணிநிருநதலால இத்தனை -

“புறநிலவாளரவாரதபிராணைபபுதநாதனை” எனனுந் திரவிட
வேதசுதாலுணாக

தாப்பரியம்

ஹரி அரவசயனன, ஹரன அரவாபரணன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

மிகவும் பெரிய அரவசதினமீது கிடப்பவனிலும், நாகேந்திராக
னை பெருஞ்சுமையாக கருதாது ஆபரணமாகப்பூண்டவன் சிறந்தவ
தைலால், நாங்கன இதுவிதையசுகிற முழுவடைந்த ஹரியை அப்பிர
தானமாக வகற்றி, இதுவிதையசுகிற சிறந்த ஹரணைச் சரணமாக வடை
கினேறும் — என்று (எக)

வனகொஜகநவசுஜயஜிவ்வவசுதவாவா

உமெயாஜகநவசுஜயகெதமவசுஜாநாகு

கொவாநயொரயிகுஊதயநவசுஜயசுஜா

வசுஜயசுஜயவசுஜயசுஜயசுஜயசுஜயசுஜய

ஏகோஜநஸயஜயத கலுஸஸ்தபாவா தநயோஜநஸயஜய
தோபவதஸதரதநாதி கோவாநயோரதிகஇசயநசுகிநதியவ்ருதநாஸ்ஸ
தயமப்ருவநதுதமிமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

வில்லிற் சிறந்த பற்குன்னறன் வியனறே ரோட்டி விசயத்தை
ஒல்லையவனுக் கேயளித்தா னொருவ னொருவ னுயரம்பைச்
சொல்லிற் சிறந்த பார்த்தனுக்கே தூக்கி யளித்ததுச சுகமீந்தான்
எல்லி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப் பரூப.

ஏக
அரசுநஸ்ய
சூதபவராத
ஜயத கலு
அநய
அரசுநஸ்ய
அஸ்திரநாநாத
ஜயத
அபவத
அநயோ
அதிக
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வருதசா
ஸத்யம
ப்ருவந்து
தமிமம
வயம
ஆப்சரயாம.

ஒருவன
அருசுசன்னுக்கு
சாரதியாய் இருந்ததனாலே
மெய்யியை கொடுத்தவனல்லவா,
இவன் ஒருவன
அருசுசன்னுக்கு
மெய்யியை கொடுத்தவனல்லவா
ஜயசகை கொடுத்தவனாக
ஆனான்,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன
யாவன்?
இவனை
ஆடுவாசிக்ந்து
பெரியவர்கள்
மனமையை
கொல்லாம
அவன் இவனை
நாங்கள்
அருமையினனோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களை! ஒருவன பாரததனுக்குச் சாரதியாகவிருந்து அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், மற்றொருவன பாரததனுக்குப் பாணமளித்ததனாலே அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன எவன்? அவனை நீங்களுநாததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரண்பாடி வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன பாரததனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தானென்றது-ஹரியை, அது ஹரி அங்ஙண்ணு செய்திருந்ததலால் ஹரி பாரத யுத்தத்திலருசுசன்னுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தான். இதனை—

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நகக

“ அடற்சிலேவிசயனீவவாறுநாந்தலுமலனவஞ்சப
படவரவுயாததவென்றிப்பாசதிபனறனனேநோக்கி
நடைபுடைப்புவிததினடோநானிவற்கூதலனறி
மிடைபடையேவிநமமோடாசெயேனவெதேயெனருன்” என்
னுமபாத்தசுதாலுணாக

ஒருவன் பாத்தசுதலுக்கு அமய்னைகொடுத்து வெற்றிபளித்தானெ
னறது-ஹரினை, அதுஅவவண்ணமரணியறறியுத்தலால் இசனை—

“ பரியதோபாமபடைமேலதாசுதாரபோலும
பாசபசுமபாத்ததற்களித்தாபோலு” எனனுமசமீழுவேதத
தாலுணாக

தாத்தியம்

ஹரி, பாத்தநலுக்குசசாரதியாகவிருத்து வெற்றியளித்தவன்;
ஹன் பாத்தநலுக்குபபாணமளித்து வெற்றியைகொடுத்தவன்
என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

தோப்பாநைவிருத்து வெற்றியளித்தவனிலும, அம்புகளையளி
த்து வெற்றியளித்தவன் சிறந்தவனாகலால், நாங்கள் இந்தவிஷயத்தி
லிழிவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவந்தறிபுயாதத ஹரினைசசர
ணமாக அடைகின்றோம் —எ-று (எஉ)

வணகஃபஃரோநிதிவரொஃபிதெதி

வஃருஃரோவாதுயொரிதிவலவஃஜமஃபுலிதிஃ

கொவாநயொரயிகுஃருஃவஃபுலிதிஃ

வஃருஃவஃபுலிதிஃருஃவஃபுலிதிஃ

ஏகபுமாநிதிபரோத்யிதேதி புதரஸாஸதாதயோரிதிசஸாவஜக
தபரஸித்தி | கோவாநயோரதிகஇதயதுசிரதியவருத்தாஸஸதயம்ப்ரு
வந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு.

சோதிக கமல வாண்முத்ததுத தோதை வடிவத தோன்றலென
வோதிக களிக்கு மிவ்வுலக மொருவன் றனை யொருவனையோ

நீதிபு புருட னென்பார்கள நிகழ்த்து மிவாதம மகனசாததன
ரதி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்போருள்

ஏக	ஒருவன
புமாந	புருஷன்
இதி	என்றும்,
பர.	மற்றொருவன
தயிதா	மனைவி (பெண்)
இதி	என்றும்,
தயோ	அவர்களுக்கு பிள்ளை
சாஸதா	சாததன
இதிச	என்றும்
ஸாவஜகதப்ரஸித்தி	எல்லாவுலகங்களிலும் பிரசித்தி,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழிப்பு

ஒருவன் மனைவியென்றும், ஒருவன் 'புருஷனென்றும், அவ்விருவா சம்பந்தத்தாலுண்டான மைந்தன ஹரிஹரபுத்திரனென்றும் ஸகலலோகப்பிரசித்தம். பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன யாவன்? அவனை நீங்களுறாததால், நாங்கள்ந்த டஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

ளிதப்பு

ஒருவன் பெண்ணுருவானவென்னென்று - ஒருநிலைய, அஃது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பெண்ணுருவடைந்திருக்கலால் இஃதனை —

“விழுந்தொருகோடிவண்டுமிதிப்பவாய்க்கெழுநகர்ப்படைச்சை
வழிந்தபூங்குகைகடராபனவானவிழிப்பாப்போக
எழுஞ்சுடாப்பரிதியென்னவிலங்குகூராழிமாலோன
பிழிந்துகொள்வனையசெவவிப்பெண்ணுருவெடுத்தாநினனான” என
னுமபாகவதத்தாலுணாக

ஒருவன் அநதப்பெண்ணை யணைந்த புருஷனெனறது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செயதிருத்தலால்.

கையாயபதியான ஹரனெருதினம் ஹரியையப்பாத்தது, மாலே!
நீ முன்ன மசுரரை மயக்கக்கொண்ட பெண்ணுருவத்தைக் காட்டுதி
என்றென. மாலும் அவ்வண்ணமே நல்லமுருட்டையதாயுள்ள ஆடை
நெகிழ் இருதனநதோன்றப் பெண்ணுருவாய்ப் பாடியுமாடியு முலா
விநின்றன. உடனே அடிவருவினைக்கண்ட வரன் பின்னொடாநது
பிடிப்பான றுணிந்தன, துணிந்ததை யுணர்ந்த மால் இனி இவரு
நிற்பது உசிதமனெனறேருடின, ஒடினவனை இவன் பின்னொடா
நது நாவலந்தீவிலுள்ள ஒரு மாசுவிச்சோலையிற கூடினான் ஹரனைசெ
யத கலவிககாற்றாத ஹரியான மோகினி வானதியுற்றன, பின்னா
இருவரும் கலவியை நிறைவேற்றினார்கள், உடனே மோகினி யொரு
பிள்ளையைப் பெற்றாள், அநத மகனாக கரிகரபுத்திரனென்று பெயர்.
இஃதனை —

“மையல்செய்மோகினிவடிவுகாட்டுபு
வெய்தெனநடந்தன்னவெனவெனறகோ
னெய்யெனவெழுந்தசென்றுற்றுப்புலவங்
கையகனேருடின்கரியமேனியான” என்று காஞ்சிப்புரா
ணத்திலும்,

“அத்தருநிருமைநதற்கரிகர - புத்திரனெனநாமம்புனைந்துபின்
னெதத்தபானையுருத்திராசம்பொடும் - வைத்த மிக்கவரம்பலநல
கிடே” என்று கந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டனாக.

நகசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தாத்தியம்.

ஹரி மனைவி, ஹரன் புருடன் இவரிருவர் கூட்டுறவிற் றேன
றின் மகன் ஹரிஹரபுத்திரன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

மனைவியினும் புருடன் சிறந்தவனாகவிருத்தலும், பெண்ணினும்
ஆண் சிறந்தவனாகவிருத்தலும் உலகிலுடைய இரண்டு பெண்ணுரு
வடைந்த ஹரி தாழ்ந்தவனும், பெண்ணுருவமான ஹரியைப் புணர்ந்த
ஹரன் சிறந்தவனுமாகின்றானாக, ஆதலால் நாங்குளிர்த விஷபத்திற
முழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சிறந்த ஹரனைப் பிர
தானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களை ஆராய்க்கின்றோம் —எ-று.

வனகரகார வரணா ஸ்நவானுகுந

பௌஸ்தபஹிசுரஸுரனெனிகுஹி ராக்

கொவா நயொரயுகஹிசுநவிகுஹி

ஹிசுநவிகுஹிசுநவிகுஹிசுநவிகுஹி

ஏகசகரசரணபஹிகாருசலேந பௌஸ்தபங்கமிதரஸதுர
ணேதிகருசகிரதா கோவாநயொரதிகஇதயதுசிரதியவருததாஸஸத
யமபருவந்துதமிமவயமரஸரயாம்.

மொழிபெயர்ப்பு.

அன்பற நகரதை கொளுங் கொடிய வரக்களுன் விராவண்ணைத்
துன்புற நலசக காணுதியாற றெலேததா னெவன் றேளவவியால
வன்புற் றமரி விராவண்ணை வாட்டி யொருவன் வாழ்வுறறான்
இன்புற நிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.

சரணமபஹிகாமசலேந

பௌஸ்தபங்கம்

சகார

ஒருவன்

காறகமலச சிறுவிரனுனியினுலே

இராவனுமானத்தை

செய்தான்,

இதரஸது	இன்னொருவனுல
ரணே	யுத்தத்தில
அகிருஞ்சிரா,	வெகு கஷ்டத்தில
பெளலஸ்யபங்கா	இராவணபங்காத
சகார	செயதான,
அநயோ	இவ்விருவருஞ்
அநிக	சித்தகவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருத்தா?	பெரியவர்கள்
அஞ்சிநதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாய
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம	ஆஸரய்க்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பதமல நகத்தினால் இராவணனுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கினான், இன்னொருவன் யுத்தத்தில வெகு கஷ்டப்பட்டு இராவணபங்காதைச் செயதான, பெரியோராகனே! இவ்விருவரிடில வன் சிறந்தவன் நீங்களுரைப்பாயின், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பதமல நகதுனியினால் இராவணபங்காடு செயதானெ ன்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவவண்ண மியற்றலால். இதனை—

“அரக்கனைவிரலாலடாத்திட்டனீர்

இரக்கமொன்றிலீமொபெருமானீரோ” என்னுந் தமிழ்வேதத் தாலுணாக.

ஹரிஹரதா ரதம்மீயம்

தரத்பரியம்.

தாரதம்மீயம்.

வனகொலிஜாதிசெய்வெஷுவஸுரொஷுகிடுப
கூதாதுவொன்வொஜாதுநிரொமுணனி
கொவாமயொருகிதுநாவினுவுபா
ஸ்துஸுவஞ்சுசிவையொமுயாகி

மொழிபெயரீட்டி

சிந்தை கபட மில்லாத திருமா மறையோரோ தேவரிடை
முந்த மறையோ னுவொருவன் முன்ன நின்றான் சூதறிஞர்
விந்தை யரச னுவொருவன் விளங்கு மென்பர் வியனுலகில்
இந்த விடல்பிற் சிறந்தவன் டார் சைத்தாரப் பெரியீ ரிறைஞகதமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

குகள

பதப்பொருள்.

பரமாரதத்கிர	யதா ¹ ததபண்டிதங்கள்
ஏகம	ஒருவனை
அகிலேஷம்	எல்லாருமான
சுலோஷம் ² மதயே	செவ்வாசதகரின நல்வில
தவிஜாதிம	அநதணஞக
கருணநதி	எண்ணுகிறார்கள்,
பரந்த	மற்றொருவனை
கூடாசரம	கூத்திரியஞக
கருணநதி	நீனைககிறார்கள் (கிரகிக்கின்றார்கள்);
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இவனை
அநுசிரகியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவந்த	சொல்லலாம
தமிமம	அநத இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

மனதிற்படமென்பதில்லாத பண்டிதங்கள் தேவா நல்வில ஒரு வனை ப பிராமணனென்பார்கள், மற்றொருவனை கூத்திரியனென்பார்கள், இவ்விருவருள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களே! நீங்களுண்டையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பண்டிதா களொருவனை பிராமணனென்பார்களென்றது-ஹரனை, அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். வேதியர்க்குள்ள சடையுந்தோ

நகஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

லுடைய முப்புரிநூலுமே ஹரணை பாராயவனென்றி விளக்கும
அன்றியும், இதனை—

“வேதியா வேதகீதா விண்ணவரணாவென்றன்

ரோதியேமலாகவேயொருங்கின்கழல்களகாண்ப

பாதியோராபெண்ணைவைத்தாயபடாசடைமதியஞ்சூடும

ஆதியேயாலவாயிலப்பனேயருளசெய்யாயே” எனனுந் திராவிட
வேதத்தாலும் உணராக

மற்றொருவனை கூத்திரியனாக எண்ணுகின்றார்களென்றது -
ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால இது ஹரியின்
பீதாமபரம பஞ்சாயுதம், மகுடமாதிகளுமே கூத்திரியனாகவிளங்கும்.
அன்றியும் இதனை—

“முன்கொருநாளம்முடிவா னிசிலைவாங்கியவன தவத்தைமுற்றி
செற்றாய், உன்னையுமுன்னருமையுமுன்போயினவருத்தமுமொன்
ருக்ககொள்ளாத, என்னையுமுன்னையுமுறையுமுடியாரகட்கொண்கிவ
னம்புககவெந்நாய், நின்னையேமகனாகப்பெற்றபெறுவேனெழபிறப்பு
நெடுநதோளடெகடு” என்க குலசேகரநிந்தர்பன கூறியதனாலுமுணராக

தூத்பரியம்

பண்டிதர்கள் ஹரணைப் பிராமணனாகவும், ஹரியை கூத்திரிய
னாகவும் நினைக்கின்றார்களென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அரசனிலும் அந்நணன சிறந்தவன ஆதலால் அரசனான திரு
மாலே நாங்க எப்பிரதானமாக வகற்றி, அந்நணன ஹரணை ஆஸ்ரயி
க்கின்றோம்.—எ-று. (எடு)

வன்கொஜவாநரிபவசீகூணம்கூணெந

யதூழி வுணுநிஜவாநம்குகெநவாநு

கொவாமயொரயிகுதமுவிஜுவபுலா

ஊதமுஷுவணுதநிவேயபோஸ்யாநி

ஏகோஜகாநரிபுமீக்ஷணதக்ஷணேந யுதநாதரிபுரசநிஜகாநநகேந
சாநய| கோவாநயோநதிகஇத்யந சிந்சியவருததாஸஸ, யபருவநதுத
மிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு

மன்னுங் கொடிய வம்பலனை மருவும் விழியான் மாநிலத்திற்
றுன்னுஞ் சார்ப ராவொருவன றெலேததா றொருவன றுகடுறற
தன்னொண பகையைப் போரமுனையிற் றனதுநகத்தாற் றலையழித்தா
னென்னுமிவருட சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரிய ரிறைஞ்சதுமே

பதப்போநள்.

ஏக	ஒருவன
ரிபும	பகைவனை
ரக்ஷணத	பாரவையினாலே
க்ஷணேந	கணப்பொழுதில்
ஜகாந	கொன்றான,
அநயச	இறந்தொருவனானால்
ரிபுமச	பகைவனையானால்
நகேந	நகத்தினாலே
நிஜகாந	கொன்றான,
அநயோ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அதுசிநநியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே! ஒருவன் நனது பகைவனைக் கண்பாராவையினுற் சாமபராகச்செய்தான், மற்றொருவன் நனது பகையை வெகு கஷ்ட சதுடன் நகத்தா லழித்தான், இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நன பகைவனைக் கண்பாராவையினுற் சாமபராககினை நென்றது - மனமதினை எரித்த ஹரனை, அது அவ்வன் அவண்ண மெரித்த மையால் இதனை—

“ நனதேசாமலநாங்குணையானையனததீயாநபொடிசெயத
விறையாராவொல்லாநகுமில்லையெனனாதருளசெயவார ” என
னுந் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் தன பகைவனைப் பிரயாச சதுடன் நகத்தால் வதைத்தான் என்றுரைத்தது - இரணியனைக்கொன்ற ஹரிபை, அது அவ்வரி அவ் வண்ணம்கொன்றிருத்தலால் இதனை—

“தளையவிழ்கோதைமாலையிருபாலதயங்கவெரிகான்றிரண்திறுகண்
அளவெழுவெமமைமிக்கவரியாகியனற்பரியோனசினங்களவிழ [ற்
வளையுகிராவிமொயம்பிலமற்றோனதாமமதியாதுசெனெருருகிரா
பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமுதிபெருநீரிலமுமமைபெரிதே ”
என்னு நா வாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

தாற்பியம்.

ஹரன் நன் பகைவனைக் கண்பாராவையினு லழித்தான்; ஹரி தன் பகைவனை நகத்தா லழித்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பகைவனைக் கண்பாராவையினுற் கொன்ற ஹரனிலும் பகைவனை வெகு கட்டத்துடன் நகத்தாற் கொன்றவன் தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வக

ற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரினைச் சரணமாக வடைகின் றோம்.—எ-று. (எசு)

ஹரிவநெந்நவரகிமொஹிநஹெநெநெக
ஹெநெந்நவரகிமொஹிநஹெநெநெக
கொவாநெநெநெக ஹெநெநெநெக
ஹெநெநெநெக ஹெநெநெநெக

ப்ருந்தாவநேசரதிகோபிருபேதயசைகஸ்தவந்யோபருமபிதரு
வநேசரதிகோபிருபேதயசைகஸ்தவந்யோபருமபிதரு
மப்ருவநதுதமிமவயமாஸரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு

நறுவீ முலலை நிலமதனி னண்ணுங் குலலை நறுங்காட்டி
ஹுமா கோபி மாருடனே யுற்ற னெருவ னுனையொருவன்
குறுமா பூதம பலகோடி குழும விடுகாட் டிடைக்குனிததான
இறுமா லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத் தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்.

ஏக:	ஒருவன்
கோபி.	கோபிகளோடே
உபேதய	கூடிககொண்டு
ப்ருந்தாவநே	விருந்தாவனத்தில
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அந்ய.	இன்னொருவன்
ப்ருமபிதரு:	மிகவும் பூதங்களாற் குழப்பெற்றவனும்
இஹ	இப்பொழுதும்
பிதிர்வநே	சுகொட்டில்
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அநிக:	சிறந்தவன்

கோவா

பாவன் ?

இதி

இதனை

அநுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வருததா

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸரயாம்

ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நறுமணங்கமழும் பலமலா துனறிய முல்லைநிலத்திலுள்ள துளவகாட்டில (பிருநதாவனத்தில்) கோபிகளோடே உலாவினான், இன்னொருவன் பூதகூட்டங்களுடனே அநவரதம் சுகாட்டினிற் சஞ்சரிக்கின்றான்; இவ்விருவரி லுயர்ந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களான நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கோபிகளுடன் விருநதாவனத்தி லுலாவுகின்றான் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் உலாவுதலால். இதனை—

“ பட்டிமேய்ந்தோகாரோ றுபலதேவாக்கோ கீழ்க்கன்றாய்

இட்டறிட்டுவிளையாடியிங்கேபோ தக்கண்டோ

இட்டமானபசுக்களையினி துமறி ததுநீருட்டி

விட்டுக்கொண்டுவிளையாடவிருநதாவனத்தேதகண்டோமே”என் லு நாலாயிரப்பிரபந்ததாலுணர்க.

ஒருவன் பூதங்களுடனே பிதிர்வனத்தில் வசிக்குள்ளுனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வான் அவ்வண்ண மிருத்தலால். ஹரன் பூதங்களுடனே உலாவுவதைப் பாரதது லிவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

அதிபயங்குமான பூதங்களுடனே ஹரன் எவ்விடத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பதைப்பார்த்து அயன்வணங்கி,சுவாமி! தங்களுருவத்தைப்பார்க்க

அஞ்சுகின்றேன் என்பொருட்டு பிதிரவாசஞ் செய்யவேண்டுமென அடிபணிந்து வேண்டிகொண்டனன், அவன் வேண்டுகோளுக்கி ரங்கிய ஹரன் அவவண்ணமே செய்தானென்பதாம். காதமும் ஹரி பிரமேந்திராதிகளின் மரணநாளிலுண்டாகிற மசானத்தில் தானொரு வனே மிகுந்தவனாக நிறைவால் பிதிரவனவாசியாவன, அப்பொழுது பாவகாமபுகதாசனம் சிவததுரோகிகளும் பிசாசுகளாக வவாகளுட னிருப்பானென்றும் உரைக்கின்றது இத்தனை—

தஜுஜ் குமெதீவிஸாஸெஸுபரிதொய்வரிவருத்|

மாபாநுகாரபெஸுஸ்கெவலொஹுஷ்டாநவஸ|

ஸஹாஸஸாநடிஹ நஸ்கெபுருத புதிதிகுதுவிஜ|

வீயாநாநுவிஸாஸாஸுஹஸ்காஸெவலவவஸ|| என்று ஸகா ந்தமஹாபுராணத்தும்,

“விராசரோருகத்தனோநாளவிரிந்தபலலுயிரகளெல்லாம கரையறமுடிக்குப்பூதகணங்களைக்கண்டேயஞ்சி நினைபடுகருணைமேனிநிமலனைபுறத்தினூடுந தனைபடுமயானததுடுஞ்சரித்தெமையளிப்பாயென்றான். அவவரமவனுக்கீந்தேயகிலத்தமயானததுடுஞ் செவவியினிருப்பனெனனைத்தெளிந்தவாபுனிதமாவ தவவிடமென்பாதேரரசுசியெனற்கலவாரொன்றன் கொவவைவாயணங்குமீளக்குறித்தொன்றுபுகலலுற்றான்” என் று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டினாக.

தாப்பரியம்.

ஹரி விருந்தநுனத்திற கோபிகளோடுலாவினான்; ஹரன் பிதிர் வனத்திற் பூதங்களோடுலாவினென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபிகளுடனுலாவுவதனிலும் பூதங்களுடனுலாவுத லரிய காரிய மாதலாலும், அனைவரு மிறந்தவிடமே சுகோடாக ஹரன் அவ்விடத்தி

லிருக்கின்றனென்று சாததிரங்கள கூறலால், ஹரனிருப்புச் சிறந்த
தும், ஹரியிருப்புத் தாழ்ந்ததுமாயிற்று. இதனால் நாம் இந்தவிஷயத்
திற் ரூழ்வடைந்த ஹரியை அபயிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹர
னேச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (எஎ)

ஏன்கொலுஜம்மஸயநெஸுவஹ்நித்ய
பிநெய்லுஜம்மகடகொநடகீஹ்நித்ய
கொவாநயொரயிக ஐத்யநுவீஷுவபா
ஹ்நித்யவஹ்நித்யபிநெய்லுஜம்மஸயநெஸுவஹ்நித்ய

ஏன்கொபுஜங்கஸயநேஸுப்திஹ்நித்யமநயொபுஜங்ககடகோநட
திஹ்நித்யம் ! கோவாநயொரதிகஇத்யநுசிரத்யவருததாஸஸத்யம்ப்ரு
வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு

தூங்கு மரவ சயனத்திற் றொடர்ந்தே யொருவன் தாவரவந்
தூங்கு கடக மாககொண்டு தகுதி குறையாத தண்ணுமைகள்
ஏங்க வொருவன் னடனமதை யென்று மியற்றி யிலங்கிடுவான்
ரங்கின் னவருட் சிறந்தவனுய் ரிசைத்தார பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்.

ஏக:
புஜங்கஸயநே
இஹ
நித்யம்
சப்தி
அந்ய:
புஜங்ககடக:
இஹ
நித்யம்
நடதி

ஒருவன்
சாப்பசயனத்தில்
இவ்விடத்தில்
எப்பொழுதும்
தூங்குகின்றான்,
இன்னொருவன்
புஜங்ககடகத்தையுடையவனாகி
இவ்விடத்தில்
எப்பொழுதும்
நடக்கின்றான்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் கிடக்கின்றான், மறறொருவன் அரவா பரணத்தையுடையவனாக நடனஞ்செய்கின்றான், இவாகளிற் சிறந்த வன் யாவன்? அவனை நீங்க ஞ்ரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுரு ஷ்னைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் றாங்குவோனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவவண்ண மனந்தசயனனாக விருத்தலால். இதனை—

“சலசலோசனனந்தசயனன்” என்னும் நிகண்டாலுணர்க.

ஒருவனரவாபரணனாக நடிக்கின்றனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணத் தரித்தது நடித்தலால். இதனை—

“பொங்கரவணிநதமூர்த்தி” என்றும்,

“அநதிவண்ணீன்மூக்கண்ணமூலாடிபாண்டரங்கன்” என்றும் வரும் நிகண்டாலுணர்க.

தாற்பரியம்.

ஹரி அரவிற்றுங்குவோன்; ஹரன் அரவகடகமணிந்து நடிப் போனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பாம்பிற கிடப்பவனிலும் அப்பாம்பை யாபரணமாகக்கொண்டு
நடிப்பவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்நவியததிற் ரூழ்வடை
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, இதுவியததிற சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — என்று. (எஅ)

வனகஸ்ய ஜாதஹதிஸக்தொகவாதடா

நாநஸ்ய ஜாதாஜ்யஸவிக்ஷிதொகவாதடா॥

கொவாநயொரயிக்ஷத்யுமவிக்ஷவ்யபா

ஸக்யஸ்யவக்தரிபவயஜாஸ்யாஸி॥

எகஸ்யஜாதஇதிஸந்ததலோகவாததா நான்யஸ்யதாத்ருஸவிக்ஷ
விதலோகவாததா | கொவாநயொரயிக்ஷத்யுமவிக்ஷவ்யபாஸஸ
த்யம்ப்ருவநதுதமிமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

துன்னும் பிறவி யநேகமதைத் தொககோ நென்னைச் சொல்லுநதை
தனை யொருவ னிவவுலகிற் சாநதா நெருவன தனிப்பிறவி
யென்னு ம்தனை யாராதா நென்ன வுனாகரு மிசையுற்றன
இன்னா தமமிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம்	ஒருவனுக்கு இவன்
ஜாத:	பிறந்தவன்
இதி	என்று
ஸந்ததலோகவாததா	எப்பொழுது முண்டான லோகநிந்தை (இருக்கின்றது),
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுக்கு
தாத்ருஸவிக்ஷ விதலோக	அப்படிப்பட்ட துவிக்கப்பட்ட
வார்த்தாநாஸ்தி	லோகநிந்தையானது இல்லையே;
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அதுசுந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிகுகின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் பிறந்தவனென்னும் உலோகநிந்தையை உடையவன், இன்னொருவன் அப்படிப்பட்ட அபகயாதி இல்லாதவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களவனையே அடைக்கலமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பிறந்தவன் என்றுகாக்கும் நிரதையையுடையவனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிறந்திருத்தலால். இதனை—

“ வண்ணமாடங்கள்சூழிருக்கோட்டியூர்

கண்ணனகேசவன்நம்பிபிறந்தநான்” என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபககியாதியை அடையாதவனென்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பிறவாமையால். இதனை—

“பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுநதியின்மேலசைத்த

கச்சினமுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்டொண்பதென்னே” என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலும்,

நடவு

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

யவனக்ரோஸ்தொஷெவொஸு ஹவந்யஸுஷாஸிவஃ ச்ரீ
லொவநொமணாவாரொமணாதீதொக்ஷரொவ்யயஃ
என்று சிவாரதன ஸமவாதத்திலு ம வருதலைக்கொண்டினாக.

தாத்தியம்

ஹரி பிறந்தவன, ஹரன் பிறவாதவன் என்பதாம்.

தாரதமியம்.

பிறந்தவனைவிடப் பிறவாதவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் பிற
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவாத ஹரினைச் சரணமடிக
வடைகின்றோம் —எ-று. (எக)

ஸகஸுரொரொவயிர்ஹிதவஸுக்ரார
சுலெஷெஷஸுதசுயிஷ்திஸாஸிவஃ
கொவாநயொரொகூதபுஷிஷ்வயா
ஸுதபுஷுஷுதசுயிஷ்திஸாஸிவஃ

ஏகஸ்ஸுநாருபகிரமஹிதபஸுசகார தஸுமைததெளஸுதமதி
க்ஷிதிஸாமபநய ! கோவாநயொரொகூதபுஷிஷ்வயாஸுதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம.

மொழிபெயர்ப்பு.

மாடம் பொலியுஞ் சுவணநகா மருவும் விபுதா குழுக்களுடன்
கூட வொருவ னருந்தவத்தைக் குயிற்றி யிருந்தான குலவொருவன
நீடன் னவற்குச் சாமபனென நிலவு மகனை நினைந்தளித்தான
ஈடன் னவறிற சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ றிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:

ஒருவன்

ஸுநா:

தேவர்களாலே சூழப்பெற்றவனாய்

உபகிரம்

மலைச்சாரலில்

தப:	தபஸை
சகாரஹி	செய்தானலலவா,
அந்ய:	இன்னொருவன்
அதிகூதி	பூலோகத்தில
ஸாமபம்	ஸாமபனெனகிற
சுத:	பிள்ளையை
ததௌஹி	கொடுத்தானலலவா,
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசின்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
புருவருது	சொல்லலாம்.
நமிமம்	அந்த இவனை
யயம்	நாங்கள்
ஜஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் தேவர்களுடன் மலைச்சாரலில் தவஞ்செய்தான், அவ்வண்ணஞ் செய்தவனுக்கு இன்னொருவன் சாமபனென்னும் மகனை ளரித்தான்; இவ்விருவரிற் பெரியவர்களே! எவன் சிறந்தவன்? நீங்க நனாத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் விபுதர்களுவுடன் மலைச்சாரலிற் தவஞ்செய்தானென்னது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தவஞ்செய்திருந்தால். இதனை கீழ்வருஞ் சரித்தர்தாஹுணர்க.

ஒருவன அவ்வண்ணந் தவஞ்செய்தவனுக்குச் சாமபன்னெனும் பிள்ளையை யளித்தானெனறது - ஹரணை, அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் அளித்தமைமால்

ஹரி கண்ணனாகவிருந்தநாளில் அவனுக்கு பதினாயிரத்தொருநூற் றெட்டு மனைவியா இருந்தார்கள, அவர்களுட்குட் சாமபவதி நீங்கலா கச் சத்தியபாமை யுருக்குமணி முதலிய அனைவருக்கும் ஒவ்வொருத் தியும் பத்துப்பத்துப்பிள்ளைகளை யுடையவர்களாயினாகள் இத்தலை கண்ணன் நூற்றறுபத்தோராயிரத்தெண்ணூறு பிள்ளைகளையுடையவ னாகவிருந்தான். இவ்வண்ணம் லக்ஷக்கணக்கான பிள்ளைகளையுடைய ஹரியின் மனைவியரி லொருத்தியான சாமபவதி ஹரியை வணங்கி, நாதா! தங்களை மனைவியாகளான பதினாயிரத்தெழுநூற்றேழு பெண் கள் எனனை மலடியென்றுரைக்குமாறு யான உயிரவாழ்த்துணியேன என்று கூறினாள் உடனே ஹரி மானை! அஞ்சாதே நான் உனக்குப் புத்திரா பிறக்குமாறு செய்கின்றேனென்றுரைத்து மகரிஷியான உப மன்னியருடைய ஆசிரமத்திற்குச்சென் றவனா வணங்கி, என்மனைவி சாம்பவதி பிள்ளைப்பேறினி வருந்துகின்றாள் குருநாத! அவட்கும புத்திரபாகிய முண்டாகுமாறு அருளரெய்யவேண்டுமென்றுரைத் தலும், அமமுனிவன கண்ண! நீ சங்கரணைநோக்கித் தவஞ்செய்வையா கில், நினக்கு மக்கட்பேறுண்டாகும். அருந்தவஞ் செய்யாதவர்கண்மு ன் அவ்விறைவன் வெளிப்படையாகத் தோன்றினென்றுரைத்து அவ் வரிக்குப் பாசுபத் தீக்ஷைசெய்து பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்தனன். உபதேசமபெற்ற ஹரியும் விபூதி ருத்ராக்ஷாதிகளா லலங்கரிககப்பட் ட சரீரியாய்க் கைலைமலைச்சாரலி லருந்தவஞ்செய்தனன். இவன் தவ த்துக்குகந்த ஹரன் பாவதிதேவி ஸகந்தன் முதலானவா்களுடன் ப்ரத்தியக்ஷமாய் நின்று, ஹரியே! நின் தவத்தை மெச்சினேன், நீ தவ த்தை நிறுத்தது, நினக்கு வேண்டிய வரதனைக் கேள் என்றலும், ஹரி ஹரனது சரணகமலங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கித்துதித்து எம் பெருமானே! அடியேற்கு நின்றிருவடியை மறவாத வன்பும ஒரு பிள்ளையும் வேண்டுமென்று வாய்புதைத்து நின்று கூறினான்; ஹர னும் அவ்வண்ணமே வரமளித்தனன். இதனை—

“வாசடைகட்டித் தாயம்ருங்கினிற்சீனாகற்றிக
காநிறத்தண்ணலசெய்யுநதவத்தினைக்கருதிநோக்கி
யோகுடியிருந்துவீங்குமிளமுலைக்கவுரியோடும
போலிடையிவாநதுழக்கடபுனிதன்முன்னேனினை.

அடுத்ததெதன்பினுமெவ்வனவகுமாயதுளவினெனையெடுத்திருகையானீவீவிழைந்ததென்னையமபுகனனாககடுத்திகழ்மிடறறெனகூறக்கண்ணவாயபுதைத்தூநினமேலவிடற்கருமன்புமற்றெராசிறுவனும்வேண்டெனென்றன.

மழகதிராப்பரிதியேயகருககவுததுவகிடந்தராப
விழைவினீகேட்டவெல்லாமலிருப்பொடுமளித்தோமெனனாக
குழவிவெணடிநகட்கணணிமிலைசசியகூடதனகூறக
கழையிசைவழித்தகணணனகவுரிதாணமலரிற்றழந்தான” எ

றுவருங் கூாமபுராணத்தாலுணாக.

தாதீபரியம்

ஹரி ஹரனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தான், ஹரன் ஹரிக்கு வர
மளித்தான் எனபதாம்.

தாரதம்மீயம்

அருந்தவஞ் செய்பவனிலும் அருந்தவஞ் செய்பவனுக்கு வரங் கொடுத்த பெருந்தகை சிறந்தவனுதலால், நாங்கள் ஹரியை இது விஷயத்தி லப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்திற் சிறந்த ஹர னைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (20)

வனகலுவலாணம்திடுதெருகரவடுனொதி
 வாடுநொதிதுநஜபாயதடுவவாண்டி
 கொவாநியொரயிகுததநுநினுவடுகா
 வதடுவாடுவன்ததிடுவயடுரயாடு

ஏகஸ்துபாணகதிமேதயகரமவ்ருனோதி சாந்யோக்ஷிதபுரஜயாய
தமேவபாணம் | கோவாநயோரதிதஇத்யதுசிந்நிய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்ததமிமவ்யமாஸ்யமம்

மொழிபேயர்ப்பு.

சந்தக் கரணைப் பாணகமனத்தா லொருவன் சாடினான்
அந்தக் கரணை யழித்தானை யரிய வேதி யாககொண்டு
சிந்திப் புரத்தை முனனொருவன் செகுத்தா னென்னுந் திருமறைகள்
இந்தத் தொழிலிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாறபெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானால்
பாணகதிம	பாணகமனத்தை
ஏதய	அடைந்து
கரம்	கரணை
வ்ருனோதி	சேதிக்கிறான்,
அந்ய.	இன்னொருவன்
புரஜயாய	புரஜயத்தின்பொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பாணம	அம்பாக
அகூவிவத	பிரயோகித்தான;
அந்யோ.	இவ்விருவருகளுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தால் கரணைக் கொனானுன், மற்றொருவன்
பாணகமனஞ் செய்தவனையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்

தான்; பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? நீவிருண்மையாகவுடனாததால், நாங்களுநத டஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாணகமனததையடைந்து கரணை வதைத்தானென்றது— ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால். இது ஹரியின் இராமாவதாரத்தில் சிகழ்ந்தது. இதனை—

“ ஆளவலியுங்கரிவலியுமயவலியுந்தோவலியுமமரரஞ்சந், தோள்வலியுந்தவவலியுந்தோற்றமுறககருதருமபோர்தொடுத்தபோதில், வாள்வலிதோளிராகவனுமவாங்கியவிறபகழிகளானமாற்றிவிட்டா, ஞள்வலியையுணராதாரொருகணத்தினுயிர்தொலைநதாராவிலவதென்னே” என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அந்தக் கரசங்காரணையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜய மடைந்தானென்றது - ஹரணை, அது அவ்வான் அவ்வண்ண மியற்றியிருத்தலால். இதனை—

“ தன்மனையிரதமாகத்தன்மகனவலவனாகத்
தன்மகனபேரனோடுதனக்குமைததுனன்காலாகத்
தன்மலரணைநானாகத்தானெடுமபகழியானை
றன்மனமிடங்கொண்டுறநசங்கரன்நனககுமாயன்” என்னுங்
கூவததுப்புராணத்தாலுணர்க.

தாற்பரியம்.

ஹரி பாணகமனததாற் கரணை வதைத்தான்; ஹரன் ஹரியையே பாணமாகக்கொண்டு புரசயமுற்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னதான் ஒருபாணத்தாற் பகைவனைக் கொன்றவனிலும், அந்தப் பாணகமனஞ் செய்தவனைப் பாணமாகவுடையவன் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் பாணகமனவிஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வெறுத்துக், பாணகமனவிஷயத்தி் லுயர்ந்த ஹரணை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று.)

(௨௩)

னகஸுபாவவித ருஜீணலகிபுவத்-
 லாந் ஸுபாவவித ருஜீணலகிபுவத்-
 கொலாந் ஸுபாவவித ருஜீணலகிபுவத்-
 லாந் ஸுபாவவித ருஜீணலகிபுவத்-

ஏகஸ்தாஸவிதருமண்டலமதயவாதீசாநயஸ்தாஸவிதருதநத
பிதாவீயாநி கோவாநயோரதிகுதயநுசிந்தியவருததாஸஸ்தயமப்ரு
வந்துதமிமவயமாஸ்ரயாமி ||

மொழிபெயர்ப்பு.

சந்தப் பாது மண்டலத்திற் தவிரா தொருவன் சாநதத்ருன
அநதப் பாது வெணுஞ்சிறநத வணண் லெழிலகொ ள்ணிவாயிற்
நததத தனமை யில்லாமற் நகாததா னொருவன் ருரணியில
இநதச சீரிற் சிறநதவனயா ரிணசததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதஸ்.

ஏக.	ஒருவன
ஸதா	எப்பொழுதும்
ஸவிதருமண்டலமதயவாதீ-சூரியமண்டலநடுவில் இருக்கிறவன்,	
அநய:	இன்னொருவனானால்
ஸதா	எப்பொழுதும்
ஸவிதருதந்தபிதா	சூரியனுடைய பல்லை
வரீயார்	பேதிக்கிறதினாலே சிறந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிழம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம்

அநத இவணை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய சூரியமண்டலத்தி லிருக்கின்றான், இன்னொருவ னநதச் சூரியனுடைய தந்தங்களைப் பின்னஞ்செய்தவன்; பெரியவர்க ளே! இவர்களுக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சூரியமண்டலத்தி லிருப்பவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ண மிருத்தலால் இதனை—

“வளம்பொருந் துமவசககளிலக்கினி
விளங்குகின்றவாதித்தரினவிட்டுணு
துளங்கிருமபுனலதோன்றிறையாகில

உள்ளதவறிவுற்றவருளாளும்” என்று பாகவதத்தும், மண் டலப்பிரமாண உபநிடதத்திலும் சூரியமண்டலமூத்தியான நாராய ணன் யாகிய வலகியனுக்கு யோகோபதேசஞ் செய்தானென்றிருக் கின்றது. ‘ஸஹோவாசநாராயண’ என்பனவாதிகளாலும் சூரியமண் டலவாசி ஹரியென்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் சூரியனுடைய பற்களை யுடைத்தவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

ஹரனையன்றிப் பரனை யுண்டாக்கக்கருதிய தக்கனென்பவன் செய்த யாகத்தி லவிற்பாகத்திற்காக வந்திருந்த சூரியனுடைய பற் ளை ஹரனடித்துடைத்தனன். இதனை—

“சூரியனாதொண்டைவாயினிற்பற்களை
வாரிநெரித்தவாறுந்தீபற

மயங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற” என்று திரவிடவேத முரைத்தமையாலுணர்க.

நடந்து

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி சூரியமண்டலவாசி; ஹரன் சூரியனுடைய தந்தைக்கோ
யுடைத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

சூரியமண்டலவாசியினும் சூரியனுடைய பற்களையுடைத்தவன்
வீரியத்திற் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் சூரிய மண்டலவாசியான
ஹரியை இங்கு அப்பிரதானமாக அகற்றி, சூரியனுடைய பற்களை
யுடைத்த சிறந்தஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — எ-று. (அஉ)

வனகஸூரோயவஜகிபூயிதீஷ்ணா ஜாக்ஷநோ

ஹூரோயவஜகிபூயிதீஷ்ணா ஜா

கோவாநயொநயிக்ஷத்யூநூலிஷ்யுஷா

ஸூக்ஷ்மஸூவகூதஜிஹ்வயோஸ்யாஜி

ஏகஸதுமாதவஇதிப்ரதித ஸவநாமநாதவந்யோஹ்யுமாதவஇதி
ப்ரதித.ஸவநாமநா | கோவாநயொரதிகஇதயதுசிரத்தியவருசதாஸ்ஸத
யம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

மன்னு மெழில்கொண் மணிமோலி மருவு மொருவன் மாதவனாயப்
பன்னு முரிமை தனையெய்திப் பலரும் புகழ் விருக்கின்றான்
உன்னு மொருவ னுமாதவனென் றுரைக்கு முரையா லுயாவற்றான்
என்னு மிவருட் சிறந்த வன்யா ரிகைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து

மாதவ:

இதி

ப்ரதித:

அந்ய:

உமாதவ:

ஒருவனானால்

மாதவன்

என்று

பிரவித்தியடைந்தவன்,

இன்னொருவன்

உமாதவன்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ந.க. எ

இதி	என்று
ஸ்வநாம்நா	தன பெயரினாலே
பரதித.	பிரபித்தியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே ! ஒருவன் மாதவனென றழைக்கப்படுகின்றான், மற்றொருவ னுமாதவனென்று அழைக்கப்படுகின்றான் ; இவர்களுக் குட்சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் ஞாபகத்தால், நாங்கள் நீத மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

மாதவனென்றது-ஹரியை, உமாதவனென்றது-ஹரனை, இவை இவாக எவ்வண்ணமிருத்தலால் வந்த பெயர்.

தாற்பியம்.

ஹரி மாதவன், ஹரன் உமாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மாதவனென்று ஞாபகத்தினும் உமாதவனென்று ஞாபகத்தில் ஓரொழுத்திகமாதலாலும், அருத்தவிசேட மிருத்தலாலும், நாம் இதுவிஷயத்திற் றுழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

(அக)

நநஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மொவாஹெகெஸுந்-ஹஸுதஸுந்-கராஹெகெகொ
ஹிஹாஹெகெஸுந்-ஹஸுதஸுந்-ஹிஹாஹெகெகொ
கொவாஹெகெஸுந்-ஹஸுதஸுந்-ஹிஹாஹெகெகொ
ஹிஹாஹெகெஸுந்-ஹஸுதஸுந்-ஹிஹாஹெகெகொ

கோபாலகைஸ்தவதுஸருதஸஸுதராமிகைகோ திகபாலகைஸ்
தவதுஸருதஸதுதிகமபரோநய| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்ரு
த்தாஸஸதயமபருவநதுதமிமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

உவலைக் கூடாக குடிவகடொறு முற்றுக் கிடக்கு முயாவிலலாச
சவலை யிடையா குழுவுடனே சாந்தா நெருவன றனியொருவன்
கவலை யினறித திசைவிபுதா கஞல வமாந்தான கடலுலகி
லிவாக டமமிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போரூள்.

ஏக:	ஒருவன
இஹ	இவ்விடத்தில்
கோபாலகைஸுதராம	இடையாகளால மிகவும
அதுஸ்ருத:	அதுசரிககப்பட்டவன்,
திகம்பர	திகம்பரனாகிய
அந்யந்	அன்னியன
திக்பாலகை.து	திக்குப்பாலர்களாலே
அதுஸ்ருத.	அதுசரிககப்பட்டவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸத்யம்	உண்மை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இடையாகளுடன் மிகவுடனாக சகவாசஞ் செய்கின்றான், இன்னொருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ் செய்கின்றான், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? இவனை நீங்களுநாததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனிடையாகளோடு சகவாசஞ் செய்பவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கண்ணுவதாரத்திற் செயதமையால்.

ஒருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ்செய்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் ஈசான குபேராதிகளோடு சதா சகவாசஞ் செய்தலால்

தாற்பரியம்

ஹரி இடையாகளுடைய ஸஹவாசமுள்ளவன்; ஹரன் திககுப்பாலகர்களின் ஸஹவாசமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திககுப்பாலாகளுக்கு இடையாகன் தாழ்ந்தவர்களாதலால், தாழ்ந்த சகவாசத்தையுடைய ஹரி உயர்ந்த சகவாசஞ் ஹரனுக்குத் தாழ்ந்தவனாயினான்; ஆதலால் நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

(அச)

வனகொமஹதபுருஷநதவநீகதெவ

ஹெபாமஹதபுருஷநதவநீகதெவ

கோவாநயொரயிக ஐத்யுநஹிஷுவரூ

ஸத்யுஸுவஹுததீஃவயபோஸ்யாஃ

ஏகோகஸ்தயதுதிநநவநீதமேவமநயோகஸ்தயதிபங்கரகாளகூ
டம் ! கோவாநயோரதிகஇதயதுசினதிய வருததாஸஸதயமபருவந்துத
மிமவயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

கிள்ளைமொழிகொளிடைமடவாரா கிடழககடைந்த கிளாவெண்ணெய்
தொள்ளை யுறுகா திடையணிந்த தோன்றி யசையத தொட்டுண்ட
: கள்ள நொருவன் மறநொருவன் காளகூடங் கலந்துண்டான
எள்ளி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக.

அதுதிநம

நவநீதம

களதி

அநய

அதிபயங்கரகாளகூடம்

களதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

வ்ருத்தா:

அதுசின்தியா

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

பிரதிதினமும

வெண்ணெயை

பசுபிக்கிறான்,

இன்னொருவன்

மிகவும் பயங்கரமான காளகூடவிஷத்தை

பசுபிக்கிறான்,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கிளிமொழி மடவா கிட்டிககடைந்த வளமுறுவெண்
ணையை வாரி யுண்கின்றன, மறறொருவன் கொடிய காளகூடவிஷ
த்தை எடுத்தியின்றான்; பெரியவாகாள்! இன்ன விருவருட் சிறந்தவன்
யாவன்? இவனை நீவிருணமையாக வுரைத்தால், நாங்களுந் மஹா
புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் வெண்ணெய் உண்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்
வரி கண்ணாவதாரத்தி லவ்வண்ணம் வெண்ணெய் அயினறமையால்.

ஒருவன் காளகூடவிஷ மயின்றொன்னென்றது-ஹரனை, அது அவ்
வரன்பாற் கடலிற்பிறந்த விடத்தை யுண்டமையால்.

தாற்பரியம்

ஹரி வெண்ணெய் உண்போன்; ஹரன் காளகூட விஷம் உண்
போன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

வெண்ணெய் உண்டு வாழ்பவனிலும் விடமுண்டு வாழ்பவன் சிற
ந்தவனாதலால், நாங்கள் சாமான்யமானவார்களாலும் உண்ணக்கூடிய
வெண்ணெயையுண்ட திருமலை யப்பிரதானமாக வகற்றிப் பிறரால்
உண்ணமுடியாத காளகூட விஷமுண்ட ஹரனைச் சரணமாக அடை
கின்றோம் —எ-று. (அடு)

வனகஸுஹெஸவநிஹெயஜஹெயஸவந

கூநுஸுஹெயஜஹெயஸவநிஹெய

கொவாநயொநயிக ஐதநுஹிஹெய

ஸுதநுஸவநுதநிஹெயஸவநிஹெய

ஏகஸ்துரைலநிசயைர்ஜலதிம்பபந்தவந்யஸ்தமேவஜலதிம்ஸரதி
ஞ்சகார! கோவாநயொரதிகஇதயதுநிந்தியவ்ருத்தாஸஸதயம்ப்ருவந்
துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ

மொழிபேயர்ப்பு.

குன்றுங் கிரியு மரநியையுங் கூட்டி யொருவன குரைகடலி
லன்று சேது வென்றெனன்றை யமைத்தா னமம வதுநிற்கத்
துன்றுங் கடலைத் தூணியெனச சேராதொருவன றெருத்திட்டான்
இனறின னவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து
ஸௌலநிசயை.
ஜலதிம
பபந்த
அந்ய.து
தமேவஜலதிம
ஸரதிம
சகார
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்ருத்தா:
ஸதயம
ப்ருவந்து
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம.

ஒருவனொல
மலைகளினுடைய கூட்டங்களாலே
கடலை
கட்டினான்,
மற்றொருவனொல
அக்கடலையே
அடபுகூடாக
செய்தான,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கடலில் மலைகளாலே அணைக்கட்டினான், மற்றொருவன்
கடலை யம்புக்கூடாகக்கொண்டான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்த
வன்? நீங்களுண்மையாக வுணர்த்தால், நாங்கனந்த மஹாபுருஷனைச்
சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

கடலை மலைகளா லணைகட்டினவன் ஹரி, கடலை யமபுக்கடாக கக்கொண்டவன் ஹரன்.

தாத்தியம்.

ஹரி கடலை மலைகளாற் கட்டினேன், ஹரன் கடலை அமபுக்கடாக கக்கொண்டோன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கடலை யணையாகச்செயவதிலும் கடலை யமபமுத்தூணியாக்ருதல் அரிய காரியம். ஆதலால் இதுவிஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை நாங்க ளப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரினைச் சரணமாக அடை கின்றோம்.—எ-று (அசு)

வனகொவிவெஸஸுரய-டுஸலிவாஹுராஜெ

ஹுநெ ஸாடியள திவமாமாபடவஜடாயாழ்

கொவாநயொரய்க ஐக ஸுவிஹுவுஜா

ஸுத ஸுஸுவஹுததிஜெவயஜாஸுயாஜி

ஏகோவிவேஸஸுரயஸலிலாந்தராளேஹ்யநயோததௌதரிபதகா மகடவஜஜடாயாம! கோவாநயோரதிகஇதயதுசினதியவ்ருததாஸ்ஸத்ய ம்ப்ருவநதுதமிமவயமாஸ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு.

வளையுங் கரியு மிழுத்தேகும் வலிய சரயு வரநதியிற் புனையொன் றின்றி யேயொருவன் புகுந்தா னென்ப புகலொருவன் குணாகொள்கங்கைதனைச்சடையிற் கொண்டானென்னக்குலமறைகள் இளையு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக :

ஸுரயுஸலிலாந்தராளே
விவேசுனி

ஒருவன்

சரயுநதியினு டைய நீரின் நடுவில்
பிரவேசித்தானல்லவா,

நட்சுசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அந்ய:	இன்னொருவன்
ஜடாயாம	ஜடையில்
தரிபதகாம்	கங்கையை
கடவத	குடத்தைப்போல
ததௌ	தரித்திருக்கின்றன,
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அதுசிரதியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினான், மற்றொருவன் கங்கையைத் தீலையில் வைத்தான்; இவர்களுட் சிறந்தவனை. நீங்களுரைத்தால, நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் மூழ்கினிடையால். ஹரி இராமனாகவிருந்து வைகுந்தம் போகுநாளில், அயோத்தியி னருகிலுள்ள சரயுவினமுழுகி விண்ணுலகடைந்தான். இதனை—

“ தடமலிசரயுத்தண்டிறையிற்றூழ்புனல்
அடியுறச்செல்வறச்செல்வுழியலரினன்முகன்
மிடன்மிகுணக்கிலாவிமபவூர்திக

ருடனணிவானகத்துச்சிதோன்றினான் ” என்றுவரும் இராமாயணத்தாலுணாக.

ஒருவன் கங்கையைச் சடையில் அணிந்திருக்கின்றனென்றது-
ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணம் அணிந்திருத்தலால் இதனை—

“கங்கையைச் சடையில் வைத்தாய” எனனுந் தமிழ்வேதத்தா
லுணாக.

தாப்பரியம்

ஹரன் கங்காதரன், ஹரி சரயுவின மூழ்கினோன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

சரயுவினும கங்கை சிறந்ததாதலால், கங்காசம்பந்தமுள்ள ஹரன்
சிறந்தவனும, சரயுசம்பந்தியான ஹரி தாழ்ந்தவனுமாகின்றார்கள. இத்
னால் நாங்கள் சிறப்பிலா ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த
ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (அ)

வனகஸ்யுரு-பெயேயிமஹதிதாஸிவகஸு

சிந்ருவஸுரு-பெயேயிமஹதிவாஸிககஸு

கோவாருபொருயிக ஐத்யுரு-விஷுவஸு

ஸுத்யுரு-வஸு-ததிஸிவயஸுயாஸி

ஏகஸ்யருபமதிகச்சதிதாமஸதவம்ந்யஸவருபமதிகச்சதிஸுதவிக
தவம் | கோவாருயோரதிகஇத்யுருசிந்ருயவருததாஸஸத்யமபருவந்துத
மிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

தூங்கு மியலை மிகவுடைய தொன்மைத தமசாந் தூக்குணததைத்
தாங்கி யொருவன் விளங்கினான் தரணி தன்னிற் சததுவத்தை
நீங்க வின்றி யேயொருவ னிசமா யடைந்து நிலவுற்றான்
என்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய

ஒருவனுடைய

ருபம்

ருபமானது

தாமஸத்தவம்

தாமஸத்தன்மையை

நடசூகூ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அதிகச்சதி
அந்யஸ்ய
ரூபம்
ஸாதவிகதவம
அதிகச்சதி
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அத்சிந்தியா
வருததா
ஸதயம
ப்ருவந்து
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாம.

அடையும,
இன்னொருவனுடைய
ரூபமானது
சாததுவிகததன்மையை
அடைகின்றது,
இவ்விருவரில
சிறந்தவன
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு

ஒருவன் தாமசகுணத்தை யடைந்தவன, இன்னொருவன் சத்து
வகுணத்தன்மையை யுடையவன், இன்னவரிற் சிறந்தவன் யாவன்?
பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுடைத்தால், நாங்களந்த மஹா
புருஷனைச் சரணமாக அடைகிறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தாமசத்தன்மையை யடைந்தவனென்றது - ஹரியை,
அது அவ்வரி அவ்வண்ணத் தாமசகுணதிக்கமே யுடையவனாக விருத்
தால். இதனை—

ஹரிக்கு நித்திரையிற் பிரிபயிருத்தலாலும், கறுத்திருத்தலா
லும், அரவிற் கிடத்தலாலும், தயிர்முதலிய தமோகுணவஸ்துக்களை
விரும்புதலாலும் தாமசகுணமென்றுணர்க.

ஒருவன் சததுவகுண்ணென்றது-ஹரணே, அது அவ்வரனவ்வண்ணஞ் சததுவகுண மேலிட்டவகுைவிருத்தலால். இதனை—

வெண்ணிறம் படைத்திருத்தலாலும், ஞானசாரியனாக விருத்தலாலும், வெள்ளிய மலையிலிருத்தலாலும் சததுவகுணதிகயனென்றுணாக.

தாத்பரியம்.

ஹரி தமோகுணதிககன, ஹரன சததுவகுணதிககன என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

தாமசகுணத்தை விருமபுவோனும், சததுவகுணத்தை வெறுப்பவனும் சாமானியனிலுமிரான ஆதலால் நாககா தாமசகுணனை ஹரியை யப்பிரதானமானவனாக வகற்றிச் சததுவகுணனை ஹரணேச் சரணமாக அடைகின்றோம்—என்று.

(அஅ)

நீலோபிநீலயமுநாஜலஜிதமாது

ஸூலொவிஸுஹுதாஜிவதுநீதிராநு

கோவாநயொருபிகுஹதுநுலிஹுபுபா

ஸுதபுஸுஹுஹுதஜிஹயோஸுயாஜி

நீலோபிநீலயமுநாஜலபகநகாதரஸ்ஸுபரோபிஸுபரதரதிய்யதுநீதரோநய। கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமவயமாஸரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கோலக் கரிய காசாவின குலமா மலாபோ னிறத்தொருவன் சாலக் களிந்தி நீரினிடைய தாழ்ந்தா னொருவன் றனிவெண்மை மேலுற் றுயர்ந்த கங்கைதனை மிளிரச் சடைய னுட்கொண்டான் ஏல விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

நீலோபி

ஒருவன்

நீலநிறமானவனாக விருந்தபோதிலும்

௩௪௮

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நீலயமுநாஜலமக்கநகாதர	{ நீலநிறமான யமுனாஜலத்திலே முழுகி ன காததிரததையுடையவன்,
அந்ய:	இன்னொவன்
சுப்ரதரதவ்யதுநீதுர	{ வெண்மையுடையவனாக விருந்தபோதி லும மிகவும வெண்மையான தேவ கங்கையாகிற சுமையையுடையவன்;
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவாகள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அழகிய காயாமலாபோன்ற கருநிறமுள்ளவனாகவிருந்
தும் கரிய நிறமான யமுனையாற்றின் மூழ்கிக்கிடக்கின்றான, மற்றொ
ருவன் வெண்ணிறமுடையவனாக விருந்தும் மிகவும வெண்மையான
தேவகங்கையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள்
பெரியவர்களே! சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள்ஐந்தால, நாங்களநத
மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு

கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றார்கள் என்றும், யமு
னையையும் கங்கையையும் உடையவர்களாக விருக்கின்றார்களென்
றும் உரைத்தது-ஹரி ஹரர்களை, அது அவர்கள்வண்ணமிருத்தலால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நட்சுக்

தாஃபியம்.

ஹரி கரியனும், யமுனாசம்பந்தமானவனும்; ஹரன் வெண்மை யானவனும், கங்காசம்பந்தமானவனும் ஆக இருக்கின்றாராகள என் பதாம்.

தாரதம்மியம்

யமுனையினும் கங்கை சிறந்ததாகலானும், கறுப்பினும் வெளுப் புச் சிறந்ததாகலானும், இதுவிஷயத்தில ஹரனிலும் ஹரி தாழ்ந்தவ னேயாம். நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று.

(அக)

ஹனகொவராஹதநுநெத ஹவ்வலிவெவ

ஹநெ ஹவ்வவ்வரஜயாயரணுகார

கொவாநயொருகுகுதநுந்ஹவ்வகா

ஹதநுந்ஹவ்வகுகுகிவ்யகோருயாதி

ஏகோவராஹதநுநெதயபுவமலிலேகந்றயநயோபுவம்புரஜாயாய ரதஞ்சகாரி கோவாநயோரதிகுதயநுநிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவந் துதமிமவயமாஃரயாமஃ

மொழிபெயர்ப்பு.

வன்றி யுருவந தனையடைந்திவ வையந தனனை முனமொருவன் ஒன்றி யெழுது மியலபுறநு நெருவன புரங்க ளொடுபொருங்கால் வென்றி யுருவந விரதமென வியனபா கொண்டு விளங்கினுன இன்றின னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக.

வராததநம்

ஏத்ய

புவம்

விலேகஹி

ஒருவன்

பன்றி உடலை

அடைந்து

உலகத்தை

எழுதினான்தோ,

அந்ய.	இன்னொருவன்
புரஜயாய	திரிபுரஜயத்தின்பொருட்டு
புவம	பூமியை
ரதமசகாரஹி	இரதமாகச்செய்தானல்லவா;
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவாகள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பன்றியிருவடைந்து பூமியை எழுதினான், மற்றொருவன் புரதகன்காலத்திற் பூமியை இரதமாகக்கொண்டான், இவர்களுட் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளே நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

பன்றியுடலெடுத்துப் பூமியை யெழுதினென்றது-ஹரியை, புரசயத்தின்பொருட்டு பூமியை இரதமாகக்கொண்டானென்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன்வண்ணம் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூமியைப் பன்றியாகிக் கிளறினான்; ஹரன் இரதமாகக் கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பூமியை இருவரும் உபயோகப்படுத்தினும் ஹரி பன்றியிருவடைந்து கொம்பாற் கிளறினான், ஹரன் இரதமாகக்கொண்டான்; இங்கு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

五十五

இந்த விஷயத்தில் ஹரன் செய்கை உயர்ந்ததும், ஹரியின் செய்கை தாழ்ந்ததுமாக இருத்தலால், நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை அடைக்கலமாக அடைகின்றோம். (க0)

வனகழுவா நிஜவயு-ஞ நஸஸாகொரூப-

2. சுகாவநிதாஸுட்கி-மாடு, 1

கொவா நயோராயிகுத நுமின வுலா

வந்த பொருள்களைத் தீர்வையொழியாதி

ஏகஸ்சலாநநிஜுவதூதஸஸாகரோதது மந்யஸ்சகாரவநிதாமஸபு
டமர்த்தகாதோ । கோவாநயோரதிஐதயநுசிநதியவ்ருததாஸஸதயம
ப்ருவந்துதமிமமவ்யமாஸரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆலையு மியல்பு கொண்டவளாய் யமாந்த மனைவி தனையொருவன
நிலையின் னிறுத்து மியலபினி நின்று றொருவன நேரிழையை
நலதன னுடலிற பாதியதா நலகி யமாந்தான் நானிலததில்
இலகின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதமே.

பதப்போரூர்.

ஏக:

சுலா ம

நிஹவதாம்

ரோததும்

நபுஸாக

ஆன்ய:

சூர்ததகாதோ

வந்தாம்

ஸ்புடம்

சுதார

அகடீயோ:

ஒருவன்

சலிக்கிற

தன் மனைவியை

தடுக்கிறதற்கு

சக்தியில்லாதவனான்,

இன்னொருவன்

பாதிபூட்டத்தில்

பெண்ணை

நன்றாக

வைத்தான்;

இவ்விருவருக்குள்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகன
ஸதயம	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன சஞ்சலமான மனைவியை ஒருவிடத்தில் நிறுத்தாமாற்ற வற்றவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் தன் மனைவியை பாதிபுட மபாகக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை பெரியவர் களே! நீங்களுடையதால், நாங்கள்ந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

சஞ்சலமான மனைவியை யுடையவனென்றது-ஹரியை, மனைவியைப் பாதிபுடவி லுடையவனென்றது - ஹரனை, ஹரியின் மனைவியான திருவொருவிடத்தி லிராஜென்பது பிரசித்தம்.

நாற்பரியம்.

ஹரி சலனமான மனைவியையுடையவன்; ஹரன் சலித்தலில் லாத மனைவியையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலனமுள்ள மனைவியைச் சலிக்காதிருக்கச் செய்யாதவனிலும், சலனமற்ற மனைவியை ஒருபுறத்திலுடையவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௧)

வனகுவடினித் திமயுந் தவவாஸ்யுயிஸம்
 விஸ்வஸ்யுயிஸி கிராஹவடினிதாந்
 கொவாநயெய்யாஸ்யுயிஸி நஹிதயுயு
 ஸ்யுயிஸி வனகுவடினித் திமயுந் தவவாஸ்யுயிஸம்

ஏக பவதநதிநிகமாநதவசாமஸ்ய ஸ்யாஸ்ய விஸ்வஸ்ய விஸ்வமிதநதது
 வதநதிதாநி கொவாநயோரதிகருகய விசியவருததாஸ்யமயமயம்ருவ
 ந்துதமிமமவயமாஸ்யாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

அழியா நிகமாந தததுநல லரிய மொழிக ளகிலததிந
 கொழியா வீச னாவாருவ னுறமு னன்ன னு மொருவனையோ
 மொழியா நிறகும விசுவனென முறையே முதனமை யென்னுமதில
 இழியா விவருட சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொது

ஏகம	ஒருததினை
நிகமாநதவசாமஸ்ய	வேதாநதவாக்கியங்கள்
விஸ்வஸ்ய	உலகத்திற்கு
அதீஸம்	பிரபுவாக
வதநதி	சொல்லுகிற துகளோ,
இதரநது	மற்றொருவனையானால்
தாநி	அநத வாக்கியங்கள்
விஸ்வமவதநதி	விசுவம் என்று கூறுகின்றன;
அநயோ.	இவ்விருவரில
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசெந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

நட்டுசு

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

ஸதயம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவாகனே! ஒருவனை வேதாந்தவாக்கியங்கள் உலகத்திற்குப் பிரப்புமாகச் சொல்லுகிறதுகளோ, மற்றொருவனை அதேவேதாந்த வாக்கியங்கள் விசுவனென்றனாககின்றன. இவா இருவரி லெவர் சிறந்தவர்? நீங்களுடையதால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

உலகத்திற்குப் பிரப்பு என்றது-ஹரனை, உலகமென்றது-ஹரியை.

தாத்பரியம்.

ஹரி உலகமாக இருப்பவன், ஹரன் உலகாதிபனாக இருப்பவன்.

தாரதம்மியம்.

உலகமாயிருப்பவனிலும் உலகாதிபனாக இருப்பவன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்தில தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

வணக்யஜுஸூகிரஸௌஷ்வலாவணீநா

நாதாரஜாமமலகொடிநிவிஷ்டேநமஃ

கொவாநயோராயிகஜத்யுநஹிஷ்டேவரூபா

ஸ்த்யுஸூவணகஜீவயஜாமூயாஜி

ஏகம்யஜுஸ்ஸூருதிரஸேஷபலாவணீநாந்தாதாரமஹபலகோடி நிவிஷ்டமந்யம்! கோவாநயோராயிகஜத்யுசுநிந்தியங்குந்தாஸஸ்த்யம் ப்ருவந்துதமிழம்வயமாஸ்ரயாமஃ!

மொழிபெயர்ப்பு.

சீரகொ ளிரண்டா மறையொருவன செறிந்த சகல பலன்களையும்
போகொள் கருணை யுடனலகிப் பிறங்கு மென்னும பிறனொருவன்
நாரகொ ளன்பாக் கநேகபல நலகு மென்னு நானிலத்தி
லோகொ ளிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைநதாற பெரி பீரிற்றஞ்சதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவனை
யஜுஸஸாருதி	எசர்வேதம்
அசோஷபலாஹீநாம	சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களை
தாதாரம	கொடுக்கிறவனாக
ஆஹ	சொல்லுகிறது,
அநயம	இன்னொருவனை [ததவனாக
பலகோடிநிவிஷ்டம்	பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசி
ஆஹ	சொல்லுகிறது;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனை எசர்வேதமானது சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களையும் கொடுக்கிறவனாக உரைக்கின்றது, மற்றொருவனை அநேக

ஊடுகூ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பலங்களிலே பிரவேசிச்சவனாக உணாககின்றது, பெரியவாகனே
இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுநாததால, நாங்களந்த மஹாபுரு
ஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

வீதப்பு

ஒருவனை எசாவேதமானது ஸம்ஸத பலனகளையு மளிப்பவனெ
ன்றுணாககின்றதென்றது - ஹரினை, அது அவ்வர னவவண்ண மளித்
தலால்

ஒருவன பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசிச்சவனாக
விரககின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம் பிரவே
சித்தலால்

தாத்தியம்.

ஹரன எல்லாபலனகளையு மளிப்பவன, ஹரி அநதப்பலன்
களி லநேக கோடிகளை யடைந்தவன் எனப்பராம.

தாரதம்மியம்

எல்லாபலனகளையு மளிப்பவனில் அநேக பலப்பிரவேசி தாழ்
ந்தவன்தலால், நாங்கள் இந்நவிகழய் சிற முழுவடைந்த ஹரியை அப
பிரதானமாக வகுற்றிச் சிறந்த ஹரினைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

மு, ரஹாஸித, ஸ்ரீஸூகீவ்யதெகஜாலொ

மகூபாவர சிவாரவரஹ்யசிக்ஷஸு

கொவாநயொரயிக்ஷத ஸூகீவ்யசிக்ஷஸு

ஹூத ஸூகீவ்யசிக்ஷஸு

க்ரஹாஸிதஸிஸூகீவ்யதெகதாஸோகதவாபரஹ்யசிக்ஷஸு
யமந்தகஸ்யு கோவாநயொரயிக்ஷதஸிஸூகீவ்யசிக்ஷஸு
ந்துதமிமமவயமாஸரயாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு

முன்ன மொருவ நெழிலனபன முதலை யுண்ட மகவீந்தான்
பின்னை யொருவ னந்தகனூர் பேணி யவனை வேண்டியே
துன்னு முதலை யுண்டசிசுத துன்பை யொழித்தான் துகளில்லா
வின்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம். (1403) ௩௩௭

பதப்போடுள்

ஏகதாஸ
கராஹாஸிதம்
ஸிரா-ம்
அஜீவ்யத
பர
ஸவயம்
அநதகஸய
புரவரம்
கதவா
கராஹாஸிதம்
ஸிரா-ம்
அஜீவ்யத
அநயோ
அநிக
கோவா
இதி
அதுசிநதியா
வருததா.
ஸதயம்
பருவநது
தமிமம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம்.

ஒருவனுடைய தாசன
முதலே பிஞ்சு பசுநிககப்பட்ட
சிசுவை
பிழைப்பித்தான,
இன்னொருவன்
தானே
எமனுடைய
நகரசிறுவநததை
அடைந்து
முதலேயினுற பட்சிககப்பட்ட
சிசுவை
பிழைப்பித்தான,
இவ்விருவருகளுள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய தாசன முதலேயுண்ட பிள்ளையை எழுப்பிக்கொடுத்தான, மற்றொருவன் முதலேயுண்டபிள்ளையை எழுப்பும்பொருட்டு எமலோகஞ்சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவததான். இவர்களிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவர்களே! நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

வீதப்பு

ஒருவனுடைய தாஸன முதலையுண்டபிள்ளையை எழுப்பினுனெ னறது - ஹரணுகுத தாஸனான சம்பிரானேழுமீன.

நிலமகளுடைய முகமடலப்போல பலவளங்களு நிரம்பியது முநொடிய பொழிலபுடைகுழந்த நடுநாட்டிலுள்ளதுமான கோலிலின மிக்க நாவலூரினில் உடையவ னடிபணி சடையவனென்ன வுரைக் கும அநதணற்குரிய மனைவியுட, வசையறு ஞானிகள் நிசையெணித தொழும, இசைஞானியெனனு மெழிலந்தணியும் செயத அருமபெ ருந்தவதநில வருமபொருளான நம்பியாளு, மணப்பருவமடைந்து கணிப்பருங்காகியிற ருடையினறி யானே மீதிவாந்து வானவா பழிச்ச நதந்ரும வயலபுடைகுழந்த புத்தருக்குட்சென்று சடங்கவியென் னும சைவவேதியனீன்ற மடப்பகிமானவிழி மாதாவலலியைக் குடம் படுகொங்கையக் கோலகருங்குழலைத் திருமணம்புரியுஞானு தேவ தேவன் ஆதிநாதன சிதம்பரமதனிற் பதம்பெயாததாடும் சிவபெருமான் நாணலப்போல நிறத்தசாயக் காணுறுகேசமும், கோணன முதுகும், குறைபெறுவாயும், நிறைபெறு முடலும் உடையராயத் தளாந்த நடை யுடன எழுந்தருளி, நம்பி! நமஸ்கரியான நீ இம்மாதரி மணஞ்செய்தல் குணஞ்செய்தற்கேதுவனரும் ஆதலால் நீ நந்தஞ் சொந்தமான வேலைகளைச் செய்யுமாறு வருதியெனக் கழறிய விழிவறுமொழியைப் பழியெனக்கருதி, அநதணராவா அடிமையாதல குவலயவிருத் தம் நினக்கென பித்துளதோ! நீ யாவன்? எனறற்கு யானின் குலதெய்வம், நின் தந்தைநாட்டொட்டிக் கொத்தடிமையாய முறியெழுதி நெறியே யளித்திருக்கின்றனா வேண்டொழை காணடி ஆண்டவொழுதிய வோலையை ராணடனறெடுததுக்காட்டிய முறியைத் தடுத்தப் பிடுங்கி மறித்துக் கிழித்துப் பழித்தேசதலும், நினனை விடேனென் றன்னவன உடனே பெண்ணை புடைகுழந்த வெண்ணையம்பதியை நண்ணி மண்ணிலுற்ற மறையோரின மிக்க வெண்ணை யந்தனீர் இவனைப் பாருங்கள்! எமக்கிவனடிமை என்ற லும், அவ்வுருறைமறையேசர் பிறைமுடி யண்ணலென்றுணராது

மறைவலீ ரநதணா பிறாககடிமையாதல யாணடுங கேட்டிலேம், நீவி
 னென்ன புதுமை கூறுகின்றீர் எனறனா என்றறகு முறையின்றே
 னும் நிறைவேறிய வனுபவததுடன் நிற்பதனாலும், இனறிவன் கிழி
 தத வோலை காட்டோலையாககொண்டபயாலும், மூலவோலை வே
 ரென்றெமமாட்டிந்ததலாலும், இவனெம் தடியையெனறலே சாலு
 ம்; எனறு மூலவோலைகாட்டி உடனபடுதி நாமிக நெடிய பதிலகூழ்
 வெண்ணையிலுறறெமென்று கூறி மறைந்ததைக கண்ட மறையவாக
 ன்ரம் நமபி யாளுரரும் இன்றிங்குவநது அடிமையோலை காட்டி நம்மை
 யெல்லாம் மெய்ப்பிசுதுசசென்ற மறைககிழுவோன 'குன்றவிலலி
 யே' எனக்குறித்துக் கோவிலெய்தியவுடனே, கோடிகணநாடா புடை
 சூழ வாறணி சடைமுடியண்ணல் ஏறிவாநதெய்தி நமபியாளுரனைப் பா
 ர்த்து நினனை யாமடிமையாககொண்டோம் இனி நீ யெமக்கே
 தொண்டுபரியக்கடவை என்றுரைத்த, நீ நமமைபிசுதனென்றமை
 யால், பித்தனென்று துவக்கி, நமபுகழ் பாடுவாயென்று உரைத்தது, நம்
 பியாளுரரைத் தமமடிமையாககி, அவா திருவாய்மலாந்தருளிய 'பித்
 தா'வென்பது முதலிய பாமாலைகளைக் கோமான ஏற்றுசசென்ற
 அன்றுமுதல் நமபியாளுரா பல சிவதலங்களிலுஞ்சென்று சிவபெரு
 மானைத்துதித்துத் திருவடிச்செகை முதலியனவும் பெற்று, தமபிரான்
 தோழராய், சுந்தரமூர்த்தியாய இருந்தனனென்று தெண்டனாயுவளும்
 செழுங்கடையுடைய மண்டனில வாழ்வோர் மாறாதறிவா, இன்ன
 பெருந்தகையா முன்னொருகாலத்தில் படிபுகழ்மடியவா முடியிசைக
 குவித்த கரங்களுடன் அருகிறகூழ்ந்தவர, அவநாசியான அவிநாசி
 யண்ணலை அடிபணிவான செனறனா, செல்லும் வழியி லாங்கோர்
 அகரத்தில் மேளமுழங்குதலையும், அமுகரல் கேட்பதையும் அறிந்த
 வியப்புற்று, இன்பமும் துன்பமுமான இருவகைய வேதுகளைச் சு
 ட்டு இங்குண்டாயிருக்கும் தொனிகளின் வரலாற்றெனை என்றனர்.
 என்றறகு, அங்குறறேர் பெருமானே! சுமங்கலத்தொனியானது
 உபநயனத்தைச்சுட்டியது. மற்றொன்று சின்னாட்குமுன் இறந்த மக
 ணைச் சுட்டியது என்றனா. இதற்குள் நமபியாளுரது நல்வருகையை
 யுணர்ந்த இறந்த மகன் தந்தையும், தாயுமான பாப்பாபாபா பார்ப்ப

னியும் நமபியாருரா முன்னெயி, உபா சுரணகமலங்களில் விழுந்து வணங்கி முகங்குநனை வீருடனு, வி முசலுடனும கருணாகரரோ உப நயனஞ் செய்குகொள்ளுந் திறம் ஹ, எங்கள் மைந்தனும ஏரியில் நீராட்சசென்றார்கள சென்றவர்களில் எங்கள் மகனை ஏரியிலுள்ள முதலே விழுங்கியது விழுங்கிய சில காலங்களாயின, உபநயனம் நடக்கும் வீட்டில் உண்டான பங்குலத்தொனியினால் இறந்த மகன் மீது எண்ணமுண்டானவர்கள் ப எஞ்சியவனு மிருப்பினால், இன் றுபநயனஞ் செய்குவதைக்கொடே என்று துன்புற்ற யாங்கள் செய்த நற்றவயிடேசத்தால் பெற்றறிவாகத் திறையஞ்சடையண்ணற்குற்ற தோழாரன தேவரர் ண்டெழுந்தருளினீர், இனி மாண்ட மகனை மீண்டும் பெற்றவர்களாயினம் என்று கூறிக் கலமுந்த மறைமுழு துணர்ந்த முதுபெரும் பாபபான்பொருட்கித் தமமனமிரங்கிய செம் மலாண் தம்பிரானேருமா இறந்த மகனை யெழுப்புவான கருதி நீங்கள் எஞ்சாதேயுங்கள், நாமக்களை அழைத்தது தற்கின்றேம என்றுரை தது, உடனவந்தருடன் ஏரியின் கரையையடைந்து அவ்வேரியில் அப்பொழுது நீரினையும் முதலையினையும் கண்டு அங்கு நின்றவ ண்ணடே 'பள்ளோதரச்சொல்லு காலனையே' என்னும் மகுடமுள்ள பதிகமொன்று பாடிதலும், நீரற்ற ஏரியில் நீர்நிறைந்து முன்னிலா முதலையும் பின்னர்தே தான்றி கரையையடைந்து, பன்னா முனா கொன்று திறை சிறுவனையும் உயிருடன் கக்கிச்சென்றது, பின்னர் நமபியாருரா அச்சியவனை அவன் தந்தையாருடனேசாத்தது இவ் லம் புகுத்தி அந்நல்லவேளையிலேயே உபநயனமுஞ் செய்துவைத்த னா. இதனை—

“ உபாபாபா நாயுகந்ததுளகவல்லாரதங்களுச்சியா
யமாக்காடரவாவா தியுமந்தமுமாயினும்
புணைகாநிசோலைப்புகொளியூரவிநாசியே
காராககானமுதலையப்பிள்ளை தரச்சொல்லுகாலனையே” என்
னும் திரவிடகுத்தத்தாலும்,

“ பெருவாயமுதலேகனாயின்கண் கொடுவந்துமிழ்ந்தபிள்ளை தனை”
என்னும் பெரியபுராணத்தாலும் உணர்க. எஞ்சிய விச்சரித்ததை திரு
த்தொண்டா புராணத்தாலுணர்க.

ஒருவன இறந்த மகனை எம்புரஞ்சென்று எமனைக்கண்டு கேட்டு வாங்கிக்கொடுத்தானென்று கூறியது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்கையையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையா வீட்டில வளரந்து சின்ன டங்கழித்து மனைவாசுலரதையடைந்து, சாந்திபென்னனும மறைய வனை விதயாகுருவாகக்கொண்டு தேவதாதி கலைகளையெல்லாம் பயி ன்றன்ன பயின்று தங்குருவை வணங்கி தக்கணையெனை என்ற னன். என்றற்கு அமராதவன் இம்மாதயனைநோக்கி, மாலே! என் சிறுவர்களைக் கட்டாவிடுவகலை வன்மீன் மிழங்கியது, அவ்விற்றத மக்க ளை எழுப்பித்தருத்தேல் எமக்கு நீ யளிக்கும் குருதக்கணை என்றான். உடனே மால் கருட தேநேறி எம்புரமடைந்து எமனைக்கண்டு எங் குருமக்களை யளித்தி என்றான் என்றற்கு எமன் அளிக்கின்றேனெ ன்று தம் ஆளுகைக்குள்ளிருந்த ஸந்தனா அழைத்தளித்தான். எம் னு லளிக்கப்பற்பற்ற மைத்தனா ஹரி குருவுக்குத் தக்கணையாக அளித் தனன் இதனை —

“வருணனறெருமநத்தொவநதெவனவந்ததெனளுப பரவுமபொழுதைபபடாவெண்டிரைபபட்டிமாயந்த குறிவனபுதல்வனனை வல்லெக்கொடுத்தியென்றான் அரவஞ்சுமாதவனகொல்லாநதவண்ணல்” என்றும்,

“தெரிவுற்றதாகிச சிறுவற்றறகொல்லேமீளா” என்றும் வரும் பாகவதத்தாலுணாக.

தாத்தியம்.

ஹரனுக்குத் தாஸனாகவுள்ளவன முதலையுண்ட மைந்தனை எழு பபினான், ஹரி தானே முதலையுண்ட பிள்ளையை எம்புரஞ்சென்று எமனை வேண்டி எழுப்பினான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனுடைய தாஸன செய்த காரியத்தை வெகு கட்டத் துடன் செய்த மற்றொருவன் தாழ்ந்தவனன்றி உயர்ந்தவனாகான்; ஆதலா விதுவிஷயத்திற் றுழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (கூச)

பொழிப்பு

ஒருவன் உலகத்தில் கேசவனென்று பிரசித்தமானவன், மற்றொருவன் வியோமகேசனென்று பிரசித்தியானவன், பெரியவானே! இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கேசவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது - ஹரியை, கேசவன்-கேசமுள்ளவன். அல்லது கேசியென்பவனைக் கொன்றவன்

ஒருவனை வியோமகேசனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் வியோமகேசனாக விருத்தலால். வ்யோமகேசன்-வியோமமாகிய கேசத்தினையுடையவன் வியோமம்-ஆகாசம்

தாத்பரியம்

ஹரி கேசவன், ஹரன் வ்யோமகேசன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கேசவன் என்னுஞ் சத்தத்திற்கும், வியோமகேசனென்னும் சத்தத்திற்கு முள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆயுங்கால், வெறுங்கேசனை விட வியோமகேசன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்களிந்த விஷயத்திற்குழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (கூடு)

வனகொஷஹ-ஞவரயிக்ஷுபிஸ்யுணாம்ப-ராரணா

ஸம்ஹாரகரிக்ஷிபரஸ்யுதநாஜ்ஜாலீஸ!

கொவாந்யெநூயிக்ஷத்யுந-விஷ்யுவுகா

ஸூத்யுஸ்யு-வணுதரிஸ்வயாரோயாஸி!

ஏகோபபூவரதிகஸ்திஸருணம்புராணம்ஸம்ஹாரகாமணிபரஃப்ருதநாங்கமாவீத்! கோவாந்யோரதிகஇத்யதுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம் ||

நக்சுசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மோழ்பேயிப்பு

இந்த வுலக விரதஞ் விருந்தா னெருவ னிசையொருவ
னநச் விரத னங்கமா யமைந்தா னெருவ னகிலத்திற்
சந்த வியலிற் குறையாத தனிமா மறைந ணனிகூறு
மிந்த வியுறிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரினைஞ்சதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக	ஒருவன்
திஸ நுணும	முன்னே
புராணும	பட்டணங்களுக்க
ஸமஹாரகாமணி	ஸமஹாரகாமத்தில
ரதிக	ரதிகளுக
பஞ்சுவு.	ஆளுன,
பர	மற்றொருவன்
பருதநாங்கம	ஸேநாங்கம
ஆயீத	ஆளுன,
அநயோ;	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம;	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் புரதகநகாலத்தில் ரதிகளுக இருந்தான், மற்றொருவன்
ஸேநாங்கமாக இருந்தான்; பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்த

வீணை நீங்களுரைத்தால, நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் புரஸமஹாரகாமததில் ரதிகனாகவிருந்தானென்றது - ஹரணை, ஸேநாங்கமாக இருந்தானென்றது-ஹாரியை, இது இவாக எவ்வண்ணம் மிருந்தமையால்

தாத்பரியம்

ஹரன் இரதிகன், ஹரி ஸேநாங்கன் எனபதாம்

தரதப் பியம்

ஸேநாங்கமானவனைக்காட்டிலும் இரதிகன சிறந்தவன்தலால், நாங்க இந் சலிஷ்யா திற குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரசானமாக வகற்றி, உயரந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—௭-று (கக)

வனகவா-டுகெட்டவடு நிற-ண்ணாஸல-டுவ

ஹரிநாம்புரத்திலிருந்து நடுநவம்பர் மீட்டிங்

கொவா நயோரயிகுஜக் நுவிஜ்வுடா

வா.சு. 2) ஸ்ரீராமனாதர் தீர்த்தவியோபாயாஜி.

ஏகஸ்துகைடபவதேநிபுணைபூவ ஹ்யநயஸ்துமருசுயஹநேநி
புணைபூவிகோவாநயோரநிகஇத்யநிநநியவருததாஸஸத்யமபருஃ
ந்நுதமிமமவயமாஸ்ரயாம |

மொழிபெயர்ப்பு.

இருளு முலக மதிந்ரோனறி யிடோ புரிந்த கைடபனை
வெருள வதைக்கு நிபுணனென விளங்கு மொருவன வேரெருவன
கரள மனைய மிருததவ்யிய கழற்று நிபுணன் காசினியி
லிருளி லிவரிந் சிறந்தவனயா ரிசைததாந் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதுள்.

ஏக:

கைடபவதே

நிபுணா

ஒருவன்

கைடபவதத்திஸ்

சா மர்த்தியமுள்ளவனாக

பழுவஹி
அநயஸது
மருதயுகூறநே
நிபுண
பழுவ
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அநுகிநநியா
வருத்தா
ஸதயம
பருவநது
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாம

ஆனனலலவா,
இன்னொருவனான
மித்யுவைவகொலவதில
நிபுணனாக
ஆனன,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கைடபவதத்தில் நிபுணன், இன்னொருவன் மிரத்தியுவ
தத்தில் நிபுணன்; பெரியவர்கள்! இவ்விரு சிறந்தவனை யுரைத்தால்,
நாங்கள் அந்த மஹாபருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருத்தன் கைடபவதத்திற் சிறந்தவனென்றது - ஹரியை, அது
அவ்வரி அவ்வண்ணங் கைடபவதஞ் செய்தமையால், தன்னிடம் பிற
ந்த கைடபவனை ஹரிதானே கொன்றென்பது இதிகாசம்.

ஒருவன் மிரத்யுவதத்தில் நிபுணனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வ
ரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

நாற்பியம்.

ஹரி கைடபவத நிபுணன்; ஹரன் மிரத்யுவத நிபுணன் என்ப
தாம்.

ஹரிஹரதாததம்நியம

பெரியவர்கள்

உணர்வு மதிய

தொல்லலாப

அந்த இவனே

நாநுகள்

ஆசாபயங்குகின்றோம்

பொதுவிய

ஒருவன் இளைத்த யானையை சூழித்தான், மற்றொருவன் மதித்த யானையைச் சூழித்தான், இயவிருவிரி பொவன் சிறந்தவன்' பெரியவர்களே! நீங்களுண்பையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகிறோம்.

விதப்பு

ஒருவன் இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தானென்ற கு-ஹரியை, மற்றொருவன் பரிசுத்த யானையைச் சிசுரித்தான் என்ற - தாருகாவன். தது முனிவா அநபயிய மகதிரயானையின் கொடுபயை அடக்கிய ஹரனை.

தாதுபாயம்.

ஹா இளைத்த யானையைக் காத்தவன் , ஹரன் மதித்த யானையைச் சிகித்தவன் என்பதும

தாரதீமீயம்.

இளைத்த யானையைக் காப்பதிலும் மதித்த யானையைச் சிட்டுத் தவரிய காரியமாதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயரந்த ஹரணைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (கூஅ)

வாழ் வண்ணாபந்ஜநாவிஜ வகுநும்கொடுநா

உரஹ்ணா நவஜி-வெ நஸிராஸுகத-கி

கொவாநயொரயிக ஐத₂ந₂வி₂வூலா

ஸ்துத்ரம் எனத் திசுவயோபாயாரிஃ ||

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நட்சுக்

பாஹ்மாணமாபநிஜநாபிஜஸூதுமேகோநயோ பரஹ்மணோநக
முகேநஸிரஸசகாததா\கோவாநயோரநிகஇதயதுசிநதயவருத்தாஸஸ
தயமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

நகதிற் சீறநத வெள்ளொளிசோ நாபிக கமல நனமகஞய
அநதப பிரமண ற்ணையொருவ னடைநதா னொருவ னவனறிலையைக
கநதக கமல கரோருகததாற கனோநதா னிநதக காசினியி
விந்தத தகவிற் சிறநதவனயா ரிசைசதாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஃ.	ஒருவன
பரஹ்மாணம்	பிரமமாவை
நிஜ	தனனுடைய
நாபிஜ	நாபியிலுண்டான
ஸூதும்	பிள்ளையாக
அவாப	அடைந்தான,
அநய	இன்னொருவன
பரஹ்மணோ	பிரமாவின்னுடைய
ஸிர:	தலையை
நகமுகேந	கருணியினால்
சகாததா	சேதித்தான;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
*அதிக.	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

மோழிப்பு

ஒருவன் பிரமனை உந்நிபுகம்பலத்தில் பைந்தனாக வடைநதான், மறந்தொருவன் உநதப் பிரமனையே தலையை நத்ததினா கிளவினா, இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவாக உரைத்தால், நாங்க நத்தப் பறாப்புருவனைச் சுரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பிரமனை யுந்நிபுகம்பலையில் பைந்தனாக அடைந்தான் எனன்றா - ஹரிய, ஒருவன் பரமன தலையை நத்திற் கிளவினா எனன்றா - ஹரி

தாழ்பரியம்

ஹரி பிரமனைப் பெற்றான், ஹரன் ஹரி பைந்தனான பிரமன் தலையை நத்தாற் சேந்தித்தான் எனபதாம்

காரதம்மியம்

உந்நிபுகம்பலையிற் பிரமனை பைந்தனாகப் பெறுவதிலும் நத்ததால் ப் பிரமன் தலையைக் கிளவி யொழிந்த லரியநாரியமானதால், நாங்க இந்நதவிஷயத்திற் முழுதும் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகுத்தி, உயர்ந்த ஹரனைச் சீரணமாக அடைகின்றோம் - என்று (கூ)

பைந்தனாக உந்நிபுகம்பலையிற் பைந்தனாக

உந்நிபுகம்பலையிற் பைந்தனாக உந்நிபுகம்பலையிற்

கொண்டபொருளிகளாக உந்நிபுகம்பலையிற்

உந்நிபுகம்பலையிற் பைந்தனாக உந்நிபுகம்பலையிற்

ஏகஸைபகம் யுத்தஹரநதிஜமகிபுஷ்ப மநயோம்புஜநநயநமஸ்யத் தெனஸசகரம் | கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தயவ்ருததாஸஸதயம்ப ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ ||

மோழிபெயரிப்பு.

மன்னு மொருவன் கமலமென மருவும் நயன மலரினா றுன்னு மொருவன்கான மலரைத்தொழுதானொருவன் றுலங்கலாபோன்

மன்னு விழியு மாழிப்போ மருவு படையு மவற்கிநநா
 னென்னு மிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
ஸபகநி	பத்திபூவடாக
நிமம	சன்னதான
அக்ஷிபுஷ்பம்	கணமலரை
உத்தராத	கொடுத்தான்,
அஃப	இன்னொருவன்
ஸகதரம்	சக்கரத்தையுடைய அரனுடன்
அம்புந	தாமரைமலர்போன்ற
நயநம்	கண்ணையும்
அஸ்ய	இவனுக்கு
சுசௌ	கொடுத்தான்;
அநயா:	இவ்விருவரில்
அநிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வருந்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லவாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன கண்மலரினு லருச்சித்தான, மற்றொருவ னீவ்வருச்சக
 னாகுச் சக்கரமும் பதுமாக்கமு மளித்தான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவ
 னைப் பெரியவர்களுடையதால், நாங்களந்த டஹா புருஷனைச் சரண
 பாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன கணமலரா வருச்சித்தானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் அவற்காழியு மாவியியு மீந்தானென்றது - ஹரனை, இது ஹரி கண மலராரருச்சித்தமையாலும், ஹரன் ஹரிகு மலரனையகண்ணும யா ணபுடைய வாழியு மளித்தமையாலும் உணாககப்பட்டது

தாப்பரியம்

ஹரி கணமலரா வருச்சித்தான, ஹரன் மலாககண்ணும் ஆழியும் ஹரிககளித்தான என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கணமலரா வருச்சித்தவனில அருச்சித்தவனுக்கு வரமளித்தவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களிந்தவிஷயத்திற் றுழந்த ஹரியை அப்பிரதா னமாகஅகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் (௧௦௦)

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவருந்தம்.

எல்லாந் தனனை யல்லாம் விலங்க நிற்குமெழி விறையை
எல்லாந் தனனை யல்லாம் வில்லா தாகு மெம்பரனை
எல்லாந் தனனை யல்லாம் விலங்கா வேழை பங்கனை
யல்லா தெனது சிந்தைபுகுந் தறியா திந்த வகிலத்தே.

வேண்பா.

முன்னோ மொழிந்த முதுதூற பொருளதனை
என்ன வியனறவள வேயுரைத்தே - னெனனாயா
னென்றுமுரை யேன்கண்ட லொல்லா மிறையியற்றே
அனறியிலை யென்னுமத னால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ச ம பூ ர ண ம்.

சுபமஸ்து.

